

Super Granny 4 – Pffff, Gemakkelijk

door: Megan Havervlok

Een voorleesboek voor grootmoeders en kleinkinderen

(9 - 99 jaar)

Polderdam, 1 juli 2022

Isbn: 978-94-92389-22-0

Uitgeverij: Editorial Perdido (www.editorialperdido.eu)

Auteursrecht omslagontwerp: 2022 Mijnheer Monster (info@vormstijl.nl)

Auteursrecht sharewareboek: 2022 Ronaldo Siète (ronaldo7.rs7@gmail.com)

Website: www.goodreads.com/author/show/14832966.Megan_Havervlok

Contact: megan.havervlok@gmail.com

Inhoudsopgave

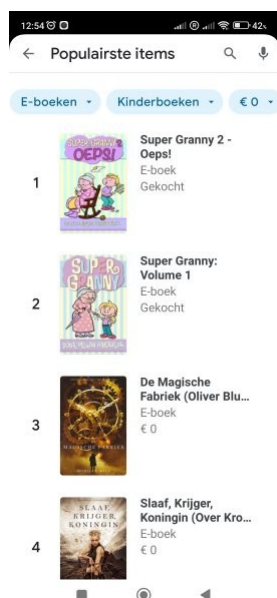
- [1. Een Zaak van Gewicht](#)
- [2. Tijgertjes en Krijgertjes](#)
- [3. Fiscale Zaken](#)
- [4. Heksenketels en Soepjurken](#)
- [5. Tandplak en Kiespijn \(Een Pijnlijke Zaak\)](#)
- [6. Oosten en Westen \(niet pesten\)](#)
- [7. Tuinkabouters en Huisdweren](#)
- [8. Deze Zaak Wordt Telefonisch Afgedaan](#)
- [9. Een Vies Zaakje](#)
- [10. De Waarheid is een Serieuze Zaak](#)
- [11. Kleinegeitjes en Bokkepootjes](#)
- [12. De Zaak van Klaas Vaak](#)
- [13. De Boliviaanse Bende](#)
- [14. De Belangrijkste Zaken Eerst](#)
- [15. Geuren en Kleuren](#)
- [16. Kikkers en Prinsessen](#)

Flaptekst

Zelfs in de grote vakantie hebben Meg en Granny geen dagje vrij. Verdwenen huisdieren opsporen, mysteries oplossen, pestkoppen een lesje leren, en nog veel meer avonturen. Je snapt niet dat het allemaal in één boek past.

Natuurlijk spelen al die avonturen zich niet in Polderdam af. Polderdam is echt het saaiste dorp van Nederland. Daar gebeurt nooit wat, behalve als je midden in de nacht de keuken inkomt en je ziet daar twee kabouters, van top tot teen onder de vanillevla.

Megan en Granny reizen zelfs naar Lapland, waar een koninklijke bruiloft... Dacht je dat ik dat hier allemaal ging vertellen? Lekker gemakkelijk, zeker. Pffff. Lees het boek maar lekker zelf.

Megan Havervlok is 1 en 2 van Google Books «populairste gratis Nederlandstalige kinderboeken ter wereld» (April 2022) . Megan is pas acht. Om dan al de beste van de wereld te zijn, dat is zeker geen zaak waarvan je zegt: "Pffff, Gemakkelijk." Iedereen denkt dan namelijk dat je volgende boek nog leuker, leerzamer en grappiger zal zijn. Nog beter? En je was al de beste. Kan dat?

Met een superheld als Granny in de buurt kan alles, en met Megan's vriendinnen Astrid en Pauline maak je de gekste dingen mee, maar, eerlijk is eerlijk, de populairste van de wereld wordt je natuurlijk alleen maar door je lezers. Nummer 1 en 2, en 3, wordt je samen. Granny zorgt voor de zaken, Megan schrijft ze op, uitgeverij Perdido geeft ze gratis weg, maar jij, als hulpje van een echte superheld, bent het allerbelangrijkste in dit fantastische avontuur. Vertel het je vrienden en op school. Help je oma om Super Granny en de gratis boeken-(voor)lees-app PocketBook op haar telefoon te downloaden.

Er zijn vaders en moeders die denken dat superhelden niet bestaan. Onzin, natuurlijk. Met hun gratis boeken vol avonturen helpen Meg en Granny om een school te bouwen in Haïti, om kinderen in een van de armste landen ter wereld te leren lezen en schrijven. Die school kan iedereen straks gewoon bekijken op internet. Of loop er even langs; de school komt in Tent City, waar de slachtoffers van een vreselijke aardbeving al meer dan 10 jaar in tenten wonen. Superhelden doen dat soort dingen, gratis. Maar alleen dankzij de hulp van hun assistenten die een beetje reclame voor ze maken. Kan Super Granny op je rekenen? Dan krijg je, als dank, hier alvast je beloning: «Super Granny 4 - Pffff, Gemakkelijk», leerzaam en leuk, grappig en gratis. Veel plezier.

Over de andere boeken van Super Granny

Megan's fans op Kobo, GoodReads en Smashwords geven haar verhalen maar liefst 4,4 sterren. Hier een paar van de meer dan 600 recensies:

Super Granny 1

Vijf sterren - Super Granny is een grappig en onvoorspelbaar boek voor kinderen uit de onderbouw. Leuk om zelf te lezen of om voorgelezen te worden. Er zit geen greintje kwaad in, maar is toch spannend en boordevol fantasie, maar zo dat je kind er nog van kan slapen. De hoofdstukken zijn mooi afgerond, dus is het gemakkelijk om de draad weer op te pakken als je het boek even hebt weggelegd. Enkele thema's zijn opties hebben, keuzes maken, hoop. Er zit een boodschap in zonder

dat het boek belerend of moraliserend wordt. Ook leuk om te lezen voor oma's! Er zit een onverwacht, open einde aan het boek dat schreeuwt om een vervolg. (Joan2517 op 20 maart, 2017)

Enorm leuk ,origineel - Een heerlijk boek om te lezen, korte verhalen met een positieve afloop. Ik wil het iedereen cadeau geven , zo leuk vind ik het . (Marieke op 9 mei, 2019)

Super - Het is echt een SUPER boek! Ik zou wel eens een avontuur met Granny willen beleven. Dit boek moet je gewoon [helemaal] uit lezen.-XXX- (Loene op 29 augustus, 2017)

Super Granny - Leuk boek. Educatief boek zowel voor volwassenen als kinderen. Het is inderdaad belangrijk in dit leven, om eerst de dingen te doen die onze kennis vergroten. Vervolgens hier mee zowel nuttige als aangename avonturen te beleven. Dit fantasieboek is ook leuk om verfilmd te worden! (Dimph op 24 juli, 2018)

Ongelooflijk!! - Dit boek is zo leuk! Het is echt een aanrader voor kinderen die lezen. Er zitten geen prentjes in. Maar toch Geweldig! en mooi verhaal!! (BosBesJongen(B.B.J) op 23 juli, 2017)

Super Granny 2 - Oeps!

Het is super - Het beste wat ik heb gelezen. Echt een topper ik aanraad dit aan iedereen. (Oriana Van De Flier op 20 february, 2021)

Dit is een heel erg leuk boek! - De avonturen van Meg en Granny zijn gezellig en spannend! Ik snap het boek heel goed en vind het cool dat de schrijver wil dat boeken voor kinderen gratis zijn. Dat is ook belangrijk! Dank je wel, schrijver, voor dit boek dat iedereen gratis kan en mag lezen! (Kyra op 25 februari, 2021)

Super Granny 3 - Ouwe Koeien

Wauw geweldig - Deel één en deel twee waren ook super leuk en leerzaam. Maar ook dit boek is helemaal leuk om te lezen. Wat mij betreft mogen er nog heel veel avonturen van Meg en Super Granny beleefd worden zodat Meg ze weer uitgebreid kan opschrijven in haar schrift en er nog meer delen uitgegeven worden. Vol lof en ik deel de boeken met iedereen die het wil hebben. powerrrrrrr Meg en Super Granny. (Iris op 9 februari, 2021)

Voor jong en oud!! - Ik kreeg dit boek van mijn moeder toen ik nog maar net mijn e-reader had en ik ben bijna 12! Ik zag geen leukere gratis boeken, dus ik ben 'm maar gaan lezen en het was SUPER LEUK!!!!!! Daarna wou mijn zusje van 8 het ook lezen... En ze vond het geweldig dat megan ook haar leeftijd was... Als je de voorpagina ziet denk he vast, oh dat zal wel een prentenboekje zijn, maar het is een heus geschiedenis boek! Echt een aanrader!!! Doei. (Olivia op 26 januari, 2022)

Fantastisch! - Heerlijk ontspannende spannende avonturen, Meg. Ik lees er graag nóg meer. Ook al ben ik lang geen kind meer van 8 of 9. Wanneer komen de volgende uitgaven? Drie delen is toch veel te weinig als je elke dag een avontuur beleefd ;~). Ik kan haast niet wachten... Groeten, Christiaan [64] (Christiaan Boer op 22 maart, 2021)

Over de schrijfster

Megan Havervlok is 8 jaar en best wel slim voor haar leeftijd. Ze woont in Polderdam, in weeshuis De Bosheuvel, samen met nog een stuk of twintig andere meisjes. Meg woont ook bij Super Granny. Granny is een superheld, maar ze heeft Meg's hulp nodig, met eitjes bakken en rekenen, en natuurlijk met avonturen beleven. Met een superheld als Super Granny in de buurt gebeurt er elke dag wel iets bijzonders.

Als superheld (of als assistente van een superheld) heb je nooit een dagje vrij. Megan gaat daarom alleen op woensdagochtend naar school. De rest van de week geeft Granny haar les. "Eerst je schoolwerk en je klusjes in huis. Pas daarna een avontuur.", zegt Granny altijd. Die stomme sommen zijn best lastig, maar schrijven doet Meg met veel plezier. Ze schrijft elke ochtend het avontuur van de vorige dag op. Je snapt waarom ze met schrijven de beste van de klas is. En dat is nog niet alles: in april 2022 stond Megan Havervlok in Google Books "Populairste gratis Nederlandstalige kinderboeken ter wereld" op nummer 1 en 2. Best wel knap voor een meisje van acht, toch?

Op een dag vroeg Megan aan Super Granny: "Granny... Superhelden kunnen toch alles? Kunnen ze ook arme kinderen aan de andere kant van de wereld helpen?"

"Natuurlijk.", zei Granny: "Wij superhelden doen ons werk altijd gratis, maar als de mensen toch iets willen betalen, dan gebruiken we dat geld voor een goed doel. We kunnen er bijvoorbeeld een school van bouwen op Haïti. Dat is een van de armste landen van de wereld. Veel kinderen wonen er in tenten; tien jaar geleden zijn ze hun huis kwijt geraakt bij een aardbeving en niemand helpt ze om een nieuw huis te bouwen. Ze hebben ook geen school en geen geld voor een leraar. Dus als jij nou netjes onze avonturen opschrijft, zonder fouten, dan vragen we een bijzondere uitgeverij of ze jouw verhalen willen uitgeven. Als elke lezer een euro betaalt, dan hebben we die school zo bij elkaar. Is dat een leuk avontuur? Of is zoiets misschien net iets te lastig voor een meisje van 8?"

Megan grinnikte: "Pffff, gemakkelijk."

Shareware boek

Dit is een shareware boek. Je hebt toestemming om het gratis te downloaden, te bezitten, te printen, te kopiëren, te lezen, naar anderen te sturen en de teksten erin te gebruiken. Je kunt bijna alles doen met dit boekbestand en zijn teksten, behalve er geld mee verdienen, want dat is het recht van de auteur die de teksten heeft geschreven.

Als je dit boek leuk en nuttig vond, dan zou het fijn zijn als je mij, de schrijver, een bedankje zou sturen, bijvoorbeeld door de shareware-bijdrage van **€ 1,- (één Euro)** over te maken naar onze sponsor **op bankrekening NL96 KNAB 0258 6957 22 t.n.v. Admi 365 BV**. De (vrijwillige) opbrengst van dit boek wordt gebruikt om een school te bouwen in Haïti, een van de armste landen ter wereld. Op www.editorialperdido.eu vind je meer informatie over dit project en sharewareboeken. Ook vind je daar al mijn andere boeken.

Je kunt me ook helpen door het boek of de downloadlink door te sturen naar je vrienden, of door iets over dit boek te schrijven op je sociale media, of op een van de internetpagina's voor recenties (je vindt de links op de pagina van dit boek op de website van Editorial Perdido). Ik wil graag nog meer mensen laten genieten van mijn verhalen. Dat kan alleen als ik een beetje hulp krijg met de promotie.

Disclaimer

Dit werk is het product van de fantasie van de schrijvers. De situaties in dit boek, hoe graag je ook wilt dat ze waar zijn, zijn fictie. De mensen in dit verhaal, ongeacht hoe waarschijnlijk je wilt dat ze bestaan, zijn fictie. De waarheid is vreemder dan fictie. Daarom schrijven we fictie: zodat we een betere waarheid kunnen vinden.

De taalfouten in dit boek zijn opzettelijk. Ten eerste geeft elke gevonden taalfout aan elke lezer een vrolijk gevoel van superioriteit ten opzichte van een team van professionele schrijvers, proeflezers, correctoren en uitgevers. Ten tweede is elke taalfout een protest tegen het onmenselijk (onmenselijk?) moeilijk maken van de Nederlandse taal: als het nationaal dictee door niemand foutloos kan worden opgeschreven, dan staat het eisen van «foutloos Nederlands» als slagingsvoorwaarde bij een inburgeringscursus gelijk aan een openlijke uiting van discriminatie. Als onze kinderen moeten leren dat je schrijft "kippENsoep, tomatENsoep, groentEsoep", maar die kinderen eten geen soep en ze weten ook niet hoe ze die soep moeten koken, dan vind ik dat we met elkaar de verkeerde keuzes maken. Als schrijftaal net zo eenvoudig zou zijn als spreken, dan kan 12 jaar basisonderwijs aan kennis over voeding, gezondheid en sociale omgang worden besteed, in plaats van aan het leren van onlogische grammatica en spelling. Waarom maken we taal zinloos ingewikkeld? Daar wordt niemand beter van.

Een zaak van gewicht

Hallo. Ken je me nog? Ik ben Meg. Of eigenlijk: Megan Havervlok, maar iedereen noemt me altijd Meg. Ik woon in Polderdam, af en toe in het weeshuis De Bosheuvel en de rest van de week bij Granny Havervlok, beter bekend als superheld Super Granny.

Granny is niet echt mijn oma, maar dat is een lang verhaal en dat vertel ik nog wel eens. Oeps. Dat zegt Granny ook altijd. Nou ja, het is ook inderdaad een lang verhaal. Lees onze andere boeken maar, vol met spannende avonturen die ik met Super Granny beleefd heb. Maar dit boek komt ook vol met avonturen, hoor, leuker en spannender dan ooit.

Een tijdje geleden heb ik Granny beloofd dat ik niet meer zal mopperen over al die stomme sommen, alle schrijflesjes, en alle klusjes in huis die ik moet doen. Als ik zonder te mopperen mijn huiswerk doe, dan mag ik daarna met Granny mee, avonturen beleven. Granny is een superheld. Avonturen beleven is haar dagelijkse werk. Granny zegt zelf trouwens dat ze een zakenvrouw is; ze lost lastige zaken op, en ik help haar daarbij.

"Als assistente van een zakenvrouw is het belangrijk dat je goed kan rekenen, lezen en schrijven.", zegt Granny altijd. Hoe belangrijk, dat bleek gisteren maar weer eens.

Het avontuur van gisteren begon al tijdens het ontbijt. De meeste van onze avonturen beginnen 's morgens bij het ontbijt. Granny leest dan de krant, en daar staan altijd wel noodgevallen in waar we op af moeten. Meestal zijn het weggevoegen kanaries en parkieten, of weggelopen honden en katten. Die sporen we op en brengen we terug. Maar dit keer stond er een heel ander soort bericht in de krant.

"Help! Wie helpt de meester met zijn werk? Hoge beloning.", las Granny voor: "Dat is vast wel iets voor ons."

Ik snapte het niet: "Ik zit pas in groep 4, Granny. De meesters en jufs van mijn school moeten *mij* juist helpen met mijn werk."

Granny keek niet naar mij, maar naar haar handtas. Ze haalde haar portemonnee eruit, deed hem open, hield hem ondersteboven boven de tafel, en schudde eens flink. Niets.

"Die hoge beloning kunnen we wel gebruiken. Dat meesterschap stelt vast niks voor. Ik stel voor dat we die meester gewoon opbellen. Dan stellen we ons netjes voor en vragen wat er aan de hand is.", zei Granny. Ze pakte haar superheldentelefoon en zei: "Opbellen. Nummer vijf vijf vijf—"

De telefoon snapte er niets van. Ik slaakte een diepe zucht: "Je kunt dat opbellen beter aan je assistente overlaten, Granny. Je hebt immers in Hoehétidan leren tellen en rekenen. Daar lijken de nummers hetzelfde als hier, maar ze heten anders, en ze stellen ook allemaal andere getallen voor. Kijk. Dit is een nul, en dat is een vier."

Granny gaf me haar telefoon: "Draai jij dat nummer maar even."

Zorgvuldig toetste ik het nummer in dat onder de advertentie stond en drukte op de groene knop. Aan de andere kant werd de hoorn direct opgenomen: "Goedemorgen. Met Jan de Meester spreekt u."

"Goedemorgen, mijnheer de Meester. U spreekt met Megan Havervlok. Super Granny wilde u even spreken over de advertentie in het ochtendblad."

Ik gaf de telefoon aan Granny, die zei: "Goedemorgen. U spreekt met Super Granny. Ik vroeg me af hoe hoog die beloning was... Nou, dat is inderdaad een hoge beloning. Die kunnen we goed gebruiken. En wat voor hulp heeft u precies nodig?... Juist... Dat is geen enkel probleem... Als ik dat

aan Meg vraag, dan zegt zij gelijk: «Pffff, gemakkelijk.» Zij lost dat drie-acht-zes voor u op, mijnheer de Meester. Wat zeg je, Meg? O, juist. Meg zegt dat ze dat een-twee-drie voor u oplost. Ik heb leren tellen en rekenen in Hoehétidan, weet u. Die cijfers hier maken me altijd in de war... Natuurlijk, uw zaak heeft niets met cijfers te maken. Maar die hoge beloning natuurlijk wel. Ik zei het al: geen enkel probleem. We komen direct naar u toe. Tot straks, mijnheer de Meester."

Toen ze haar telefoon had opgeborgen, legde Granny het uit: "Mijnheer de Meester woont in Bovendijk, op de hoek van de Wittekerkse weg. Het huis met de blauwe deur. Dat is gemakkelijker te onthouden dan het huisnummer, zei hij."

"En waar heeft hij precies hulp bij nodig?", vroeg ik me hardop af.

"O, een paar Engelse woorden waar ik niets van begreep. Hij legt het straks zelf wel uit. Heb je je sommen en je schrijfwerk al af?"

"Ik ben er nog niet eens aan begonnen, Granny. En de afwas van het ontbijt moet ik ook nog doen."

"Dan zou ik maar snel beginnen als ik jou was. Dan laad ik ondertussen alles wat we nodig hebben in de DAF.", zei Granny.

"Als het echt heel veel haast heeft, die zaak van mijnheer de Meester, dan kunnen die sommen en die afwas en dat lesje wel tot morgen wachten, hoor.", probeerde ik nog.

Granny keek me verbaasd aan. Ze zei niets. Dat was duidelijk genoeg. Natuurlijk. Eerst het schoolwerk en het huiswerk, en pas daarna een avontuur.

"Oké, ik snap het."

Een uurtje later had ik alles af. Mijn nieuwsgierigheid had me geholpen met mijn klusjes. Als je uitkijkt naar een nieuw avontuur lijkt alles opeens veel sneller te gaan.

Ondertussen liep Granny af en aan. Ze haalde kasten leeg, liep wel tien keer naar de zolder, en kwam elke keer met armen vol spullen langs, op weg naar de DAF, haar superheldenautomobiël. Ski's, tenniserackets, een racefiets, klimtouwen en een pikhouweel, een zwart duikpak met zuurstofflessen, een helm met een lamp erop, een parachute, een rubberboot, een kapmes en een tropenhelm met een muskietennet, je kon het zo gek niet verzinnen of Granny stopte het in de kofferbak van de DAF. De auto was speciaal voor haar gemaakt door de knapste geleerden van Hoehétidan. Die hadden de auto van binnen groot genoeg gemaakt voor alles wat een superheld bij haar werk nodig heeft, terwijl hij van buiten klein genoeg was om op de parkeerplaats te passen.

Terwijl ik de schone vaat in de keukenkastjes opborg, keek Granny mijn lesjes na: "Uitstekend. Geen enkele taalfout. Ik zei het al tegen mijnheer de Meester: als het op schrijven aankomt, dan kan je op Megan rekenen."

* * *

Toen we op de bel van de blauwe deur drukten, klonk er een zware stem uit een rooster in de muur: "Trek maar aan het touwtje, dan gaat de deur vanzelf open." Binnen zat Jan de Meester op een leren driezitsbank in de woonkamer. Alleen. Er was geen plaats meer op die bank voor de visite. Wat een dikke man.

"Pak maar een krukje uit de keuken. Willen jullie een gevulde koek bij de koffie?"

Ik bedankte beleefd: "Nee, dank u, mijnheer de Meester. We hebben een uurtje geleden ontbeten."

"Noem me maar gewoon Jan, hoor. Mag ik Megan en Granny zeggen? Granny, wat heb je een grote

ogen, en wat heb je een grote neus, en wat heb je een grote mond... O, ik zie het al: ik heb mijn verkeerde bril op. Dit is mijn schrijfbil. Omdat ik graag een groot schrijver wil worden, heb ik een speciale bril gekocht. Nu kan ik tenminste een dik meesterwerk schrijven dat groot op de voorpagina komt. En dat is precies het probleem. Dat meesterwerk komt niet van de grond. *Writer's block. Burn out. Depression session.* Ik heb een zinderende eerste zin, maar daarna had ik geen zin meer. Zinloos."

Granny vond het maar onzin: "Een eerste zin, is een begin, en daarna gaat, de rest op maat, je bent in staat, tot, vroeg of laat, je boek bestaat. Wat is de draad van uw gepraat?"

Mijnheer de Meester... Jan... was opgetogen: "Wat een prachtig gezicht, euh, gedicht. Dat moet ik opschrijven."

Ik schudde mijn hoofd: "Dat mag niet, Jan. Een schrijver moet origineel zijn. Wat heb je tot nu toe geschreven?"

Jan de Meester pakte zijn *draft* (zo heet de eerste versie, en daarna komt de *edit*, dan de *beta*, dan de *proof*, en tenslotte is het klaar en kan je het boek lezen; ik weet er ondertussen alles van, en nu snap je ook waarom de uitgeverij zo lang duurt).

"Ambrosia, wat vloeit mij aan, uw schedeldak is koeler maan, en alle rozen bloeien...", sprak de Meester.

Granny en ik keken verbaasd naar elkaar. Jan legde het uit: "Het is een roman. Romantisch, dus. Over de liefde. Vandaar ook die bloeiende rozen. Snap je?"

Granny snapte er niets van: "«Wat vloeit mij aan»? Wat betekent DAT nou weer? Voor schrijvers zijn er maar twee regels, Jan: het moet duidelijk zijn, en het moet interessant zijn. Dit is dus twee keer niks."

Ik snapte er nog minder van: "Uw schedeldak is koeler maan? Ben je verliefd op een vrouw met een kale kop? Heeft ze geen pruik of zo? Of een leuke pet, zoals ik? Of zo'n mooie hoofddoek, zoals Arabische vrouwen die dragen?"

Jan de Meester was de wanhoop nabij: "Het is nog niet af. Verder wordt het allemaal duidelijk."

"Nou? Ga dan verder.", zei Granny.

"Dat is nou juist het probleem. Ik heb geen inspiratie. Willen jullie misschien een pizza? Of een zak chips? Als ik iets eet, krijg ik altijd goede ideeën. Gisteren bijvoorbeeld. Ik at patat, en boem, gelijk een goed idee: met mayonaise en pindasaus zou die patat vast beter smaken." Hij keek op de klok en zag dat het de hoogste tijd was: "Knibbel, knabbel, knuisje. Wie lust er wat kaas uit het vuistje? Met volkoren brood, natuurlijk, want dat is gezond. Voor een dik meesterwerk moet je flink werken, en naar binnen werken is ook werken."

Ik begreep wel waarom Jan de Meester zo dik was. Hij zat hier de hele dag op de bank te schransen en te schrokken. Als hij zelf niet opstond, kwam die romance natuurlijk ook nooit van de grond.

Zonder een woord te zeggen legde ik Super Granny 1, 2 en 3 voor hem op de tafel. Net iets te ver weg. Hij moest opstaan om er een te pakken.

Eerst keek hij alleen. Dacht hij soms dat ik ze ook nog voor ging lezen? Ik ben een actie figuur, geen praatjesmaker. En ja, hoor. Hij stond op, met moeite, en pakte het bovenste boek van de stapel. Die prachtige voorplaat van Mijnheer Monster inspireerde hem om te gaan lezen.

"Interessant. Een duidelijk verhaal. Meesterlijk geschreven. Grappig ook. Dit is het werk van een

literair genie. Die heeft vast letteren gestudeerd, en geen chocolade letters. Daar kan ik wel wat van leren."

"Inderdaad, Jan. Maar het is niet de bedoeling dat je het goede voorbeeld volgt van de schrijfster van deze boeken.", zei Granny.

Jan de Meester snapte het niet. En het was nog wel zo gemakkelijk. Pffff.

Ik legde het uit: "Als je een meisje van acht bent, dan is avonturen beleven het leukste wat er bestaat. Dan begint elke dag met schoolwerk en huiswerk, en als beloning volgt er dan een avontuur.

» Maar als je nooit avonturen beleeft, dan heb je natuurlijk niets om over te schrijven. Dus? Voortaan elke dag eerst een avontuur beleven, en daarna mag je als beloning een pagina schrijven."

Granny was het helemaal met me eens: "Uitstekend gezegd, Meg. Duidelijk en interessant. Loop maar even met me mee naar de auto, Jan. Je hebt morgen een safari, overmorgen een expeditie naar de Noordkaap, daarna een berg beklimmen, een rivier vol vleesetende vissen overzwemmen, uit een brandend vliegtuig springen..."

"Voor mij is een expeditie naar de keuken, voor koffie met een gevulde koek, al een fantastisch avontuur.", piepte Jan de Meester.

Ik haalde mijn schouders op: "Als je dan toch naar de keuken loopt, zet dan gelijk je meesterwerk maar in de diepvries. Daar komt nooit meer wat van. Eerst een avontuur, dan je lesje schrijven, en pas *daarna* krijg je koffie met een koek. Is dat duidelijk? Is het ook interessant? Laten we dan maar meteen beginnen. Ik ben benieuwd hoe je romance met Ambrosia afloopt."

Onderweg naar de voordeur moest Jan van Granny eerst op de weegschaal klimmen. 200 kilo? We schrokken er van.

"Laat die avonturenspullen nog maar even in de auto. We maken eerst een wandeling. Het is vlakbij. Je zult het zien, Jan. Liefde op het eerste gezicht. Een romance die je leven zal veranderen.", zei Granny.

Ik wist opeens waar Granny naartoe wilde. "Zal ik vast vooruit gaan? Jan loopt niet zo snel, en hij staat ook bij elke lantaarnpaal stil om op adem te komen."

Ik wachtte het antwoord niet af, maar rende naar het gebouw aan het einde van de straat. Vijf minuten later kwam ik weer naar buiten, en naast me liep... De liefste romance van Polderdam en omstreken. Ze was beeldschoon, gezellig, ze had prachtige ogen en een schitterend gebit, glanzend zwart haar, en het allerbeste was: ze heette Ambrosia.

"Luister, Ambrosia. Zie je die dikke mijnheer daar? Dat is Jan de Meester. Hij weet het nog niet, maar hij gaat straks heel veel van je houden. Hij gaat je verwennen met cadeautjes en lekker eten, maar het leukste is dat jullie samen lange, romantische wandelingen gaan maken, elke dag, 's morgens, 's middags en 's avonds. Het klinkt als een sprookje, ze leefden nog lang en gelukkig, maar alleen als jij dat wilt, hoor. Wat denk je?"

Ambrosia keek naar Jan de Meester, dacht even diep na, en rende toen op hem af, zo hard als ze kon. Ze sprong in zijn armen en bedekte de arme schrijver met kussen. Liefde op het eerste gezicht. Jan de Meester was verwonderd, overdonderd, zijn hele dag liep in het honderd. Maar toen begreep hij het opeens: als je een roman over de liefde wilt schrijven, dan moet je die liefde eerst voelen, en ruiken, en proeven.

Ik zei nog: "Foei, Ambrosia. Een dame kust niet met de tong bij haar eerste afspraakje.", maar Ambrosia trok zich er niets van aan en ging vrolijk door met het aflebben van Jan's gezicht.

Jan wilde Ambrosia graag eerst wat beter leren kennen: "Ambrosia, waarom heb je van die grote oren? Waarom heb je zo'n grote neus? En waarom heb je zo'n grote mond? Ik heb nog nooit zo'n lange tong gezien."

Ambrosia hoefde niets te zeggen. Jan rook en smaakte naar gevulde koek. Ze wilde voor altijd bij hem blijven.

"Wat denk je, Granny?", vroeg ik.

Granny keek Jan en Ambrosia streng aan, en vroeg: "Jan de Meester. Beloof je goed voor Ambrosia te zorgen, in voor- en tegenspoed, niet alleen als de zon schijnt, maar ook als het regent?"

Jan durfde geen nee te zeggen: "Dat beloof ik."

"En jij, Ambrosia, beloof je dat je Jan mee uit zult nemen op spannende avonturen en romantische wandelingen?"

"Woef.", blafte Ambrosia.

"Dan verklaar ik jullie hierbij hond en baas.", zei Granny plechtig. We klaptten enthousiast, terwijl Jan en zijn nieuwe beste vriendin knuffelend over de grond rolden.

Jan waarschuwde de hond: "Ik ben nu nog een beetje uit vorm, dus we moeten bij elke lantaarnpaal even stoppen zodat ik op adem kan komen, maar als we drie keer per dag samen gaan stappen, dan komt het vast goed.", en tegen ons zei hij: "Ambrosia, ze kijkt mij aan, alsof ze wil zeggen: «Kom, we gaan, ontdekken of avonturen nog bestaan...» Hoorde je dat, Granny? Wat een mooie zin. Dat klinkt als het begin van een romantisch verhaal. Eigenlijk moet ik nu naar huis om het op te schrijven."

Ik haalde een opschrijfboekje en een pen uit de zak van mijn rode jack: "Een schrijver die niets heeft om mee te schrijven? Je moet nog veel leren, Jan. Alsjeblieft. Inspiratie ligt op straat, maar dan moet je wel direct alle ideeën opschrijven. Als de Muze bij je op bezoek komt, kan je niet zeggen: «Gaaf u maar even lekker in de tuin zitten.» Snap je?"

Jan snapte het. Tijdens de wandeling stopte hij ook bij elke lantaarnpaal even om iets op te schrijven. Toen we na afloop weer thuis waren, zei Jan: "Dank jullie wel, Meg en Granny. Ook namens Ambrosia. Dit was leerzaam en leuk. In deze envelop zit jullie beloning. En dit boek, «Spookjes van Charles Perrault en de Gebroeders Grim», is voor Megan.

» Als je woorden opschrijft, worden ze zinnen. Die zinnen worden verhalen, en die verhalen doen magische dingen met iedereen die ze leest. Ik kreeg dit spookjesboek van mijn ouders toen ik acht jaar was. Assepoester, Roodkapje, Hans en Grietje, en Klein Duimpje zorgden ervoor dat ik schrijver wilde worden. Ik hoop dat jij er net zoveel plezier van hebt."

Nou, dat had ik zeker. Ik bedankte Jan de Meester hartelijk: "Wat een leuk cadeau. Als je een boek cadeau geeft, dan geef je geen stapel papier met letters; dan geef je een fantastische reis naar een wonderlijke wereld, vol prachtige personen en adembenemende avonturen, waar je de leukste lessen kunt leren. Sprookjes bestaan. Je hoeft ze alleen maar op te schrijven. Als je ze in een gratis boek zet, dan mag elke lezer de magie doorgeven. Alleen plezier verdubbelt je door het te delen.", zei ik.

Jan de Meester gaf me een hand en zei: "Gefeliciteerd, Megan Havervlok. Je bent een echte schrijver. Ik wens je nog vele avonturen."

En ze leefden nog lang en gelukkig.

Tiggertjes en Krijgertjes

"Ben jij wel eens bang, Meg?", vroeg Granny gisterenochtend tijdens het ontbijt.

"Ik ben bang dat ik je niet begrijp, Granny. Wie is er nou bang met een superheld in de buurt? Soms ben ik bang dat we zoveel avonturen beleven dat ik geen tijd heb om ze allemaal op te schrijven. Hoezo?"

"Heb je weleens een nachtmerrie? Dan voel je je helemaal naar als je wakker wordt. Vannacht droomde ik dat er wel duizend noodgevallen tegelijk op mijn telefoon binnen kwamen. Toen ik keek wie die berichten had gestuurd, stond er: «u krijgt controle van de inspecteur der belastingen, met een dikke aanslag, en een vette boete erbij.»"

Ik haalde mijn schouders op: "Het was maar een droom, Granny. Als je daarna wakker wordt, kan je er vrolijk om lachen. Ik droomde vannacht dat ik op de rug van een paarse draak, met een vlamvend zwaard, een zeemonster te lijf ging. Het zeemonster had zeven koppen op lange nekken. Als ik met mijn zwaard een van die koppen afhakte, groeide er direct weer een nieuwe aan. Ik werd er doodmoe van, ha, ha."

"Maar... Je had mij toch kunnen roepen? Ik leg die lange nekken gewoon in een zevendubbele knoop.", zei Granny.

Nu lachte ik nog harder: "Ik had je wel duizend noodgeval berichten gestuurd, maar je zat, met de inspecteur der belastingen, midden tussen een dikke aanslag en een vette boete."

Op dat moment zei Granny's telefoon: "Piep... Piep... Piep-Piep-Pieperdepiepiepiep... U hebt duizend berichten van een noodgeval."

"Oeps!", zei Granny, terwijl ze onverstoorbaar verder ging met het opeten van haar ontbijt.

Ik keek verbaasd naar haar telefoon: "Ga je niet lezen wat die noodgevallen zijn?"

"Niet onder het eten. Samen gezellig eten is belangrijker dan welk noodgeval dan ook. Als het echt belangrijk is, dan bellen ze wel.", zei Granny.

"Ring... Ring... Ring-Ring-Ringerderingringring... dRingend geRing."

Granny drukte met haar ringvinger op een knopje. De telefoon hield meteen op.

"Neem je niet op? Het kan belangrijk zijn.", vroeg ik.

"Het is natuurlijk die inspecteur der belastingen met zijn vette aanslag op zijn dikke brillenglazen. Ik heb door die nachtmerrie zo slecht geslapen... Ik denk dat ik mijn nachtjapon aan ga trekken en terug naar bed ga."

Wat nu? Dit was misschien wel het mooiste avontuur, of zoveel verschillende avonturen dat ik geen tijd zou hebben om ze allemaal op te schrijven. En Granny wilde er liever nog een dagje over slapen?

Ik vroeg: "Ben je soms bang dat de inspecteur der belastingen echt langs komt? Het was maar een droom, hoor. Dat soort dingen gebeurt niet echt."

Granny schudde haar hoofd: "Nee, hoor. Ik ben nooit bang. Angst is een gebrek aan kennis. Als je bang bent dat er een zevenkoppig zeemonster onder je bed ligt, dan kijk je even; zodra je ziet dat het niet waar is, verdwijnt je angst direct. Als je weet dat de inspecteur der belastingen altijd een brief stuurt, in een blauwe envelop, wanneer hij onverwachts langs wil komen om de boeken te

controleren, dan hoef je niet bang te zijn voor een bericht of een email of een dringend telefoontje. En bang zijn voor de inspecteur der belastingen, dat helpt niks. In plaats van bang zijn, kan ik dan beter verzinnen hoe ik die dikke aanslag en die vette boete ga betalen. Angst is nutteloos. Bang zijn kan je uitzetten door goed na te denken."

Ik was een beetje bang dat ik het niet goed had begrepen. Dus ik dacht er eerst eens goed over na en vroeg toen: "Als angst nutteloos is, waarom hebben we het dan?"

Granny wist dat natuurlijk: "Angst is een cadeautje van Moeder Natuur, een krijgertje om krijgertje te spelen. Heel vroeger, toen de mensen geen spijkerbroek droegen maar een pak van muizenvelletjes, toen kwam je nog wel eens een leeuw tegen, of een tijger. Die grote katten hebben altijd wel zin in kat-en-muisspelletjes. Van angst krijg je vleugels, en met die angstvleugels kon je veel harder wegrennen. In het Stenen Tijdperk was angst dus een handig hulpmiddel. Maar tegenwoordig staan de Leeuwinnen op het voetbalveld, en daar moet je juist naar *toe*, in plaats van voor ze weg te rennen."

Dat was een goede raad, maar toch... Ik was bang dat die noodgevallen niet werden opgelost zolang Granny haar telefoon uit had staan.

"Zal ik even kijken soms? Naar die noodgevallen? Als je assistente? Ik heb mijn ontbijt al op, en ik heb wel zin in een avontuur met een blauwe inspecteur.", vroeg ik.

Granny knikte dat het goed was. Ik las...

«In Hoek van Holland, is iets gruwelijks aan de hand. In het holst van de nacht, kruipen er monsters uit de gracht. De angst is groot, en hoog de nood. Help, Granny, kom met spoed, en verlos ons van dat zevenkoppige zeemonster gebroed.»

"Verwaaid!", riep ik uit.

"Ben je bang?", vroeg Granny.

"Natuurlijk niet. Een zevendubbele knoop in die lange nekken, en Hoek van Holland is weer gered. Het probleem is dat het monster pas in het holst van de nacht tevoorschijn komt. Dan kunnen we inderdaad maar beter een paar uurtjes gaan slapen."

"Je ziet het. Een noodgeval kan best even wachten tot na het eten.", zei Granny, en ze gaapte vermoeid: "Maar eerst je sommen maken en ons avontuur van gisteren opschrijven, anders komt Super Granny 4 nooit af."

* * *

Het vervelende van het holst van de nacht is, dat het dan zo donker is. Die paar sterren tussen de wolken gaven maar weinig licht. De mensen van Hoek van Holland hadden van pure angst alle lampen uitgedaan en waren onder hun bedden gekropen. We hadden de koplampen van de DAF natuurlijk aangestoken, maar zo'n monster is ook niet gek. Als je zeven koppen hebt om na te denken, dan is er altijd wel een kop met een goed idee. Waarom komt zo'n monster pas in het holst van de nacht tevoorschijn? Niet om lekker in de spotlights te gaan staan.

Die koplampen waren nutteloos. Als je naar links schijnt komt, het monster van rechts. Als je naar voren schijnt, staat hij achter je.

"We kunnen beter de motor uitzetten en de lichten doven. Met je supergehoor en je superogen heb je dat monster zo te pakken.", zei ik.

Maar als Granny naar links keek, zag ik rechts een paar groene ogen schitteren, en als ze naar voren

keek, hoorde ik achter me iets lopen.

Granny zei: "Dit wordt niets zo. Het is niet één monster. Het zijn er wel een stuk of zeven, en ze verstoppert zich overal. Als we niets beters verzinnen, zijn we de hele nacht bezig. Wat een nachtmerrie. We kunnen beter elk een andere kant op gaan. Dan zien we elkaar over een half uurtje hier weer terug."

"En waar is die paarse draak en mijn vlammeende zwaard om die monsters mee te lijf te gaan?", vroeg ik me hardop af.

"Dat werkt alleen in je dromen, Meg. Ik had het toch uitgelegd? Een zevendubbele knoop in die lange nekken. Tot straks.", zei Granny, en ze verdween in een donker steegje waar ze een verdacht geschuifel had gehoord.

Ik krabde me eens goed achter mijn oren. Als ik een monster zou zijn, wat zou ik dan doen? Ik zou dat oude, taaie Granny hapje links laten liggen, en beginnen met een sappig meisje van acht. Waarschijnlijk zou ik ook al mijn broertjes en zusjes erbij halen, want samen ben je sterker dan alleen. Gelukkig. Dat maakte het allemaal een stuk gemakkelijker: ik hoefde niet stad en land af te zoeken naar die zeemonsters; ze zouden vanzelf naar mij toe komen.

In het midden van het stadspark stond een bankje, waar ik lekker op ging zitten. Daar links zag ik al twee groene ogen dichterbij komen, en rechts nog drie paar. Achter me hoorde ik geschuifel, en voor me gegrom. Nou heb ik helaas geen superogen. Als die monsters niet dichterbij zouden komen, kon ik het knopen leggen wel vergeten.

Ik hoor sommige lezers al zeggen: "Je bent toch zo slim voor je leeftijd? Maar niet slim genoeg om een zaklantaarn mee te nemen." Inderdaad. Een zaklantaarn schijnt alleen maar een smalle lichtbundel naar voren. Als zeven zeemonsters van alle kanten komen, dan heb je niks aan een zaklantaarn. Dan kan je beter een campinglamp bij je hebben. Die zet alle kanten tegelijk in het zonnetje. Natuurlijk had ik zo'n campinglamp meegenomen. Ik ben immers best wel slim voor mijn leeftijd.

Toen ik de lamp aanknipte en om me heen keek, was ik natuurlijk niet bang, maar ik kreeg het wel een beetje benauwd. Ik werd niet door zeven koppige zeemonsters omsingeld, maar door zeven volwassenen Hoehétidanse tijgers. Tijgers hebben maar een korte nek. Daar kon ik nooit een zevendubbele knoop inleggen. Ze kwamen ook steeds dichterbij. Boven hun gegrom uit hoorde ik het knorren van hun lege magen.

Gelukkig kon ik ze, dankzij die campinglamp, goed zien. Ze hadden iets... Ik had nog nooit een Hoehétidanse tijger gezien, maar toch zagen ze er bekend uit. Opeens wist ik het. Hoek van Holland. Wie woont er in Hoek van Holland? Vlak bij het stadspark? In het enige huis waar in het holst van de nacht nog licht brandt?

De brutaalste tijger sprong opeens op me af. Ik stak mijn wijsvinger naar hem uit en zei: "Hé! Gedraag je. Of anders vouw ik je op en stop ik je in mijn zak. En jullie? Meekomen. Het is veel te laat om buiten te spelen."

Ik liep vlug naar het huis waar nog licht brandde, en drukte op de bel. Een slaperige man deed open. Ik wees met mijn duim naar de zeven tijgers achter me, en vroeg: "Goede nacht, Mijnheer Monster. Ben je soms zeven Hoehétidanse tijgers kwijt?"

Mijnheer Monster knikte: "Goede nacht, Megan Havervlok. Inderdaad. Ik wilde een Hoehétidanse tijger tekenen voor de voorplaat van het boek «Super Granny 4». Iedereen weet dat Super Granny de Hoehétidanse tijgers van uitsterven heeft gered, en de titel van het boek is «Pffff, Gemakkelijk», dus het leek me een leuk idee als jullie op de voorplaat laten zien hoe gemakkelijk het is om een Hoehétidanse tijger kunstjes te leren. Maar..."

"Tsja. Ik was bang dat ik ze nooit meer terug zou zien. Was je Ik maakte zijn zin af: "Maar je tekeningen zijn zo levensecht, dat de tijger tot leven kwam en uit je tekenblok ontsnapte. Niet één of twee keer, maar zeven keer achter elkaar."

niet bang? Ze zijn wel drie keer zo groot als jij."

"Bang? Voor papieren tijgers? Waarom? Bang zijn helpt niet. Angst is nutteloos. Ik kon beter bedenken hoe we ze weer in jouw tekenblok terug kunnen stoppen. Je burens durven de straat niet meer op. Heb je een gummetje? Dan vegen we een van hun strepen uit. Als zo'n tijger ziet dat hij een streepje mist..."

"Dan wil hij weer terug op mijn tekenblok, zodat ik hem af kan maken!", jubelde Mijnheer Monster.

De tijgers keken opeens doodsbenauwd. Ik stelde ze gerust: "De tekening afwerken, bedoelde hij. Hij zou een prachtige, zeldzame Hoehétidanse tijger natuurlijk nooit afmaken, doodmaken. Wees maar niet bang." En tegen Mijnheer Monster fluisterde ik: "Laat gewoon een streep op hun rug weg. Op de voorplaat zie je alleen de voorkant. Dat merkt vast niemand."

Hij vond het een uitstekend idee. Even later kwam Granny ook binnen. Ze zei: "Ik dacht dat ik iets hoorde bij de waterkant. Daar zat een zevenkoppig zeemonster te snikken dat hij zijn moeder kwijt was. Weet je daar soms meer van, Mijnheer Monster?"

"Die is uit mijn nachtmerrie ontsnapt. Wat heb je met hem gedaan?", vroeg Mijnheer Monster.

Granny grinnikte ondeugend: "Ik heb hem dubbel gevouwen, in een blauwe envelop gestopt en... opgestuurd naar de inspecteur der belastingen."

Fiscale Zaken

Gistermiddag ging de bel. Granny was haar eigen boontjes aan het doppen voor het avondeten, mijn boontjes had ze al af, dus ik deed de deur open. Er stond een kleine man, gekleed in een grijs pak en een grijze jas, met grijze schoenen aan en een grijze hoed op.

"Goedemiddag. Pannekoek is de naam. Pan Ne Koek. Zonder N. Oude spelling. Ik ben van het Ministerie. Ik kom de broeken onderzoeken."

"Dan heeft u zich waarschijnlijk vergist in het adres. Granny heeft geen broeken. Ze draagt altijd een bloemetjesjurk. En ik heb gewoon een spijkerbroek, niets bijzonders.", zei ik beleefd.

Ik had het blijkbaar verkeerd verstaan. Die man praatte ook zo snel, en hij keek ook steeds op zijn horloge, alsof hij wel iets beters te doen had.

"De BOEKEN. Bee Oo Ee. Kaa Ee En."

"Ah, ik snap het al. U bent van de bibliotheek. We hoeven de boeken pas volgende week terug te brengen, hoor. Wilt u mijn biebkaart zien? Hij is geldig tot volgend jaar Pasen.", legde ik uit.

Mijnheer Pannekoek werd ongeduldig. Hij schoof me opzij en stapte naar binnen: "De boekhouding. De boeken. De keiharde cijfers. De inkomsten en uitgaven. De fiscale zaken. Aa Oh Wee. Bee Tee Wee. Ik ben de inspecteur der belastingen, speciaal gezonden door het Ministerie van Financiën. U wilt me toch zeker niet vertellen dat u de financiën niet op orde heeft?"

Hij stampte door de gang, pakte de deurknop vast, zei: "Dit is zeker het hoofdkantoor?" en stapte de WC binnen. Toen hij begreep dat daar geen boeken te vinden waren, wees ik hem de weg naar de keuken.

Granny keek verbaasd naar die rare snuiter.

"Dit is mijnheer Pannekoek, van het Ministerie. Hij komt de boeken controleren.", legde ik uit.

"Daar weet ik niets van. Wilt u misschien een kopje thee? Over een half uurtje is het eten klaar. Bent u lang bezig? Ik schil wel een paar aardappels extra, dan is er genoeg voor drie.", zei Granny.

Mijnheer Pannekoek gaf geen antwoord. Hij had gevonden waar hij voor gekomen was: de boeken, of beter gezegd: de schriften. Hij zag mijn schoolschriften op de keukentafel liggen en pakte er een stoel bij. Daarna haalde hij zijn opschrijfboekje en een zilveren vulpen tevoorschijn, en begon met mijn rekenschrift.

"Ik zie het al. Optelsommen. Dat zijn natuurlijk de inkomsten. En deze met een minteken, dat zijn de aftrekposten. Maar de bonnen, mevrouwtje, de bonnen ontbreken. Dan kan ik helaas die aftrekposten niet accepteren. Zo, zo, dat vermenigvuldigen, dat gaat flink in de papieren lopen. En wat zie ik hier? Breuken? Die vallen onder de ziektekosten. Voor ziektekosten hebben we een drempel. Die berekening zie ik eigenlijk nergens. Dat wordt een flinke aanslag, met een vette boete, plus een dikke rente voor te late betaling."

Ik keek hulpeloos naar Granny, die zich van die vreemde kwibus eigenlijk helemaal niets aantrok. Mocht ik het deze keer oplossen?

"Het zijn jouw sommen, Meg. Jij kunt dat beter uitleggen dan ik. Je weet dat ik met cijfers en getallen altijd in de war raak. In Hoehétidan doen ze dat allemaal heel anders dan hier.", antwoordde Granny.

Ik slaakte een diepe zucht: "U heeft mijn huiswerk te pakken, mijnheer Pannekoek. Ik moet van

Granny elke dag sommen maken. Omdat ik haar bij haar werk moet helpen, heb ik geen tijd om naar school te gaan. Alleen op woensdag ga ik 's ochtends naar school."

Mijnheer Pannekoek keek vragend op van zijn werk: "Spijbelen? Kinderarbeid?"

"Het is niet echt spijbelen. Juffrouw Friek, het hoofd van mijn school, De Hobbel, weet ervan."

Mijnheer Pannekoek schreef iets in zijn opschrijfboekje, met een rode pen: "Juffrouw Friek. Dat zullen we bij het Ministerie eens haarfijn uitzoeken."

"We hebben het al eens uitgelegd, Granny en ik, aan mevrouw Uitenbroek, de inspectrice van schoolzaken. Alles was in orde, zei ze."

"Als alles in orde is, dan hoeft u zich nergens zenuwachtig over te maken, mevrouwtje. Wij van het Ministerie rapporteren altijd in drievoud.", zei mijnheer Pannekoek. Daarbij keek hij zo streng dat ik er helemaal zenuwachtig van werd. En hij was nog niet klaar. Hij was nog maar amper begonnen.

"Dat spijbelen, daar kom ik straks nog wel op terug. Die kinderarbeid is nog strafbaarder. Maar laten we eens beginnen met de identificatieplicht. Voordat ik hier aanbelde, heb ik een bezoek gebracht aan het gemeentehuis. Daar weten ze niet beter dan dat er op dit adres maar één huurder staat ingeschreven, een zekere mevrouw G. Havervlok. Wie van u is dat?"

"Dat is Granny. Ik ben Megan Havervlok. Ik sta ingeschreven op het adres van weeshuis De Bosheuvel. Maar ik logeer vaak hier, bij Granny. Ze heeft mijn hulp nodig bij haar werk. Ze is..."

Nu zat ik echt in de penarie. Wat zouden ze bij het Ministerie denken als ik zei dat Granny een superheld was?

"Granny is een zakenvrouw. Ik help haar met zaken oplossen. Ze komt namelijk uit Hoehétidan. Daar zien de cijfers er net zo uit als in Nederland, maar ze stellen andere getallen voor, en ze heten ook allemaal anders. Vandaar die sommen in dat schrift. Als assistente van een zakenvrouw moet je namelijk goed kunnen rekenen.", legde ik uit.

Mijnheer Pannekoek knikte kort en mompelde: "Ik dacht al zoiets."

Ik was blij dat ik het zo duidelijk had uitgelegd. Er was niets om zenuwachtig over te worden. Bij het Ministerie werkten natuurlijk alleen de knapste koppen. Die hoef je maar een half woord te geven en dan snappen ze het hele verhaal.

"Zakenvrouw...", zei mijnheer Pannekoek, en hij noteerde weer iets in zijn opschrijfboekje: "U begrijpt vast wel dat wij van het Ministerie niet de eerste de beste zijn. U zit behoorlijk in de puree, mevrouwtje. Pee Uu Ree."

"Puree? Aardappelpuree? Dat is een fijn idee.", zei Granny, terwijl ze de pan met aardappels op het vuur zette.

Mijnheer Pannekoek legde het beter uit: "U begrijpt mij verkeerd. Ik bedoelde te zeggen dat u in de penarie zit. Of eigenlijk zit u juist *niet* in de penarie. Heeft u een woordenboek? Penarie. Pee Ee En. Ah Er le. Penarie, ook wel geschreven als penurie of pinarie. Komt van het Latijnse woord «penuria», wat «armoede» betekent.

» Volgens de archieven van het Ministerie is mevrouw G. Havervlok, Ach En Wee, niet gerechtigd voor een uitkering van de Ah Oh Wee. Dat klopt als mijn hoofd na een bruiloftsfeest. Ik hoor zojuist dat zij een illegale immigrant is, afkomstig uit Hoehétidan, zonder vaste verblijfsvergunning, zonder werkvergunning, en zonder officieel erkend Nederlands rijbewijs. Nederland is een rijk land, mevrouwtje. Penarie, armoede, is hier wettelijk verboden."

Ik snapte er niets meer van. Al die ambtelijke taal en dure woorden: "Maar, mijnheer Pannekoek. Wij zijn toch niet arm? We betalen altijd keurig op tijd de huur, en ook de bakker en de groentewinkel komen niets te kort."

"Ah Ha, Nee. Bee Tee Wee. Eten kopen? Huur betalen? Water en licht is ook al niet gratis. Waar komt al dat geld vandaan? U bekent nu opeens dat mevrouw G. Havervlok een zakenvrouw is? Ik heb hier de kopie-aangifte van vorig jaar en het jaar daarvoor. Niets aangegeven. Niets verdiend. Boodschappenlijstje? Kan niet. Huur betalen? Kan niet. Overtreding. Belasting ontduiking. Bee Tee Wee. Oh Jee."

"Ach, Meg. Leg jij die mijnheer even uit hoe dat hier gaat. Ik raak altijd in de war met rekenen en getallen. Ik ben bezig met het avondeten. Lust u een gehaktbal, mijnheer Pannekoek?"

"Noteer: belastingplichtige noemt mij een gehaktbal. Belediging van een ambtenaar in functie. Oh El Dee. Cee Oh Wee."

Ik werd nu een beetje boos. Die man noemde Granny een Oh El Dee. Cee Oh Wee, een OLD COW. Ik kende precies genoeg Engels om te weten dat dat «oude koe» betekent. Maar ik ben dan ook behoorlijk slim voor mijn leeftijd. Als je Granny een oude koe noemt, dan heb je een lesje nodig.

Over ouwe koeien gesproken...

Opeens kreeg ik een uitstekend idee.

Opgetogen keek ik mijnheer Pannekoek aan en zei: "Ah. Zo. Hé. De Cee Oh Wee. De Culturele Onderwijs Wet. Het spijt me. Ik had het verkeerd begrepen. Ik pak de boeken er direct bij. Een ogenblikje. Wilt u misschien een kopje thee?"

Ik wachtte niet op antwoord maar zette gelijk de ketel op het vuur. Daarna rende ik de keuken uit, de trap op, naar mijn slaapkamer. Daar stonden de boeken. «Super Granny», «Super Granny 2 - Oeps!», en «Super Granny 3 - Ouwe Koeien». Een tel later was ik terug in de keuken. Ik legde de drie boeken voor mijnheer Pannekoek op de tafel.

"Alstublieft. Zonder taalfouten, zonder rekenfouten, en zelfs de lessen over dieren, muziek en geschiedenis hebben allemaal een 10. Controleert u het maar rustig. Wilt u suiker in de thee?"

Die nerveuze, gehaaste mijnheer Pannekoek werd gelukkig rustig en sloeg het eerste boek open. Hij begon te lezen. Eerst was hij zo stil als een muis die op de kat jaagt. Toen mompelde hij af en toe iets: "Hm. Uitstekend. Inderdaad. Slim bedacht. Een beloning? Is vrijgesteld. Hulpvaardigheid? Onbelast. Eiffeltoren? Geen BTW. Buitenlandse reis? Aftrekpost. Brusselse spruitjes? Die lust ik ook niet, geef mij maar lekker sperziebonen."

Dat laatste had Granny gehoord: "Inderdaad. Wij lusten ze ook graag, sperziebonen, met aardappelpuree en een balletje gehakt. We hebben chocoladevla toe."

Ze zette mijnheer Pannekoek een groot bord voor en schoof de boeken aan de kant: "Niet lezen onder het eten, mijnheer Pannekoek. Ga straks maar verder. Eet smakelijk."

De ambtenaar in functie keek eerst wat vreemd op zijn neus, maar toen wij ons bord vol schepten kon hij natuurlijk niet achterblijven.

"Ik moet even mijn vrouw een bericht sturen, mevrouw Granny. Moet overwerken. Ben laat thuis. Zo. Want u snapt natuurlijk ook wel dat dit boekenonderzoek uiterst zorgvuldig moet worden uitgevoerd. Men mag als ambtenaar van het Ministerie natuurlijk geen half werk leveren. Heerlijke sperzieboontjes, mevrouw Granny. Mijn vrouw eet het liefst elke dag sla. Ik ben toch zeker geen konijn?"

We lachten hartelijk om dat grapje. Na het eten dronken mijnheer Pannekoek en Granny een kopje koffie en daarna ging mijnheer Pannekoek verder met de boeken. Het was haast middernacht toen hij klaar was. Ik lag toen al lang te slapen. Toen hij afscheid nam, was hij een stuk vriendelijker dan toen hij binnen kwam: "Heel hartelijk dank, mevrouw Granny, voor de gastvrijheid, en voor de thee, en het eten was heerlijk, en de koffie niet te vergeten. Ik zie u graag volgend jaar weer, als «Super Granny 4» gecontroleerd moet worden."

Granny snapte het niet: "Maar u kunt die boeken toch gewoon van het internet downloaden? U gaat naar www.editorialperdido.eu, u zoekt naar Megan Havervlok, en daar vindt u al onze boeken, gratis en voor niets."

"Nou... Als ambtenaar van het Ministerie denk ik dat het beter is als ik toch maar even langs kom.", zei mijnheer Pannekoek.

Eindelijk begreep Granny het: "Ah Ha, Nee. Eet Hij Mee. Volgend jaar eten we lekkere Brusselse spruitjes. Ik ben er zelf dol op. En een grote bak sla erbij."

Mijnheer Pannekoek keek op zijn horloge: "Ik herinner me opeens dat ik volgend jaar al een andere afspraak heb. Tot ziens en goedenacht, mevrouw Granny."

Aardige mensen, hoor, die ambtenaren van het Ministerie, maar we zien ze liever gaan dan komen.

Heksenketels en Soepjurken

Ze waren maar met z'n drieën, maar ze maakten meer kabaal dan een basisschool die leegstroomt voor de grote vakantie.

"Ga eerst eens rustig zitten, dan drinken we een kopje thee. De oudste van jullie mag vertellen wat er aan de hand is.", zei Granny.

"Rustig zitten?" - "Geen tijd." - "Dan is het te laat." - "We hebben geen oudste." - "We zijn drielingen." - "Zie je dat niet?"

"Als jullie niet naar mij luisteren, dan luister ik ook niet naar jullie.", zei Granny, en ze zette een ketel met theewater op het vuur.

"Abracadabra. Zo. Je plannetje gaat mooi niet door, Granny.", zei de heks in het midden: "Ik heb je theewater lekker in koffiewater omgetoverd."

Onverstoorbaar pakte Granny vier koffiekopjes en begon de bonen te malen.

"Als jullie nu even gaan zitten, dan kan je het rustig uitleggen terwijl de koffie staat te pruttelen. Ik zou het fijn vinden als jullie beginnen met te vertellen hoe jullie heten en waar jullie vandaan komen.", zei ik.

De drie heksen en Granny kenden elkaar blijkbaar al jaren, maar ik had geen kristallen bol.

De linker heks, met de kristallen bol, zag gelijk wat er aan de hand was: "Ik zie, ik zie, wat jij niet ziet, en dat is... dat jij nu nog niet weet hoe wij heten, maar in de toekomst wel. Ik ben Cristie."

Wat knap. Haar toverspreuk kwam gelijk uit. Dit waren duidelijk echte heksen.

De middelste heks, die van de toverstaf met de veranderspreuk, heette Annie, en de derde heks, die met de heksenketel die overal wel een toverdrankje voor had, heette Bettie. Ze hadden nog bij Granny op de kleuterschool gezeten. Het was maar goed dat elke heks iets anders in haar handen had, want ze zagen er precies hetzelfde uit en hadden ook alle drie dezelfde pimpelpaarse soepjurk aan.

Annie legde uit waarvoor ze gekomen waren: "De gemeente heeft besloten om ons bos om te hakken. Er komt een oliebollenfabriek. Dat is goed voor de economie en de werkgelegenheid, zeggen ze."

Granny haalde haar schouders op: "Dan verander je de burgemeester toch gewoon in een ezel."

Annie legde het uit: "Dat had ik ook gedaan, maar niemand zag het verschil. Toen ze gingen stemmen over de oliebollenfabriek, zei de ezel «iyaaa» en daarna durfde de rest natuurlijk niet meer tegen te stemmen."

Granny vroeg: "Kon je dan geen andere spreuk loslaten?"

Annie schudde haar hoofd: "Je mag nooit een toverspreuk uitspreken over iemand die je net betoverd hebt."

Bettie zei: "Ik had een toverdrankje gebrouwen waarmee je intens van de natuur gaat houden, maar dat hebben we per ongeluk zelf opgedronken. Het werkte uitstekend, trouwens."

Cristie zei: "Ik had in mijn kristallen bol gezien dat die oliebollenfabriek na de kermis failliet zou gaan,

maar niemand geloofde me."

Ik vond die kristallen bol machtig interessant: "Kan je ook zien wat de voetbaluitslagen van het komend weekend worden?"

Cristie knikte: "Ik zie, ik zie, wat jij niet ziet, dat De Graafschap gaat winnen met 1 - 0, maar de datum staat er niet bij, dus dat kan best volgend jaar zijn."

Jammer. De voetbalpool winnen zat er dus niet in.

"En wanneer gaat die ontbossing beginnen?", vroeg Granny.

"Morgenochtend, bij zonsopgang.", zei Cristie: "Mijn kristallen bol zat er een paar jaar naast. Daarom hebben we nu zo'n haast."

Bettie wist wat er moest gebeuren: "Als jij die graafmachines nou effe kapot slaat op die zaagmachines, en die bulldozers opvouwt, Granny, dan duurt het vast een paar jaar voordat ze terug komen."

Annie knikte enthousiast: "Nieuwe machines bouwen is uitstekend voor de economie en de werkgelegenheid. Iedereen tevreden."

Ik snapte het niet: "Dan bel je toch gewoon een ander graafbedrijf? Zoiets kan een meisje van acht nog wel bedenken."

Het werd opeens doodstil aan de keukentafel.

"We zijn verloren."

"Alles is mislukt."

"Het is onmogelijk."

Ik lachte al die sombere gedachten weg: "Met een superheld als Granny in de buurt is niets onmogelijk. Hoe ver is het naar dat bos van jullie?"

"Best ver."

"Weet je de Achterhoek?"

"Nou, daar nog een flink stuk achter.", zeiden de heksen.

"Achterop jullie heksenbezems zijn we er zo.", zei Granny.

Bettie keek een beetje schuldig: "We zijn met de bus gekomen. Vorige maand had ik een nieuw recept heksenbier gebrouwen, en dat was zo lekker... We waren er een ietsiepietsie dronken van geworden. Alcohol en vliegen gaat niet samen. We vlogen de etalage van de porseleinwinkel binnen. Ze zijn nog bezig met de puzzel. Dus nu hebben we een vliegverbod."

Granny dronk haar kopje leeg en zei: "Dan nemen we de DAF. Kom, meiden. Opdrinken, die koffie. We hebben geen tijd te verliezen."

Annie, Bettie en Cristie brandden bijna hun monden aan de hete drank: "Rustig, rustig. We kunnen niet heksen."

* * *

De voorman keek op zijn horloge: "Keurig op tijd, mannen. Het bos is tien kilometer lang en twintig kilometer breed, dus we zijn er wel eventjes zoet mee. Iedereen klaar? Dan—"

Voordat hij zijn zin af kon maken kwam Granny's DAF uit het struikgewas gescheurd: "Stop. Jullie maken een grote fout."

Verwonderd keek de voorman op zijn landkaart: "Dit is toch echt het goede bos." Daarna las hij een officieel document nog eens over: "Dit is toch echt de juiste vergunning."

Ik sprong uit de auto en trok hem aan zijn mouw het bos in: "Zie je die groene ogen? En die strepen daar, achter die bomen? Er zitten Hoehétidanse tijgers in dit bos. Die tijgers worden met uitsterven bedreigd. Iemand heeft een fout gemaakt."

De voorman haalde onverstoorbaar zijn schouders op: "Dat kunt u nu wel zeggen, mevrouw, maar die tijgers betalen mijn salaris niet."

Verwaaid. Die stomme ezel trapte er niet in. Maar ik had nog een troefkaart: "Kom mee, dan zal je iets zien dat je nog nooit gezien hebt. Dit is een magisch bos. Kijk, daar vliegt een elfje. Zie je daar die kabouter zitten, op zijn rode paddenstoel? Roodkapje woont daarginds, en Doornroosje's hotel staat daarachter."

De voorman schudde zijn hoofd: "U denkt zeker dat ik nog in sprookjes geloof, mevrouw. Zonder paspoort zijn dat wat mij betreft allemaal illegale vreemdelingen. Contracten wil ik zien."

Verwaaid!

Gelukkig had ik nog een aas in mijn mouw. We waren ondertussen bij het huisje van de drie heksen aangekomen. Ik legde het uit: "U kunt dit bos niet platgooien. Hier zit een bloeiende onderneming, pannenkoekenrestaurant Knibbel Knabbel Knuisje. Eigen moestuin en kruidentuin, overheerlijk heksenbier, cursussen heksenkring dansen, tevreden klanten, en nooit klachten. Voordat u begint zult u een uitzettingsprocedure moeten beginnen. En dan zijn we zomaar een paar jaar verder."

De voorman was een beetje in de war. Hij keek om naar de rand van het bos, waar zijn enorme graafmachines stonden: "Ik ken maar één uitzettingsprocedure: gas geven en de bulldozer erover. Dan zijn we hooguit vijf minuten verder."

Ik begon nu toch wel een beetje nerveus te worden.

"Het is hier werkelijk een sprookjesbos, niet de Efteling maar de Echteling. Je ziet hier dingen gebeuren die ergens anders onmogelijk zijn. Kijk..."

Achter een dikke boom kwam een pimpelpaars figuurtje tevoorschijn, dat razendsnel naar links rende en achter een andere boom verdween.

"Waar is die zo snel gebleven?", vroeg ik.

De voorman wees naar de boom, en op dat moment kwam het figuurtje achter een andere boom tevoorschijn. Ze rende naar rechts en verdween.

"Dat is vreemd. Ik zou toch zweren...", zei de voorman, maar voordat hij bij de bomen poolshoogte kon gaan nemen vloog het pimpelpaarse figuurtje op een heksenbezem over het pad. Helaas zat het touw niet stevig genoeg aan de boomtak vast, en de Nationale Toverheid had een vliegverbod met een alcoholslot op de heksenbezem gezet, dus Bettie viel midden in een rozenstruik en schreeuwde een heleboel grappige woorden.

De voorman keek maar weer eens op zijn horloge: "Het zal allemaal wel, mevrouw, maar orders

zijn orders. Mijn orders zijn om dit bos met de grond gelijk te maken en daarna bouwen we een oliebollenfabriek. Goed voor de economie en de werkgelegenheid."

"En van wie komen die orders precies?", vroeg ik.

De voorman was nu compleet in de war: "Dit is geen beslissing van de burgemeester; dit is een besluit van de hele gemeenteraad."

"Dat vermoedde ik al. Niemand kan in z'n eentje zoveel problemen veroorzaken. Heeft u het telefoonnummer van die burgemeester? Bel hem dan maar snel, dan kan hij zijn blunders nog goedmaken."

Nu werd het spannend. Als de voorman koppig door zou gaan met zijn domme plan, dan zou er niets anders opzitten dan Super Granny op de machines af te sturen. Maar stel dat wij dan de schade moeten vergoeden. Ik moest er niet aan denken. Ik zei dus maar snel tegen Granny's telefoon dat ik de burgemeester wilde spreken over een noodgeval. Gelukkig werkte mijn trucje. Tien minuten later stopte er een officiële auto naast de bulldozers. De burgemeester stapte uit: "Wat is dit allemaal voor poespas?"

"Geen poespas. Tijgers. Kijk, daar zit er een naar ons te loeren.", zei de voorman, en hij wees tussen de struiken.

Ik keek eens goed naar de burgemeester. Hij had een wollen muts op die zijn lange oren verborg, en in die wijde broek kon best een staart verstopt zitten, en hij keek een beetje suffig uit zijn ogen, maar verder leek hij niet op een ezel. De betovering was blijkbaar uitgewerkt. Dat kwam goed van pas. Je kunt namelijk geen nieuwe toverspreuk loslaten op iemand die nog last heeft van de vorige.

Ik deed mijn rugzak af en pakte er mijn huiswerk uit. We hadden tijdens die lange reis in de DAF natuurlijk niet stil gezeten. Granny had haar aandacht bij de weg, de drie heksen hadden al die tekeningen gemaakt van elfjes en kabouters die we vannacht in het bos hadden opgehangen, en ik...

Stomme sommen.

Maar deze keer had ik ze met plezier gemaakt. Ik overhandigde mijn rekenschrift en zei de magische toverspreuk: "Abracadabra, geld, geld, geld."

Het bos moest verdwijnen omdat een oliebollenfabriek meer geld oplevert. Dus wat doe je dan? Je verzint een plan waarbij het bos meer geld oplevert dan een oliebollenfabriek. Dat is zo simpel dat een meisje van acht het kan bedenken.

Ik legde het uit: "Op pagina 1 ziet u de resultaten van de oliebollenfabriek. Honderd euro winst, voor tweehonderd euro vieze, vette rookwolken, en voor driehonderd euro schade aan de volksgezondheid. Die oliebollen zijn best lekker, maar een of twee per jaar is wel genoeg. Als je er meer eet, word je zelf een oliebol.

» Op pagina twee ziet u de balans van het sprookjesbos. Bezoekers, honderd euro winst. Activiteiten tweehonderd euro winst, en het pannenkoekenhuis Knibbel Knabbel Knuisje driehonderd euro winst. Gezonde pannenkoeken van volkoren meel, met verse tomaat, ui en paprika, een beker melk erbij, en... de kinderen leren hoe ze deze magische lekkernijen zelf kunnen bakken. Dat is nog een extra bonus op het gebied van onderwijs en wetenschap. Reken het maar na: plan B, van Bos Behouden, is veel beter voor de economie en de werkgelegenheid dan dat afgezaagde plan A."

Mijn rekenwerk klopte, als een specht op een boomstronk, maar natuurlijk alleen als de heksen zouden besluiten om hun bos open te stellen voor het publiek. Dat gingen ze natuurlijk nooit doen. Dan zou de Efteling niets meer verdienen, wat slecht zou zijn voor de economie en de werkgelegenheid.

Voordat de burgemeester tijd had om aan mijn toverspreuk te ontsnappen had Granny vliegensvlug een tafeltje gedekt. Drie serveersters in pimpelpaarse soepjurken zetten er drie heerlijke pannenkoeken op. Drie? Ja, natuurlijk. Een voor de burgemeester, een voor de voorman, en een voor mij. Ik moest tenslotte laten zien dat er geen toverdrankje doorheen zat dat beide heren in ezels zou veranderen. Nooit een ezelspreuk loslaten op iemand bij wie je net dollartekens in zijn ogen hebt getoverd.

Ik ging er eens lekker voor zitten. Een boterham met een gebakken eitje is een lekker ontbijt, maar een echte heksenpannenkoek is een traktatie. Die mag je niet koud laten worden.

Tussen twee happen door zei ik tegen de voorman: "Die oliebol-fabriek is geen slecht idee, hoor, maar waarom zou je er eerst een heel bos voor omhakken? Bouw dat ding lekker in de achtertuin van het gemeentehuis. Dan hebben de burgemeester en de gemeenteraad er elke dag plezier van. Minder reiskosten, minder transport, allemaal veel beter voor de economie en de werkgelegenheid."

De voorman was het volmondig met me eens. En de burgemeester? Die zei: "iyaaaa, iyaaaa." Dan durft de rest natuurlijk niet meer tegen te stemmen.

Tandplak en Kiespijn (Een Pijnlijke Zaak)

Gisteren hoefde ik geen sommen te maken. Joepie! Direct na het ontbijt hadden Granny en ik namelijk een afspraak bij de tandarts.

Zeg nou zelf. Als je mag kiezen tussen eindeloze stomme sommen, of even snel met open mond naar het plafond staren, terwijl je je afvraagt waarom iemand ooit tandarts zou willen worden...

Zo snel ging het niet. De tandarts heeft zijn praktijk in Bovendijk. We hadden gisteren verder geen spoedgevallen of noodgevallen, dus Granny stelde voor om lekker te gaan wandelen. Van Polderdam naar Bovendijk is een leuke wandeling, langs sloten met treurwilgen, tussen de boerderijen door. De weide staat vol met veldbloemen, er vliegen allerlei vogels, en soms zie je hoe een haas er als een haas vandoor gaat. Na een kilometer haalden we Boer Gerben in, die met een slakkengangetje dezelfde kant op liep.

"Goedemorgen, Boer Gerben. Hoe gaat het met je?", vroeg ik beleefd.

Boer Gerben lachte als een boer met kiespijn: "Goedemorgen, Megan. Goedemorgen, Granny. Met mij gaat het ontstekend, dank je."

Ontstekend? Dat woord kende ik niet.

"Wat een heerlijke dag voor een wandeling, vind je niet?", zei Granny.

Boer Gerben ging nog langzamer lopen. Misschien vond hij de wandeling zo fijn dat hij er extra lang van wilde genieten.

"Wij hebben om negen uur een afspraak met de tandarts.", zei ik: "Ik kijk er echt naar uit. Bij de tandarts hoef ik tenminste geen stomme sommen te maken. En er ligt altijd wel een leuk tijdschrift of een stripverhaal in de wachtkamer. Dan lijkt de tijd sneller te gaan als we soms even moeten wachten."

"De tandarts. Ayayayayay. Dat is een pijnlijke zaak.", gromde Boer Gerben tussen zijn tanden door. Hij draaide zich om en wilde terug naar huis gaan. Granny hield hem tegen. Ze prikte met de punt van haar paraplu in zijn buik en vroeg: "Wat is dat nou, Boer Gerben? Zo'n grote vent als jij is toch zeker niet bang voor de tandarts?"

Boer Gerben is misschien wel de grootste en sterkste man van Polderdam. Hij gooit met strobalen alsof het pannensponsen zijn. Hij tilt volle melkbussen in de vrachtwagen zonder een zweetdruppeltje. Maar nu stond hij te sidderen op zijn benen. Hij liet zijn brede schouders hangen en stak zijn grote handen diep in zijn zakken.

Ik stelde hem gerust: "Met Granny in de buurt ben ik van niets of niemand bang. Als die tandarts ook maar een vinger naar je uitsteekt, dan zal Granny hem een lesje leren. Kom maar met ons mee, dan zal je zien dat het allemaal best meevalt."

Boer Gerben was nog niet overtuigd: "Echt waar? Maar... De tandarts gaat mijn kies trekken. Dat doet vreselijk zeer."

Granny schudde haar hoofd: "Denk eens goed na, Boer Gerben. Als je tandarts wilt worden, ga je dan naar een middeleeuws kasteel om daar in vochtige kerkers te leren hoe je met allerlei martelwerktuigen je patiënten het meeste pijn kunt doen? Of ga je naar een universiteit, waar professoren je de nieuwste technieken leren om je patiënten zo prettig en pijnloos mogelijk te behandelen?"

Het leek alsof er een zware last van Boer Gerben afviel.

Granny hielp hem nog wat meer te ontspannen: "En als je ondanks alle goede zorgen van de tandarts toch nog een beetje pijn voelt, dan zeg je het maar. Dan timmer ik je met mijn superkracht zo vreselijk op je kop, dat je een week bewusteloos ligt. Als je daarna wakker wordt, doet je verstand zo zeer dat je die getrokken kies echt niet meer voelt."

Boer Gerben wist niet zeker of Granny nou een grapje maakte, of dat ze hem serieus uit zijn lijden wilde verlossen. Hij lachte maar weer eens als een boer met kiespijn en liep verder met ons mee.

Toen we voor de deur van de tandarts stonden, kreeg Boer Gerben het opeens weer flink benauwd. Ik keek naar het naambordje op de deur. Oeps! Ik kreeg het zelf ook opeens flink benauwd. Daar stond: «August Pijnappel. De beste bekkentrekker van Bovendijk.»

"Au-gust?", vroeg ik.

"Pijn-appel?", vroeg Boer Gerben.

Granny haalde haar schouders op: "«Snoep verstandig, eet een appel» zeggen ze toch? Een Pijnappel, een granaatappel, een appeltje voor de dorst, ze zijn allemaal even gezond en lekker. Laten we maar naar binnen gaan. Je zult zien dat het achteraf best meevalt."

Toen ik op de bel drukte, zei een galmende, zware stem: "Trek maar aan het touwtje, dan gaat de deur vanzelf open."

Dan verwacht je misschien een wachtkamer, of een trap naar boven, als de tandarts van hoog niveau is. Maar om bij tandarts August te komen, moesten we een krakende oude trap af, naar een sombere, vochtige kelder.

Ik was natuurlijk niet bang, maar ik twijfelde toch wel een beetje: "Ik weet het niet, Granny. Misschien..."

Boer Gerben legde zijn grote, sterke hand op mijn schouder: "Wees maar niet bang, Meg. Met Granny in de buurt kan er niets gebeuren."

Voorzichtig ging ik, treetje voor treetje, de houten trap af, de donkere kelder in. Nou kom ik natuurlijk niet elke dag bij de tandarts, zo eens per half jaar, maar ik dacht dat tandartsen altijd rustgevende witte en lichtblauwe kleuren gebruikten. Dit was dan zeker de laatste trend in de orthodontie. Hier was alles donker rood, diep bruin, en git zwart. In plaats van Japanse pentekeningen hingen er duimschroeven aan de muur, en zware kettingen. Naast de ingang hangt meestal een ingelijst diploma waarop staat dat de tandarts gediplomeerd orthodontist is na studies aan de universiteit van Londen en New York. Hier hing een oorkonde dat Doctor Au-gust heeft gestudeerd in Warsch-au en de fijne kneepjes van het vak heeft geleerd in Pijn-acker. Beneden in de wachtkamer stonden geen stoelen, maar wel twee vlijmscherpe spijkerbedden.

Boer Gerben was totaal niet bang meer. Hij was blij dat hij er eindelijk was: "Ik ben blij dat ik na zo'n lange wandeling even lekker kan gaan zitten. Pffff. Daar was ik wel aan toe." Hij plofte neer op het spijkerbed en klopte met zijn hand op de plaats naast hem: "Kom, Meg. Of ben je bang dat je spijkerbroek scheurt?"

Ik probeerde het voorzichtig met mijn hand. Verwaaid. Dat waren helemaal geen scherpe spijkers; het waren zachte, rubberen vingers. Als je languit op het spijkerbed ging liggen, kreeg je een heerlijk ontspannende massage.

De deur ging open en de tandarts kwam binnen. Verwacht je dan iemand in een witte jas met een streng gezicht? Nou, deze tandarts had oranje haar, een veel te grote rode jas met gele sterren, een

nog veel grotere knalgroene broek, en de grootste flapschoenen die ik ooit gezien had. Zijn ogen en mond waren vrolijk geverfd en hij had een rode, ronde neus zo groot als een pingpongbal. Hij grinnikte zo ondeugend dat ik gelijk snapte waarom hij een bed in de wachtkamer had gezet in plaats van een bank: Boer Gerben en ik lagen gelijk achterover van het lachen. Wat een grappige snoet had die tandarts, zeg.

Opeens herinnerde ik me het bord naast de deur: de beste bekkentrekker van Bovendijk. Inderdaad. Wat een grap. Ik lag dubbel.

Boer Gerben kwam ook niet meer bij van het lachen: "Lachgas. Natuurlijk. Je had gelijk, Granny. De nieuwste technieken om iedereen te laten ontspannen. Ik ben nog nooit zo graag naar de tandarts gegaan."

Doctor August deed net alsof hij het niet begreep: "Tandarts? Hebben jullie je in het adres vergist? Tandarts Kroon zit hiernaast."

Boer Gerben en ik hadden pijn in onze buik van het lachen: "Ha, ha. Wat een geweldige grap. U kan er wat van, doctor August."

Granny keek verbaasd naar ons, gaf doctor August een hand, en zei: "Ik ben Super Granny. Aangenaam kennis te maken en sorry voor het ongemak, mijnheer Pijnappel. We hebben ons inderdaad vergist. Helaas moeten we er weer vandoor. We hebben een afspraak met tandarts Kroon om negen uur."

Doctor August gaf Granny een visitekaartje: "Prettig kennis te maken, Granny. Als je ooit een feestje hebt, dan heb je hier mijn telefoonnummer. En je bent natuurlijk altijd welkom bij de voorstellingen van het Griezelsircus, waar ik een van de sterren ben."

Griezelsircus? De tandarts zit hiernaast? Boer Gerben en ik konden het bijna niet geloven. Maar het was echt waar. Toen we weer op straat stonden zagen we een grijze deur waarop met kleine letters «tandarts Kroon, alleen op afspraak» stond.

We gingen naar binnen. De tandarts stond al op ons te wachten: "Goedemorgen. U bent mooi op tijd. Wie wil als eerste?"

Granny gaf dokter Kroon een hand en zei: "Laat mij maar eerst. Die twee hier moeten nog even bijkomen van de lachbui waar we onderweg door verrast zijn."

Dokter Kroon trok een wenkbrauw op, keek naar de stralend blauwe lucht, en vroeg zich hardop af: "Een bui? U maakt zeker een grapje."

Granny knikte: "Lachen is gezond, dokter. Als je lacht, vergeet je al je pijn en zorgen, al is het maar even. Als u de patiënten wat vaker zou laten lachen, zou niemand meer bang zijn om naar de tandarts te gaan."

Dokter Kroon had zoiets wel vaker gehoord: "De nieuwste technieken van de orthodontie werken inderdaad zo, maar ik ben helaas nog een tandarts van de oude stempel. Ik draai mijn patiënten eerst de duimschroeven aan, en daarna martel ik ze vrolijk een uurtje of twee, volgens de beproefde methode uit de middeleeuwen."

Boer Gerben en ik keken elkaar verschrikt aan. Waar waren we nu weer terecht gekomen?

Granny en dokter Kroon lagen ondertussen dubbel op de grond: "Ha, ha, ha. Zag je die gezichten, Granny? Die grap heb ik gezien in het Griezelsircus. Mijn buurman August werkt daar. Jullie moeten echt eens een voorstelling bezoeken."

Nou ja.

Ik weet niet wat ze de studenten leren op de universiteit van Londen en New York, maar als de nieuwste technieken van de orthodontie voorschrijven dat je de patiënten vooral zo veel mogelijk in de maling moet nemen, dan kan je volgens mij beter in Pijnacker naar school gaan.

Een paar minuten later was Granny weer terug in de wachtkamer: "Geen gaatjes."

Vijf minuten later was ik ook klaar: "Geen gaatjes. Dit was duidelijk een zaak van goed poetsen, zei dokter Kroon, elke ochtend en elke avond, en zonder iemand een poets te bakken."

Boer Gerben was de laatste. Het duurde iets langer. Er moest immers een kies worden getrokken. Dan moet je niet kieskeurig zijn en even door de zure appel heen bijten. Granny en ik wachtten tot de tandarts met hem klaar was. Granny las ondertussen een tijdschrift met de nieuwste mode (de bloemetjesjurk was deze zomer weer helemaal terug, zei ze), en ik lachte hardop om de grappen in mijn stripboek.

Een half uurtje later kwam Boer Gerben uit de behandelkamer. Hij lachte, maar deze keer niet als een boer met kiespijn: "De tandarts heeft een verdoving gebruikt, dus ik voelde er niets van, maar hij heeft wel gezegd dat die verdoving over een paar uur uitgewerkt raakt. Daarna zal de wond nog een paar dagen flink pijn doen. Ik heb pijnstillers en de raad om zachte dingen te eten: yoghurt, aardbeien, cake met slagroom, en zo. Het is mijn eigen schuld. Had ik maar beter moeten poetsen. De hele dag zuurtjes eten is blijkbaar ook niet zo goed. Dat ga ik vanaf morgen anders aanpakken. Die pijn wil ik liever voorkomen. Maar nu wil ik jullie bedanken dat je met me mee gegaan bent naar de tandarts. Ik was vooraf best bang, maar dankzij jullie werd het een fantastisch avontuur. Wat zouden jullie zeggen als we samen terug wandelen naar Polderdam, zodat ik jullie bij Bakkerij De Bruine Bol kan trakteren op een kopje koffie met een moorkop?"

Ja, wat zouden we daarop zeggen?

Oosten en Westen (niet pesten)

Gisteren was een mysterieuze dag. Het begon al voor het ontbijt. Bij Astrid thuis ontbijten ze allemaal in hun pyjama; pas na het eten gaan ze douchen, aankleden en de ochtendklusjes afwerken. Granny en ik doen dat omgekeerd; zodra je wakker wordt, eerst plassen en wassen. We ontbijten pas als we aangekleed zijn.

Granny legt dat eenvoudig uit: "Wat doe je als er een noodgeval voor de deur staat? Als superheld kan je best wat later eten, maar als je kinderen uit een brandende torenflat moet redden in je nachtjapon... Dan sta je als superheld toch mooi in je hemd. Alleen Superman doet zijn werk altijd in zijn pyjama, maar ja, voor hem zijn gewone kleren juist zijn vermomming om niet op te vallen."

Je snapt dus dat ik vreemd opkeek toen Granny gisterenochtend in een Sneeuwwitje pyjama uit de badkamer kwam. Ik had geen tijd om iets te vragen, want op dat moment ging de bel. Een enorme oosterse man stond voor de deur, ook in zo'n Sneeuwwitje pyjama. Ik stak mijn hand uit om hem te begroeten: "Goedemorgen. Ik ben Megan Havervlok." Iets te laat dacht ik: «Oeps! Als die reus me een hand geeft, dan knijpt hij mijn vingers tot knak-worstjes. Als hij mijn hand schudt, dan schudt hij gelijk mijn hersens mee...»

Hij glimlachte mysterieus, vouwde zijn handen, maakte een mysterieuze buiging, en zei: "Hoe gaat-ie?" Het leek er niet op dat hij mijn uitgestoken hand nog ging schudden, dus ik stak hem maar snel in mijn broekzak, en antwoordde: "Hoe gaat het? Nou, goed. En hoe gaat het met u?"

Al doen de mensen nog zo vreemd, altijd beleefd blijven, zegt Granny altijd. Wat iemand zegt, dat zegt het meeste over hemzelf, dus als je altijd vriendelijk bent, krijgt niemand een hekel aan je.

De oosterse pyjamaman dacht blijkbaar dat ik doof was, want hij maakte nog een buiging en vroeg opnieuw: "Hoe gaat-ie?"

Ondertussen was Granny ook maar eens komen kijken.

"Die man begrijpt niets van wat ik zeg, Granny. Hij kijkt alsof ik Chinees spreek.", zei ik.

Granny vouwde haar handen samen en maakte een keurige buiging naar de man, terwijl ze met een warme glimlach zei: "Hu Ga Ti. Foe Yong Hai, Koe Low Yuk, Ti Pan Sambal Bei." (misschien heb ik alles niet helemaal goed onthouden, hoor, maar zo klonk het ongeveer).

Gelukkig legde ze het daarna uit in het Nederlands: "Dit is mijn leerling, Hu Ga Ti, uit Hoehétidan. Je mag hem wel bij zijn voornaam noemen."

"Hoe?", vroeg ik.

"Nee, Ti. In Azië zeg je altijd eerst je familienaam, en dan pas je roepnaam. En je geeft elkaar geen hand, maar je groet elkaar met een kleine buiging. Dat is beleefd daar."

"Ik maakte een beleefde buiging naar mijnheer Hu Ga en stelde me aan hem voor in het Hoehétidans: "Ha Ver Vlok Meg. Kom Wel In Dam Der Pol."

"Ti komt vandaag voor zijn les Oosters Tapijtvechten. Hij is kampioen van Azië. Als een kampioen iets wil leren, dan heeft hij een meester nodig die nog beter is. Mooi op tijd, Ti. Dit is Megan, maar we noemen haar meestal gewoon Meg. We kunnen trouwens beter Nederlands met elkaar spreken.", zei Granny.

Ze ging Ti voor naar de woonkamer, waar ze supervlug alle meubels al aan de kant had geschoven. Het Oosterse tapijt lag ook al klaar. Ik ging er eens goed voor zitten. Een gevecht tussen de kampioen van Azië en een superheld, dat beloofde een spektakelstuk te worden. Dat tapijt hoefde ik

na afloop vast niet meer uit te kloppen. Ik hoopte alleen dat de woonkamer niet uitgewoond zou zijn nadat de stofwolken opgetrokken waren.

Ti en Granny, in hun pyjama's, gingen elk aan een kant staan. Ze maakten een buiging en begonnen. Ti gluurde met scherpe ogen naar Granny, maar hij begreep al snel dat Oosters Tapijtvechten een sport van zelfverdediging is. Granny viel hem niet aan. Ze verdedigde zich alleen. Ha, dat was een belangrijke les. Ik kon hier heel wat van opsteken.

Ti kon ook wat opsteken. Vliegensvlug stak hij zijn linkerhand op, maar Granny had haar rechterhand al klaar om de aanval af te weren. Ti grinnikte: "Heel goed. Ik heb geen kans."

Toen maakte hij een schijnbeweging met zijn linkeroor, bewoog zijn rechterschoet en... Niet snel genoeg. Granny had haar linkerheup al omhoog. Ze stond keurig in balans de aanval af te wachten. Ti begreep dat hij alweer verslagen was, zelfs voordat hij de eerste slag kon toebrengen. Hij had nog één kans, zijn slimste truc, die hij voor het laatste bewaard had. Razendsnel zakte hij door zijn knieën, en... Maar Granny had zich al omgedraaid. Ze verborg haar gezicht in haar handen en proestte het uit van het lachen. KRAK, deed Ti's strak gespannen pyjamabroek. Hij scheurde er finaal uit. Ik volgde natuurlijk direct het voorbeeld van de meester, Granny, en verstopte mijn lachebekje achter mijn handen terwijl ik de andere kant op keek. Pas toen Ti met een rood hoofd de badkamer in gevlucht was om een badjas aan te trekken, durfde ik weer te kijken.

"Uitstekend, Meg. Je zag dat verdedigen vooral een kwestie is van de aanval verwachten. Gebruik de kracht van je tegenstander om hem al onschadelijk maken *voordat* hij begint. Ti probeerde eerst de Kraanvogel. Hij wilde me tegen de muur smijten, maar hij zag dat ik hem dan in zijn nek zou grijpen en door het raam naar buiten zou laten vliegen, als een echte kraanvogel. Toen probeerde hij de Kung Fu Panda, maar ik had het natuurlijk verwacht en gaf hem geen kans. Ja, en toen hij uit zijn broek scheurde, had ik hem natuurlijk gemakkelijk uit kunnen lachen, maar juist dan moet je als meester tapijtvechter sterk zijn en je tegenstander zijn oosterse waardigheid laten behouden. Als je terug vecht, wordt de ander je *tegenstander*, de beste verdediging maakt een *vriend* van hem. Respect tonen, dat was de les van vandaag. Ik zag uit mijn ooghoeken dat jij het direct snapte. Heel knap van je."

"Respect. Pffff, gemakkelijk. Nu hoef ik vandaag zeker geen sommen te maken?", vroeg ik hoopvol.

"Natuurlijk wel. Van vechten wordt niemand beter. Van sommen maken en lesjes schrijven wel. En je mag ook een extra eitje bakken voor het ontbijt. Ti heeft wel wat superkracht verdiend."

Ti, met een badjas over zijn gescheurde pyjama, bood aan om me te helpen: "Eitje bakken. Appeltje eitje."

Hij brak een vers ei boven de koekenpan, en... Een geel eitje met een wit bolletje sputterde in de zonnebloemolie. Ik schudde mijn hoofd. Als Granny een eitje bakt gaat het ook altijd zo. Leren ze dat in Hoehétidan?

"Zo gaat-ie nie, Hoe Gaa-Ti. Zo raak je al je krachten kwijt. Laat mij maar even. Kijk. Een goed gebakken eitje is wit, met een geel bolletje in het midden. Zie je wel? Het smaakt hetzelfde, maar het is toch anders. Net als wit brood of bruin brood.", zei ik.

"In het oosten eten ze geen brood, Meg. Net als witte rijst en volkoren rijst, Ti. Volkoren zit vol kracht. Proef maar.", zei Granny.

Ti was opgetogen. Hij bedankte Granny en mij wel duizend keer voor de fijne lessen en het ontbijt. Toen hij eindelijk opgehoepeld was, was ik bijna te laat voor school. Op woensdag ga ik namelijk altijd naar school, De Hobbel. Behalve als er brandende kinderen uit noodgevallene torenflats gered moeten worden, natuurlijk, maar dan hebben Granny en ik ook geen tijd voor een ontbijt of stomme sommen.

Op het schoolplein zag ik Astrid en Pauline, mijn beste vriendinnen. Astrid was in tranen, en Pauline hilde alsof ze bang was dat het nooit meer zou gaan regenen.

"Wat is er aan de hand?", vroeg ik.

"Die pestkop van een Sjonnie.", snikte Pauline.

"Sjonnie van Westen, die loopt ons te pesten.", snotterde Astrid.

"Kan je Granny er niet bij roepen, Meg? Als ze Sjonnie met haar superkracht door elkaar rammelt...", jankte Pauline.

"... Of ze grijpt hem bij zijn lurven en vliegt met hem naar de maan. Dan hebben we nooit meer last van hem.", jammerde Astrid.

"Wat heeft Sjonnie dan gedaan?", vroeg ik.

"Hij zegt... Hij zegt..." Pauline kwam door de plaatselijke huilbuien niet meer uit haar woorden.

"Wat iemand zegt, dat zegt het meeste over hemzelf.", legde ik uit.

"Paulien. Stomme trien. Laat je blote kont eens zien. Astrid de Vries, wat ben je toch vies. Je stinkt naar kattenpies."

Sjonnie van Westen.

Sjonnie is een stuk groter dan wij, en ook een jaar ouder, want hij was vorig jaar blijven zitten. Maar Hu Ga Ti was wel twee meter groot, en toch liet Granny hem alle hoeken van de woonkamer zien, toen ze samen na de les de meubels weer op hun plaats zetten. Voor een grote mond hoeft niemand bang te zijn.

Ik draaide me om naar Sjonnie en keek hem aan, maar ik zei niets, tegen Sjonnie, want tegen mijn vriendinnen ging ik gewoon verder met mijn verhaal: "Woorden zijn wind. Ze vliegen langs je heen en kunnen je niet raken. Wat anderen over je zeggen, dat zegt alleen maar iets over die anderen. Als iemand je uitscheldt, dan zegt hij eigenlijk: «Ik ben een vervelende klier. Je kunt beter geen vrienden met mij zijn.», en dat is best wel zielig, voor hem. Je kunt het beste gewoon vriendelijk vragen of hij er mee op wil houden."

"Dat heb ik wel honderd keer gedaan, maar hij gaat gewoon door met pesten.", snifte Astrid.

Ik zei: "Als iemand niet naar je luistert, dan luister je ook gewoon niet meer naar hem."

Sjonnie luisterde niet naar wat ik zei. Hij leerde er ook niets van, maar ging gewoon door met zijn stomme praatjes: "O, kijk. Daar heb je Megan Niks-an."

Heel zachtjes, zodat Sjonnie het niet kon horen, fluisterde ik tegen Astrid en Pauline: "Granny en haar vriend Hu Ga Ti hebben me vanmorgen les gegeven in mysterieuze Oosterse toverspreuken. Ik zal Sjonnie betoveren: Wa Tis Ti Dom. Zo. Dat is goed gelukt. Vanaf nu kan hij alleen nog maar domme dingen zeggen. Luister maar, er komt geen zinnig woord meer uit. Hij is zo dom dat het gewoon grappig is."

Mijn mysterieuze oosterse spreuk werkte direct. Astrid stopte met snikken en Pauline toverde zelfs een kleine glimlach tevoorschijn. Maar mijn mysterieuze magie ging pas echt goed werken toen Sjonnie verder ging met pesten.

"Hé, biggenkop. Hoor je niet wat ik zei? Ga lekker je oma erbij halen, joh. Moet je vanmiddag weer piepers schillen?"

Ik grinnikte, maar zei niets. Natuurlijk is het verleidelijk om terug te gaan schelden, maar een echte Oosterse Tapijtvechter heeft geleerd wanneer hij iemand de rug moet toekeren.

Het was gewoon net zoals Granny en Hu Ga Ti: wachten tot de ander aanvalt. Spaar je energie voor je verdediging. Gebruik de kracht van de ander tegen hem, en zorg dat het zijn zwakte wordt.

Granny wilde graag dat Ti de eerste klap gaf, zodat ze Ti's kracht kon gebruiken om hem door het raam naar buiten te smijten. Sjonnie wilde dat ik boos werd, of verdrietig, of misschien zelfs wel bang. Hij wilde vooral dat ik terug ging schelden. Domme dingen nadoen, daar ben ik natuurlijk veel te slim voor. Vechten (en bekvechten is ook vechten) maakt van een ander je tegenstander. Gewoon kalm blijven, niets zeggen, met het mysterieuze geduld van een Oosterse Tapijtvechter. Ik zwijg als het graf van Johannes Brugman. Ik zwijg als een oester met een mediaverbod.

"Hij noemde je «biggenkop». Laat je dat toe?", vroeg Astrid.

Ik legde het uit: "Als het waar zou zijn, dan kan ik er niets aan doen, en als het niet waar is, dan zegt Sjonnie gewoon alleen hoe dom hij zelf is."

"Pieperschiller!", schold Sjonnie.

"Oei. Dat is waar. Jij schilt altijd de aardappelen voor het avondeten.", schrok Pauline.

"Ja, en daar ben ik ook trots op. Granny helpt mij met alles. Dan vind ik het fijn als ik haar kan helpen met klusjes in huis.", zei ik tegen Pauline, en tegen Sjonnie zei ik: "Ik ben ook een eitjesbakker en een klerenwasser, en een beddenopmaker, en een plantenwatergever. Als je me wat beter zou kennen, zou je me nog veel meer namen kunnen geven."

"Jou wil ik niet kennen. Je bent een stomme trien."

"En voor schrijven heeft ze een tien.", lachte Astrid.

"En haar beste vriendin heet Paulien.", proestte Pauline.

Ik stak mijn vinger op naar Pauline: "Dat was een gemene opmerking, Pauline. Sjonnie vindt het vervelend dat hij geen vrienden heeft."

"Pffff. Jij weet echt niks. Ik heb meer vrienden dan jullie bij elkaar.", schreeuwde Sjonnie.

Ik negeerde Sjonnie met zijn domme praatjes en ging gewoon door tegen Pauline: "Niemand wil natuurlijk vrienden zijn met zo'n treiterkneiter. En wat doe je als niemand je vriend wil zijn? Dan ga je anderen pesten, omdat je jaloers bent en niets leukers kan verzinnen. Als iemand geen vrienden heeft, is dat best zielig. We moeten hem misschien maar een lesje leren."

"Denken jullie dat je met z'n drieën sterker bent dan ik? Ik trem jullie zo in mekaar. Als je dat maar weet.", brulde Sjonnie.

De rest van het schoolplein was er ondertussen op afgekomen. Steeds meer kinderen kwamen kijken naar het Westerse kampioenschap Schoolpleinvechten.

Die domme Sjonnie wist natuurlijk niet dat ik net die ochtend een masterclass Oosters Tapijtvechten had gevolgd. Zou het helpen als ik mijn gym schoen uit zou trekken om hem ermee op zijn suffe kop te timmeren? Ik had mijn nieuwe gym schoenen aan, met schokdempers en rubberen zolen. Daar zou die ongevoelige olifant natuurlijk geen klap van leren.

Ik had mijn beste truc voor het laatst bewaard: mijn mysterieuze glimlach. Zonder Sjonnie ook maar een seconde uit het oog te verliezen, klaar om elk moment zijn aanval te pareren met de Kraanvogel of de Kung Fu Panda, glimlachte ik naar Pauline en Astrid: "Weet je wat het leukste is van vrienden? Ze delen hun lekkers met je. Vanmorgen kwam een goede vriend van Granny bij ons ontbijten. Hij had een grote zak met Oosterse snoepjes bij zich. Om te delen met mijn vrienden. Kijk..."

Uit mijn jaszak haalde ik een handvol snoepjes. Ze waren ingepakt in glimmende papiertjes, vol vrolijke kleuren.

"Als Sjonnie vriendelijk tegen ons is, dan heeft hij er in één klap drie vrienden bij. Maar als hij liever een pestkop wil blijven, dan kan hij die klap van ons krijgen. Hij mag het zelf zeggen.", zei ik mysterieus.

Sjonnie luisterde opeens aandachtig. Snoep? Maar ja, hij was niet voor niets blijven zitten. Echt slim zou hij nooit worden. Hij stapte op me af, om me een duw te geven en mijn snoepjes af te pakken, maar ik had die aanval verwacht en was al twee stappen verder weg. Ik gooide hem een snoepje toe, dat hij handig opving. "Nog een, Sjonnie? Vang. Met zo'n grote mond heb je vast niet genoeg aan twee snoepjes. Hoeveel kan je er tegelijkertijd opeten? Vier? Vijf?"

Sjonnie grijnsde, pakte alle vijf de snoepjes uit en propte ze in zijn grote mond. Terwijl hij er flink op los kauwde, smakte hij: "Geef de rest ook maar. Plaats genoeg."

Pauline wilde wat zeggen, maar ik was haar voor; toen ze haar rechterhand ophief om Sjonnie de les te lezen, had ik mijn linkerhand al in de lucht om haar te stoppen: "Wacht even, Pauline. Soms kan je een lekker partijtje bekvechten het beste winnen door niets te zeggen."

Ik was nog een ding vergeten te vertellen. In Azië kunnen ze heerlijk koken, met rijst, en noedels, en lekker veel groenten, en ze eten met stokjes uit kommetjes, maar ze houden het meest van...

"HEEEEEEEETTTT!!! HOE HOE HOE", brulde Sjonnie. Hij danste de horlepiep met vuur, en spuugde de vlammeende massa uit als een draak met brandend maagzuur, maar sambal valt niet te blussen met spuug: "HOE HOE HOE HOE..."

Ik hielp hem uit de brand: "Hoe Gaa Tie. Inderdaad, zo heette die vriend van wie ik die snoepjes kreeg. Sambal snoepjes, gemaakt van verse rode pepers. In Hoehétidan is het een delicatessen. Hoe heter, hoe beter, zeggen ze daar. Vind je ze lekker, Sjonnie? Wil je er nog een paar?"

Altijd vriendelijk blijven, zegt Granny altijd. Maak van een ander geen tegenstander. Als ze slim zijn, snappen ze dat vriendelijkheid altijd twee winnaars oplevert. Met vechten verlies je allebei. Respect.

De sterkste is niet degene die begint te slaan; het is degene die zijn kwaadheid kan beheersen en zich omdraait voordat de ander zich belachelijk maakt. Belangrijker dan het gevecht winnen is het gevecht voorkomen. En altijd een paar sambal snoepjes bij de hand hebben, want met snoep maak je meer vrienden dan met schelden. Dat zegt Hu Ga Ti tenminste, en die is er kampioen van Azië mee geworden.

Tuinkabouters en Huisdwergeren

Heb je dat zelf wel eens meegemaakt? 's Avonds, voordat je gaat slapen, vouw je je kleren keurig op, maar de volgende ochtend ligt alles op een hoop en zijn je sokken verdwenen. Je weet zeker dat je huiswerkschrift op de keukentafel lag, maar na uren zoeken vind je het terug onder je bed. Je snapt er niets van. Er is een simpele verklaring: het zijn de kabouters geweest.

Soms zie je ze ergens in een tuin staan: tuinkabouters. Andere kabouters wonen in het bos, maar die boskabouters laten zich niet zo gemakkelijk vinden. Het allerergste zijn de huiskabouters. Die moeten 's nachts eigenlijk de afwas doen, de woonkamer opruimen en onze vuile kleren wassen. Bij Granny in huis laten we nooit de afwas staan tot de volgende ochtend en we ruimen het huis altijd op voordat het een rommeltje kan worden. Als ik 's morgens als eerste opsta, wat zie ik dan? Het hele huis is een bende. Een kabouterbende.

Om te voorkomen dat dit verhaal ook een bende wordt, kan ik beter bij het begin beginnen.

Vorige week zaterdag stonden Granny en ik op de rommelmarkt van Wittekerke. We hadden de familie Waterzooi geholpen. Ze hadden de laatste jaren zoveel troep in huis gehaald dat ze niet alleen ruimteproblemen hadden, maar ook grote geldproblemen. Ze kochten van alles dat ze niet nodig hadden, alleen omdat het zo goedkoop was, of twee halen één betalen. Omdat het geld gekost had, gooiden ze ook nooit iets weg, dat is toch zonde. Tot vorige week, toen mevrouw Waterzooi met een nieuw 60-delig servies thuis kwam terwijl mijnheer Waterzooi net een nieuwe super-de-luxe stofzuiger had gekocht. Ze konden hun huis niet meer in, want dat stond vol met serviezen en stofzuigers en wie weet wat nog meer.

Hoe los je dat op? Pffff, gemakkelijk. We stopten al die overbodige rommel in de kofferbak van de DAF en verkochten het op de rommelmarkt. Het grootste probleem was om mijnheer en mevrouw Waterzooi te leren dat meer spullen alleen maar meer problemen betekent.

"We kunnen er niets aan doen.", zei mijnheer Waterzooi.

"We gooien elke avond iets in de vuilnisbak, maar als we de volgende ochtend wakker worden lijkt het wel of ons huis nog voller is geworden."

Granny geloofde er niets van: "Zoals je ziet, is jullie huis nu opgeruimd en netjes. We sluiten jullie een week op in een vakantiebungalow, met vol pension. Daar kunnen jullie leren dat het ook leuk is om te leven zonder al die rompslomp. Na een week kom je weer thuis en weet je niet beter."

Granny en ik wisten natuurlijk ook niet beter. Aan het einde van de dag hadden we bijna alles verkocht en er genoeg geld aan overgehouden om mijnheer en mevrouw Waterzooi een week in een bungalowpark op te sluiten.

"Wat doen we met de rotzooi die niemand wil kopen?", vroeg ik.

"Dat geven we aan de Spullenhulp, vrijwilligers die afgedankte spullen een tweede leven geven. Mensen met een platte portemonnee kunnen daar goedkoop een nieuw servies kopen, of een goede tweedehands stofzuiger. De opbrengst gaat naar een goed doel.", legde Granny uit.

"En wat doen we met deze vijf wijze heren?", vroeg ik, terwijl ik wees op een groepje grappige stenen beeldjes van kleine mannekes met witte baardjes en vrolijk gekleurde kleertjes.

"Tuinkabouters. Vreemd dat niemand die gekocht heeft. Ze zien er leuk uit. Weet je wat? We nemen ze mee en zetten ze op de vensterbank. Dan hebben we een leuk aandenken aan dit avontuur.", bedacht Granny.

En toen begon de ellende.

Op zondag ochtend zagen we dat de achtertuin keurig schoongeveegd was, maar toen we het diepvriesvak van de koelkast open deden, zat het vol met dode bladeren.

Op maandag vroeg Granny: "We hadden toch nog een pak waterijsjes? Waar is dat gebleven? Heb jij die ijsjes soms opgegeten?" Ik schudde mijn hoofd, maar toen ik in de vensterbank keek, leek het net of sommige tuinkabouters een oranje mond hadden...

Op dinsdag wilde ik aan mijn huiswerk beginnen, maar mijn schrift met sommen lag niet meer in de la van de keukentafel. Na een uur zoeken vond ik het eindelijk, tussen de oude kranten in het fietsenschuurtje.

Toen ik het open klapte, stond het helemaal vol met staartdelingen en breuken. Nee, niet van die staartdelingen zoals « $343 / 7$ », en ook niet van die breuken als « $1/12 + 1/4 + 1/3$ ». Het stond vol met vreemde tekeningen, zoals een staartdeling van een kat met zeven staarten (dat is een zweep met zeven leren riemen, zoals ze die vroeger op zeeschepen gebruikten om dronken matrozen te straffen). Er stond een tekening van een meisje met een paardenstaart, en daarna een van hetzelfde meisje met twee vlechten, met daaronder geschreven: " $1 \text{ paardestaart} / 2 = 2 \text{ vlechten}$ ". En verder tekeningen van gebroken armen en benen, gebroken borden en flessen, zelfs een tekening van iemand met een gebroken hart. Ik snapte er niets van.

Op woensdag wilde Granny de Brusselse spruitjes uit het groentevak van de koelkast halen, maar... leeg. "Wat moeten we nu eten?", vroeg ze zich hardop af.

"Er ligt nog een kilo zure appels op de fruitschaal. Zal ik appelmoes maken, met gebakken aardappelen en vissticks?", stelde ik voor.

"Zure appels? Ik heb helemaal geen zure appels gekocht.", vroeg Granny zich af.

Nog geen minuut later hing Boer Gerben aan de telefoon: "Kan je me helpen, Granny? Vannacht heeft iemand alle appels uit mijn boomgaard gestolen. Ik snap er niets van. Ze waren nog niet eens rijp. Wie lust er nou zure appels? Daar kan je alleen maar appelmoes van maken."

Toen we bij Boer Gerben op onderzoek uitgingen, vonden we een kilo Brusselse spruitjes. Iemand had een lege fruitkist als doel gebruikt en strafschoppen geoefend door Brusselse spruitjes tussen de palen te knallen.

Op donderdag waren we van 's morgens vroeg tot 's avonds laat op pad. Voordat we weg gingen had ik de afwas gedaan, en het huis zag er keurig uit, maar toen we terug kwamen was het een bende. De vuile was lag op de trap naar boven, alle handdoeken lagen op de grond in de badkamer, en we vonden weliswaar een pan vol geschilde aardappels op het aanrecht, maar we vonden ook de aardappelschillen: die hingen aan de lamp in de woonkamer.

Granny ging vermoeid op een keukenstoel zitten: "Pffff. Een superheld heeft ook nooit rust. Na zo'n drukke werkdag had ik gehoopt op een lekker diner en een rustige avond. Het ziet er naar uit dat we de hele avond bezig zijn met opruimen en schoonmaken. Ik kan me niet herinneren dat we de boel zo achter gelaten hebben toen we vanmorgen de deur uit gingen. Misschien word ik een beetje vergeetachtig op mijn oude dag."

"Het ligt niet aan jou, Granny. Ik had vanmorgen nog opgeschreven dat alles klaar was voor een nieuw avontuur. Kijk maar in mijn schrift."

Maar hoe we ook zochten, mijn schrift waarin ik al onze avonturen opschrijf, was nergens meer te vinden. Wat een ramp. Zo komt Super Granny 4 natuurlijk nooit af. Moest ik nu al die lesjes opnieuw schrijven? De moed zonk me in de schoenen. Ik kon wel huilen.

"Onzin. Dat schrift heeft geen pootjes gekregen. We moeten gewoon goed zoeken. Heb je al tussen de oude kranten gekeken in het fietsenschuurtje?", zei Granny.

"En in mijn kledingkast onder de schone sokken. Daar vond ik trouwens de reservesleutels van de DAF die je eergisteren kwijt was.", zei ik.

Op dat moment ging de deurbel. Het was Rinus, het hulpje van Bakker Bol, met een grote doos in zijn handen: "Goedenavond, Meg. Hier heb ik de bestelling die jullie hadden doorgegeven: tien krentenbollen."

We hadden helemaal geen krentenbollen besteld, maar toen ik de doos open deed, lag daar, tussen de verse, glimmende broodjes... mijn schrift.

Het werd te gek.

"Morgen gaan we een diepgaand onderzoek instellen.", zei Granny.

"En wat doen we met die krentenbollen?", vroeg ik.

"Zet maar op de keukentafel. We verkopen ze morgen wel op de rommelmarkt. Ik kan vandaag geen krentenbol meer zien. Ik ben moe en ik ga naar bed. Welterusten."

"Welterusten, Granny. Slaap lekker."

Lekker slapen deed ik natuurlijk niet. Dit rook gewoon naar een avontuur. Om middernacht liep mijn wekker af, maar omdat ik hem onder mijn kussen had verstopt hoorde niemand anders het. Geruisloos, als een lentewind in een herfstbos, sloop ik de trap af. Eerst de woonkamer maar. Ik gluurde om de hoek van de deur, en... Ja hoor. Op de vensterbank stond niets meer, geen kabouters en geen planten. De planten stonden op de grond. Drie van de vijf kabouters stonden er naast.

De kabouter met de langste baard deelde de lakens uit: "Als jij nou de planten water geeft, Kabouter Brekebeen. Dan kan jij de vloer dweilen, Kabouter Timmermans."

Kabouter Brekebeen was gemakkelijk te herkennen; hij was al zo vaak gebroken en gelijmd dat hij bijna een puzzel leek. Hij leek me nogal onhandig. Om de planten te gieten pakte hij de emmer met sop, die klaar stond voor Kabouter Timmermans om de vloer mee te dweilen. De andere twee kabouters lieten er echter niet op.

Kabouter Timmermans had blijkbaar niet veel zin in een dweilorkest. Hij zei tegen de kabouter met de langste baard: "En wat doe je zelf, Kabouter Snuitebol? Je loopt lekker de lakens uit te delen, maar je weet niet eens hoe je de badhanddoeken moet opvouwen."

Kabouter Snuitebol schudde zijn hoofd: "Ik WEET het wel, maar... ik ben zo oud, soms kan ik er gewoon even niet op komen."

Kabouter Brekebeen kon er wel op komen, op de salontafel, met de emmer met sop.

Kabouter Snuitebol ging verder: "Wat ging ik ook alweer doen? Even kijken. Ik had het ergens opgeschreven, zodat ik het niet zou vergeten. Hier heb ik het al. De ramen lappen. Dat is mijn taak vannacht. Die ramen zijn zo zwart dat je niet eens de zon kan zien."

"Het is nacht, Kabouter Snuitebol. 's Nachts schijnt de zon niet.", legde Kabouter Timmermans uit.

"Ben je nou helemaal in de chocoladevla gevallen? Nacht? En hoe kunnen we dan controleren of de margrietjes in de tuin goed groeien, of dat de heg moet worden geknipt? Ha! Dat is een goed idee. Als je klaar bent met de planten gieten, kan je de heg bijknippen, Kabouter Timmermans."

"De planten gieten? Dat moest ik toch doen?", vroeg Kabouter Brekebeen vanaf de salontafel. Hij deed zijn best om de emmer met sop boven zijn hoofd precies over de grootste plant leeg te gieten, maar omdat zijn aandacht was afgeleid, verloor hij zijn evenwicht en donderde met emmer, sop, en al, ondersteboven in de bak met cactussen: "Au. Oei. Dat prikt. Au. Sop in mijn ogen. Stekels in mijn... broek. Au. Help me eens, Kabouter Timmermans."

Kabouter Timmermans zat op de grond, zijn dikke buik vast te houden van het lachen. Kabouter Snuitebol probeerde de ongelukkige Kabouter Brekebeen uit de plantenbak te trekken, maar hij gleed uit over de zeep en belande naast Kabouter Brekebeen in de bak met cactussen: "Au. Oei. Dat prikt."

Ik liet de drie kabouters maar in hun sop gaarkoken en ging eens in de keuken kijken. Daar kwamen heerlijke geuren vandaan. Ik glipte naar binnen en verstopte me in de keukenkast. Met de deur op een kiertje kon ik alles goed zien.

Op het aanrecht stonden de kabouter met het gele jasje en de dikkerd met de groene broek.

"Weet je zeker dat we er genoeg suiker in hebben gedaan, Kabouter Warhoofd?", vroeg de kabouter met de groene broek.

"Vier scheppen met de grote lepel, vier scheppen met de kleine lepel, en dan goed roeren tot het kookt.", las Kabouter Warhoofd hardop voor uit Granny's kookboek. Daarna hield hij een theelepeltje omhoog: "Denk je dat dit de kleine lepel is, Kabouter Netjes? Ik vind hem behoorlijk groot."

Kabouter Netjes haalde de lepel uit de pan die op het vuur stond, de lepel waarin hij in de gele massa aan het roeren was: "Dit is de grote lepel, Kabouter Warhoofd. Het is jouw taak om alle ingewikkelde dingen uit de knoop te halen, niet om simpele dingen juist heel warrig te maken. Begrijp je dat niet?"

Kabouter Warhoofd schudde zijn wijze hoofd: "Ik begrijp het wel, maar omdat ik zo oud ben, raak ik soms de draad een beetje kwijt."

"Net als gisteren. Het was de bedoeling dat we Megan's sommen voor haar zouden maken, zodat het meisje ook eens een dagje vrij zou kunnen nemen. En wat doe jij? Je neemt het verkeerde schrift, je verdwaalt, en je laat een bestelling achter bij de bakker voor tien krentenbollen. Hoe haal je het in je hoofd?", zei Kabouter Netjes. Hij proefde even met zijn wijsvinger van de pap op het vuur en ging door met roeren.

"Ik had zo'n honger. Toen ik de weg kwijt was, besloot ik eens goed na te denken, en toen bedacht ik dat het lang geleden was dat we krentenbollen gegeten hadden. Is die vanillevla al goed? Kabouter Snuitebol had gezegd dat we hem in de koelkast moesten zetten om af te koelen."

Kabouter Netjes deed het gas uit en wenkte Kabouter Warhoofd dat hij even moest helpen: "Kabouter Snuitebol had gezegd dat we de vanillevla op de *keukentafel* moesten zetten totdat hij afgekoeld was, en pas *daarna* in de koelkast. Wat ben je toch een warhoofd, Kabouter Warhoofd. Help me eens een handje. Die pan is veel te zwaar voor mij alleen."

Ik deed mijn handen voor mijn ogen. Ik zag het al aankomen: dit gaat helemaal verkeerd. Maar goed, als Granny morgen zou vragen wat er gebeurd was, waarom de hele keuken onder de gele vla zat, dan kon ik toch zeker niet zeggen: «Het spijt me, Granny. Ik kon niets zien. Ik had mijn handen voor mijn ogen»? Dus deed ik mijn vingers van elkaar, zodat ik niets van het spektakel zou missen.

Het ging *bijna* goed. De twee kabouters tilden de pan op, elk aan een handvat, maar Kabouter Netjes had de lepel aan de verkeerde kant gelegd, zodat hij erover struikelde, en daardoor helde de pan over, en toen Kabouter Warhoofd hem terug wilde duwen, brandde hij zijn hand aan de hete wand, en hij riep: "Gloeiende gloeiende gloeiende... Dat ding is kokend heet!", en toen lieten ze allebei hun handvat los, zodat de pan van het aanrecht af stuiterde en op de grond terecht kwam, wonder boven wonder.

wonder niet ondersteboven, en de twee arme kabouters verloren hun evenwicht en tuimelden van het aanrecht af, gelukkig niet op de harde tegelvloer, maar helaas wel midden in de pan met vanillevla.

Splash!

De drie andere kabouters waren op het lawaai afgekomen.

"Wat is dit?"

"Kunnen jullie niet stil zijn?"

"Straks maken jullie Megan en Granny nog wakker."

Kabouter Warhoofd was nog bezig zijn gele puntmutsje te zoeken, wat niet meeviel in die gele vla. Kabouter Netjes veegde de vla uit zijn oogjes en keek beteuterd.

"Zijn jullie nou helemaal in de chocoladevla gevallen?", vroeg Kabouter Snuitebol.

"Nee, in de vanillevla.", antwoordde Kabouter Netjes.

"Kokend hete vanille.", zuchtte Kabouter Warhoofd, terwijl hij zijn puntmutsje weer op zijn hoofd zette en uit de pan klauterde.

Kabouter Timmermans hield de plantengieter al voor hem klaar: "Ga hier maar onder staan, dan geef ik je wel een fijne douche.

"Ik maak wel even een nieuwe emmer sop, dan kunnen jullie in bad.", zei Kabouter Brekebeen.

Ik besloot dat het nu genoeg geweest was. Met een zwaai opende ik de deur van de keukenkast, waarin ik me had verstopt, en zei: "Jullie zijn op heterdaad betrapt."

De kabouters schrokken zich een puntmuts: "Waar kom jij zo opeens vandaan?"

"Ik heb alles gezien. Jullie maken er een bende van, een kabouterbende.", zei ik. Eigenlijk moest ik hard lachen om dat stelletje, de ene onder het sop, de andere met zijn broek vol stekels, en twee tot over hun oren onder de gele vla, maar ik bleef ernstig: iemand moest hier het goede voorbeeld geven.

"We zullen het netjes opruimen.", beloofde Kabouter Netjes.

"Je zult niet merken dat we hier geweest zijn.", zei Kabouter Snuitebol.

"Ik geloof er niets van. Sinds jullie hier in huis wonen is het elke dag een grotere bende. Ik begin te snappen hoe het er bij de familie Waterzooi aan toe ging. Die arme mensen probeerden elke dag om hun huis aan kant te krijgen, maar elke nacht maakten jullie er een nog grotere bende van. Wat moet ik nou met jullie? Zal ik jullie maar op de rommelmarkt verkopen? Aanbieding: keurig nette kabouters. Als je er één koopt krijg je de andere vier er gratis bij."

De kabouters stonden er beteuterd bij. Ik deed de keukendeur open en riep naar boven: "Granny! Kom eens kijken wat ik hier heb? Deze heren hebben een superheld nodig, want anders loopt hun avond-uur avontuur straks nog slecht af."

Granny wist niet wat ze zag: "Ze hadden me verteld dat kabouters niet bestaan. Gelukkig gelooft Meg dat soort sprookjes niet. Het is altijd beter om zelf op onderzoek uit te gaan, dat zie ik wel weer. Laten we maar eens beginnen om de boel in orde te brengen. NEE! Jullie doen niets. Meg en ik ruimen wel op. Dat zijn we gewend, al doen we het meestal niet in het holst van de nacht. Jullie gaan eerst in bad, dan trek je schone kleren aan, en daarna drinken we samen een kopje thee. Oké?"

Een uurtje later zaten we gezellig met een kopje thee en een krentenbol aan de keukentafel, Granny en ik op stoelen en de vijf kabouters op het tafelblad.

"Ik zei toch dat het een uitstekend idee was van die krentenbollen? Het is lang geleden dat we zulke lekkere krentenbollen hebben gegeten.", mompelde Kabouter Warhoofd.

"Als ik nou beloof dat ik elke week een doos krentenbollen voor jullie bestel, beloven jullie dan dat je voortaan netjes op de vensterbank zult blijven zitten en nooit meer 's nachts opstaan om ons helpen?", vroeg Granny.

Ik zei: "Ik denk dat we ze beter elke avond in het fietsenschuurtje op kunnen sluiten, Granny. Kabouter Warhoofd en Kabouter Snuitebol hebben zo'n slecht geheugen, die vergeten gelijk wat ze beloofd hebben."

"Krenten zijn heel goed voor het geheugen.", wist Kabouter Snuitebol.

"Ja, elke week een krentenbol, dan wordt je haar geen ragebol, je hengel wordt geen parasol, een biertje zonder alcohol, ik vraag Kabouter Snuitebol... Wat wilde ik nou ook alweer zeggen? Ik ben de draad kwijt, geloof ik.", zei Kabouter Warhoofd.

"Waar komen jullie trouwens vandaan?", vroeg ik.

Kabouter Timmermans antwoordde: "Uit Andorra. Dat is een dwergstaatje in de bergen, tussen Spanje en Frankrijk."

"Wonen daar ook elfjes?"

"Alleen twaalfjes en dertientjes. Vroeger hadden we er tientjes, maar toen de Euro werd ingevoerd moesten alle tientjes terug naar de bank.", zei Kabouter Netjes.

"Heb je in Andorra ook reuzen?", vroeg ik.

"Natuurlijk. Sommigen zijn wel twee meter lang. We noemen ze grote mensen.", zei Kabouter Brekebeen.

"Kunnen we ze niet gewoon terugbrengen naar Andorra, Granny?", vroeg ik me af.

Granny moest daar eens diep over nadenken: "Dat is geen gek idee. Als we ze hier laten, dan hebben we elke nacht de poppen aan het dansen."

Opeens kreeg ik een goed idee: "Poppen aan het dansen. Dat is het. We binden touwtjes aan hun armen en benen en we laten ze dansen op de rommelmarkt. Daar kunnen we veel geld mee verdienen. En dan zijn ze 's avonds zo moe dat we 's nachts geen last meer van ze hebben."

De kabouters kregen het opeens bijzonder benauwd.

Ik ging vrolijk verder: "Ik snap het best, Granny. Kabouters zijn actie figuren, net als superhelden. Als een kabouter de hele dag uit het raam heeft staan kijken, dan wil hij 's nachts wel eens iets spannends beleven. En als er dan niets te beleven valt omdat iedereen slaapt, dan gaat een ondernemende kabouter gewoon iets zoeken. Toch?"

De vijf kabouters knikten. Zo was het precies.

Ik had de oplossing: "Granny en ik beleven elke dag grote avonturen, veel te groot voor een kabouter. Maar... Ik schrijf elke dag onze avonturen op in mijn schrift. Als de kabouters ze lezen, dan hoeven ze zich niet te vervelen, en als ze dan tegelijk de kleine foutjes eruit halen... Dan is iedereen blij."

De kabouters vonden het een prima idee. Granny en ik vonden het een uitstekend idee. Dus als onze lezers hier of daar toch een klein, piepklein taalfautje of shcrijffoutje vinden in onze avonturen... Dan is dat waarschijnlijk omdat Kabouter Warhoofd toevallig net even de draad kwijt was.

Of ga je dan direct een klacht indienen bij de uitgeverij?

Voor een piepklein voutje?

Ben je nou helemaal in de chocoladevla gevallen?

Deze Zaak Wordt Telefonisch Afgedaan

Gisteren was Granny in de badkamer toen haar telefoon ging. Ik riep zo hard ik kon: "Granny! Je superheldentelefoon gaat!"

"Pak jij hem maar op. Het is vast een kleinigheidje. Noodgevallen bellen nooit zo vroeg in de ochtend.", riep Granny terug.

Snel pakte ik de telefoon, die steeds zenuwachtiger trilde en stuiterde. Met mijn vingerafdruk op het beeldscherm haalde ik de beveiliging eraf. Niet iedereen mag natuurlijk zomaar de telefoon van een superheld opnemen, maar Granny had genoeg vertrouwen in de kwaliteiten van haar assistente.

"Goedemorgen. U spreekt met Megan Havervlok, de secretaresse van Super Granny.", zei ik beleefd.

"Hallo. Goedemorgen. U spreekt met Roodkapje. Ik sta hier voor de deur van oma met een mandje vol lekkers. Ik heb wel tien keer gebeld, geklopt en geroepen, maar er doet niemand open. Er is vast iets met haar gebeurd. Kan Super Granny even langskomen en de deur intrappen?"

Ik stelde het arme kind gerust: "Wees maar niet bang, Roodkapje. Het is vandaag zondag. Dan slaapt oma altijd uit. Ze heeft op zaterdag haar bingo avondje, en als het gezellig is, dan wordt het altijd wat later. Trek maar aan het touwtje, dan gaat de deur vanzelf open."

Roodkapje was opgelucht: "Inderdaad, ik had het touwtje niet gezien. Dank je wel, Megan Havervlok."

"Je mag wel Meg zeggen, hoor. O, Roodkapje, voordat ik het vergeet: je mag best vragen waarom oma zulke grote ogen heeft, want dat is omdat haar leesbril van die dikke glazen heeft, en daardoor lijken haar ogen groter. Je mag ook best vragen waarom haar neus zo groot is, want ze is een beetje verkouden en van dat gesnif zet je neus altijd een beetje op. Maar, alsjeblieft alsjeblieft alsjeblieft... Vraag nooit aan oma waarom ze zo'n grote mond heeft."

"Waarom?", vroeg Roodkapje ongerust.

"Nou, dat lijkt me wel duidelijk. Het is heel onbeleefd om een grote mond te hebben. Als je aan oma vraagt waarom ze zo'n grote mond heeft, dan zeg je eigenlijk «ik vind u een onbeleefd persoon». Snap je?"

Ze snapte het en ze leefden nog lang en gelukkig.

Ik had de telefoon nog niet neergelegd of hij ging alweer. Pffff. En dat op zondag ochtend, wanneer de meeste mensen uitslapen en wat uitgebreider ontbijten. Het leven van een superheld is niet gemakkelijk.

"Goedemorgen. U spreekt met Megan Havervlok, de persoonlijke assistente van Super Granny. Wat kan ik voor u doen?"

"Goedemorgen. U spreekt met Doornroosje. Kan ik Super Granny aan de lijn krijgen?"

Ik luisterde naar de geluiden die uit de badkamer kwamen. Het klonk alsof Granny de badeendjes aan het voeren was. Maar ja, dat kan je natuurlijk niet over de telefoon uitleggen: "Helaas. Granny is op dit moment in bespreking met Rijkswaterstaat. Kan ik misschien een boodschap aannemen?"

Doornroosje was in paniek: "Dat kan niet. Het is een noodgeval. Ik heb me zojuist geprikt aan het spinnewiel. Het is werkelijk afschuwelijk. Als Granny niet snel komt, dan bloed ik dood!"

Ieder ander zou nu direct gaan gillen, flauw vallen, om de dokter roepen, of nog vreemdere dingen gaan doen, maar ik niet, hoor. Als hulpje van een superheld ben ik wel wat gewend. Ik drukte op een knopje om de camera in te schakelen en zag Doornroosje. Haar gezicht was groen en geel en grijs en grijs van angst. Haar vinger stak in de lucht alsof ze een vraag aan de juf wilde stellen, en op die vinger zat een dikke rode druppel: "Laat ze alsjeblieft snel komen. Ik heb misschien nog maar een minuut te leven, misschien nog maar een seconde. HELP!"

Met een kalme stem stelde ik haar gerust: "In het bovenste laatje van de kast achter je liggen de pleisters. Zoek een mooie grote pleister uit en plak die over de wond, met het gaasje over het gaatje, en dan blaas je over het plaatje."

Doornroosje keek eerst in paniek naar de telefoon, toen keek ze met nog meer paniek om zich heen, ze rende naar de kast, zette de telefoon tegen de muur zodat ik goed kon zien wat er gebeurde, trok de lade open, rommelde tussen de spullen, en hield een witte doos met een rood kruis omhoog: "Dit?"

"Nee, dat zijn de drukventielen en de knelkoppelingen. Die gebruik je als er een lek in de verwarming zit."

Een blauwe doos met witte letters «pleister» was het volgende dat ze gevonden had: "Dit dan?"

Het arme kind moest alles met één hand doen, haar linkerhand nog wel, want door haar levensgevaarlijke verwonding kon ze haar rechterhand alleen maar in de lucht houden.

"Dat is Gipsvlucht Hechtpleister. Als je scheuren in de muur hebt of de tegels in de badkamer vallen eraf, dan kan je het hiermee repareren. Maar voor bloedende vingers is het niet geschikt. Zoek nog maar even verder."

Helemaal onderin de lade lag het kleine oranje EHBO-trommeltje. «De Pleisterplaats: rekverbanden, knelverbanden, doekjes voor het bloeden, pleisters op de wonde. Hygiënisch en gemakkelijk aan te brengen.» stond erop.

"Dit?"

"Ja, dat is het doosje. E.H.B.O. betekent Een Hele Boel Onzin, dus je moet even goed opletten of je de goede pleister te pakken hebt."

Doornroosje knikte. Ze was behoorlijk gekalmeerd, dankzij mijn rustige woorden, en natuurlijk ook omdat ze de juiste verbandtrommel had gevonden: "Het staat er duidelijk op: likdoornpleisters, pleisters om op de mond van brutale kinderen te plakken, ha, hier heb ik een pleister voor een bloedende vinger. Hij past precies. Nou, Megan Havervlok, heel hartelijk bedankt. Je hebt mijn leven gered."

Ik grinnikte: "Nee, hoor. Je hebt het helemaal zelf gedaan."

"Zonder jouw hulp was het vast niet gelukt."

"O, Doornroosje, nog een ding: zie je die wekker daar? Wind hem even op en zet hem op zes uur. Het zou namelijk heel goed kunnen dat je straks een beetje slaperig wordt en zin hebt in een middagdutje. Als om zes uur die wekker niet afloopt dan zou je zomaar 100 jaar kunnen slapen. Dat is zonde van de tijd; je zou als een oude oma wakker worden."

Doornroosje knikte en begon direct uitgebreid te gapen: "Een goed idee... van dat middagdutje... ik krijg opeens een wegtrekkertje... ik denk dat ik even ga liggen... nee, eerst die wekker zetten... zo... nou... d-a-n-k-j-e-w-e-l..." Met een diepe zucht plofte ze op haar grote hemelbed.

Ik verbrak de verbinding en legde de telefoon weg. Wat was ik ook alweer aan het doen? O, ja. Ontbijt maken. Ik had de theeketel nog niet met water gevuld of die verwaaide telefoon ging alweer.

Ik antwoordde: "Goedemorgen. U spreekt met Megan Havervlok, de automatische telefoonbeantwoorder van Super Granny. Spreek uw boodschap in na de piep. PIEP."

Twee stemmen, een jongen en een meisje, riepen tegelijk en door elkaar heen: "Help. We zijn verdwaald. We zijn uitgeput. We vallen om van de honger. HELP!"

Ik snapte er niets van: "Kan je niet netjes «goedemorgen» zeggen? Misschien is het ook wel handig om te vertellen met wie ik spreek. En als jullie rustig praten, om de beurt, in plaats van zo te krijsen, dan versta ik het vast beter."

"Oeps. Sorry. Je hebt gelijk, Megan Havervlok. Goedemorgen. Je spreekt met Hans en Grietje.", zei het meisje.

"Ga eerst eens rustig zitten, dan vallen jullie in ieder geval niet om. Zitten helpt tegen de uitputting, en als je zit, kan je ook niet verder verdwalen. Zit je lekker? Leg het me dan nog maar eens uit, vanaf het begin. Hoe lang is het geleden dat jullie voor het laatst iets gegeten hebben?"

"Nou... wel bijna een uur. Een ontbijtje van niets: een stuk of vijf pannenkoeken met stroop, een wafel met suiker, twee glazen cola en twee glazen sinas, een milkshake met aardbeien, en een chocoladepudding."

Ik ging snel zitten; ik was dan wel niet verdwaald zoals Hans en Grietje, en ik was ook niet uitgeput of uitgehongerd, maar ik viel wel bijna om van verbazing: "Al dat eten was jullie ontbijt?"

Grietje verbeterde me snel: "Nee, natuurlijk niet. Het was alleen voor mij. Hans moet maar lekker voor zichzelf zorgen. Maar dat is het probleem niet. Na het ontbijt namen we allebei een ijshoorn uit de koelkast en gingen we naar buiten. Daar lag een spoor van broodkruimels. We dachten: «hé?». We volgden het spoor, en het werd al snel een spoor van koekkruimels. Toen dachten we: «hè!». Na een tijdje werd het een spoor van cake kruimels, en daarna een spoor van kruimels van appelkruimeltaart. Toen dachten we: «HA!», want van die lange wandeling hadden we allebei natuurlijk enorm veel trek gekregen. Opeens schrok ik me een appelkruimeltaart: omdat we alleen maar op die sporen hadden gelet, hadden we niet onthouden waar we liepen en... we waren op een plaats waar we nog nooit waren geweest. Verdwaald. Uitgeput. En we hadden honger als het monster van Loch Ness."

Ik dacht dat het geen probleem was: "Je kunt toch gewoon dat kruimelspoor weer terug volgen? Dan kom je vanzelf weer uit waar je begonnen was."

Grietje legde het uit: "Als het zo gemakkelijk was, dan hadden we heus niet gebeld, hoor. Al die kruimels waren verdwenen als een citroenijsje voor de zon."

"Een kruimeldief zeker.", dacht ik hardop.

"Nee, Hans had onder het lopen alle kruimels opgelikt. Anders had hij die wandeling natuurlijk nooit vol kunnen houden. Wandelen kost nogal wat energie, moet je weten.", zei Grietje.

Ik begon het al te snappen: "En nu staan jullie midden in een donker bos, met wilde wolven, boze beren, en slijmerige slangen."

Grietje werd bijna boos van al mijn domheid: "Jij snapt echt niets. Natuurlijk zijn we niet zo gek dat we een donker bos inlopen. Wat moet je nou in een bos? Staan er soms restaurants, snoepwinkels en banketbakkers in een bos? We zitten ergens in een winkelcentrum waar we nog nooit zijn geweest. Overal om ons heen zien we ijssalons, snackbars, en tentjes waar je chips of chocolade

kan kopen, maar we hebben geen cent. Als Super Granny nou even snel langs kan komen met een paar honderd euro, dan kunnen we eerst warme chocolademelk bestellen met makkataart, en dan nemen we na de lunch wel een taxi naar huis."

Nu snapte ik er helemaal niets meer van. Ik schakelde de camera in van Grietjes telefoon en zag dat ze inderdaad gelijk had: ze zaten samen op de rand van een roze limonadefontein op een plein dat nergens anders kon zijn dan in Luilekkerland. Hans was zo dik als een gans en Grietje was zo vet als een kroket. Aan alle kanten liepen etende mensen. De vloer was glad van de mayonaise, de muren kleefden van de aardbeiensaus, en overal tegen het plafond zaten pizza's geplakt. Hans schudde Grietje aan haar mouw, wees naar iets naast haar en zei: "Kijk, Grietje. We zijn gered."

Toen Grietje zich omdraaide, zag ik op de camera waar Hans naar wees. Een grote lichtreclame flitste aan en uit: "Alleen vandaag: gratis pizza. Zoveel je maar lust. Pizzahut De Handige Heks. Wel 40 verschillende smaken." En daarnaast... ik kreeg het er koud van... stond een laaiende oven met open mond naar Hans en Grietje te staren.

Ik riep: "Ga daar weg. Het is een val. Hans! Grietje! Luister naar me. Dat is geen pizzeria. Loop onmiddellijk naar buiten."

Grietje luisterde niet: "Ik snap niets van wat je zegt. Kijk, Hans. Ze hebben pizza met pinda's en chocoladeletters en mokka-ijs en marshmallows. Dat is mijn lievelingspizza. Daar kan ik er wel tien van op."

Hans likkebaardde bij de gedachte, maar voordat hij op kon staan, gooide ik mijn laatste wapen in de strijd: "Super Granny is onderweg. Ze rijdt in een ijscoorretje, vol met stracciatella ijs met slagroom... en chocoladeletters... en pinda's... Ze heeft wel twintig kilo marshmallows bij zich. Ze staat buiten voor de deur. En ze heeft ook een kan met twintig liter warme chocolademelk en een doos moorkoppen van Bakkerij Bol..."

Een moorkop en warme chocolademelk van Bakker Bol, dat was echt het allerlekkerste dat ik maar kon bedenken.

Of Hans nou opsprong om naar buiten te gaan of om zich aan de pizza's te buiten te gaan, dat zal ik wel nooit te weten komen. Maar hij sprong op, gleed uit over een vette zak patat met driedubbel mayonaise en pindasaus, probeerde zich nog overeind te houden door Grietje vast te pakken, die stond ook niet stevig in haar schoenen, en samen tuimelden ze achterover in de limonadefontein. Alleen hun schoenen en Grietjes hand met de telefoon staken nog boven de zoete, kleverige, roze rommel uit. Hun bolle lijven kwamen bovendrijven. Hun ronde koppen proesten de frambozendrank uit waardoor de fontein er opeens twee extra spuwiers bijgekregen had. Hun dikke nekken werden vastgegrepen door een bewaker (die trouwens meer op een banketbakker leek dan op een agent), die zei: "Zijn jullie nou helemaal? Het is hier verboden om te zwemmen. Wil je soms een boete?"

"We hebben geen geld voor een boete.", stamelde Hans.

Dat was de druppel die de frambozenlimonadefontein liet overlopen. De bewaker had nu helemaal geen medelijden meer met het tweetal. Met grote stappen liep hij naar de uitgang en smeet de twee druipende druiloren op straat: "Geen geld? Je denkt zeker dat alles hier gratis is. Eruit, jullie en laat ik je hier nooooooit meer zien."

Een beetje beteuterd keken Hans en Grietje elkaar aan. En nu? Gelukkig was er hulp in de buurt. Het was hun moeder: "Hans! Grietje! Ik heb jullie overal gezocht. Wat hebben jullie gedaan? Zijn jullie zoet geweest?"

Ik moest er smakelijk om lachen. De limonadesiroop droop uit elke knoop. Zo zoet waren ze nog nooit geweest. Het gevaar was gelukkig ook geweken, dus ik drukte op het knopje van de telefoon om het gesprek te verbreken.

Waar was ik ook alweer gebleven. O ja. Een eitje bakken voor Granny, thee zetten, voor mezelf ook een boterham smeren... Met jam? Ik had opeens geen trek meer in zoetigheid. Een broodje met kaas leek me lekkerder.

Maar ik had me nog niet omgedraaid of die verwaaide telefoon ging alweer. Heeft het hulpje van een superheld dan nooit rust?

"Goedemorgen. U spreekt met het politiebureau.", zei ik.

Een verbaasde stem vroeg zich hardop af: "Het politiebureau? Ik had toch het nummer van Super Granny gebeld? Zit Granny soms in de cel? Kan je haar even roepen? Ik ben Klein Duimpje en ik heb een klein probleempje, of eigenlijk een heel groot probleem: ik wilde vanmorgen mijn laarzen aantrekken en..."

"En ze waren vijftig maten te groot. Zevenmijlslaarzen natuurlijk.", onderbrak ik hem.

"Nee, gisteren pasten ze nog precies, maar... vandaag kan ik ze nergens meer vinden.", zei het ventje.

"Kan je op een stoel klimmen en uit het open raam kijken? Zie je ze al?"

Klein Duimpje stak zijn duim op: "Geweldig. Hoe wist je dat?"

Ach, als je het hulpje van een superheld bent, en je wordt dag en nacht je bed uit gebeld omdat er weer eens ergens iemand een kat kwijt is (of een ander huisdier), dan heb je een speciaal gehoor voor kattengejank. Op de achtergrond hoorde ik vrolijk gespin. Dat was natuurlijk niet het spinnewiel van Doornroosje, want die lag te snurken in haar hemelbed. Dus kon het alleen maar het tevreden gespin van de gelaarsde kat zijn. Op zondag wil de kater van de Markies van Carabas er natuurlijk piekfijn uit zien, met gepoetste laarzen, maar die luie kat had geen zin om al dat werk zelf te doen. Hij had gewoon de laarzen van Klein Duimpje aangetrokken. De gelaarsde kat had al heel wat slimheidjes bedacht, dus deze kon er ook wel bij.

"Graag gedaan, hoor. En de groetjes van Granny.", zei ik. Met een diepe zucht verbrak ik de verbinding.

Op dat moment kwam Granny de keuken in: "Ik dacht dat jij ontbijt zou maken. Zit je in plaats daarvan met mijn telefoon te spelen?"

Ik schudde mijn hoofd: "Je gelooft het niet, Granny, maar ik ben de hele ochtend al bezig met jouw werk als superheld. Maar liefst vier noodgevallen kwamen er binnen. Wees maar niet bezorgd, hoor; ik heb alle zaken keurig netjes telefonisch afgedaan. Eerst moest ik een meisje redden van een uitgehongerde wolf. Toen heb ik een ander meisje gered; ze bloedde bijna dood en daarna raakte ook nog in een soort coma. De volgende zaak was een ontvoering van een jongen en een meisje die ik dankzij mijn slimheid nog net wist te voorkomen. En als dat nog niet genoeg was voor de zondag ochtend, heb ik ook nog een diefstal opgelost. Dus ik ben blij dat je uit de badkamer bent, dan mag je vanaf nu zelf je telefoon weer opnemen als er iemand belt. Mijn werk is een eitje bakken, thee zetten en boterhammen smeren. Het werk van superheld is veel te vermoeiend voor een meisje van acht."

Granny keek me bewonderend aan: "Echt waar? Het is pas negen uur, en je hebt al vier zaken opgelost? Ik hoef niet eens in actie te komen? Alles is telefonisch afgedaan? Nou, ik ben heel trots op je, Meg. Weet je wat? We gaan eerst op ons gemakje uitgebreid ontbijten en daarna... als verrassing... nemen we de rest van de zondag vrij. Lekker een dagje op stap samen. Wat vind je daarvan?"

Dat vond ik inderdaad een leuke verrassing: "Super, Granny. Na al die avonturen heb ik echt zin in een boswandeling of even lekker op het strand liggen met een boek of zo."

Granny had andere plannen: "Een boswandeling? Ik dacht aan een dagje naar de Efteling. Je bent toch zo dol op avonturen? De Efteling is een avonturenpark waar echt van alles te beleven is. Je kunt een nachtje slapen in het kasteel van Doornroosje, je kunt een kopje thee drinken in het huisje van de oma van Roodkapje, of pannenkoeken eten in het huisje van de heks van Hans en Grietje... Als we de zevenmijlslaarzen van Klein Duimpje mogen lenen dan zijn we er in twee stappen."

Ik voelde me opeens net Hans en Grietje: uitgeput, uitgehongerd, en vooral doodmoe.

"Misschien een andere keer, Granny. Ik wil vandaag liever uitgebreid ontbijten, en daarna wat sommen maken, een lesje schrijven, en wat klusjes in huis doen."

Superheld zijn is leuk, hoor. Je maakt nog eens wat mee. Maar het hulpje zijn van een superheld, dat is echt geen sprookje...

Een Vies Zaakje

"Het wordt vandaag een bijzondere dag. Blanca Duizendschoon gaat trouwen. En WIE heeft de bruidstaart gemaakt?"

Rinus, van Bakkerij Bol, was zo trots als een aap met een gouden medaille. Hij bracht Granny's koffie en mijn warme chocolademelk naar ons tafeltje, en vroeg: "Wil je hem zien, de taart? Hij is drie verdiepingen hoog, en helemaal bekleed met wit marsepein. Er zitten rozen op van witte chocolade, en hij is versierd met slingers van zoete crème, en vruchtjes, en hazelnoten. Kom maar even mee naar achteren, dan kan je het zien. Het is de mooiste taart die ik ooit gemaakt heb, en ook de duurste."

Ik liep met Rinus mee de bakkerij in, waar de prachtige taart stond te wachten op het moment wanneer hij naar de feestzaal zou worden gebracht.

"Hij ziet er verrukkelijk uit. Vanavond krijg ik er vast een stuk van, want Granny en ik zijn ook op Blanca's bruiloft uitgenodigd.", zei ik.

"Bakker Bol heeft ook een uitnodiging gehad voor het bal. Hij wilde eerst niet gaan, want hij kan niet dansen, maar mevrouw Bol wil het feest voor geen goud missen. Ze sleurt hem er gewoon naar toe. Zijn nette pak hangt al klaar.", zei Rinus.

Ja, een net pak... Op een bruiloft moet je er piekfijn uitzien. Granny had ook al zo'n vreemde kronkel in haar gedachten. Zij gaat zelf natuurlijk lekker in haar bloemetjesjurk, maar ik mag van haar niet in mijn spijkerbroek en T-shirt. Ze had ergens een roze jurk met franjes en witte biesjes vandaan gehaald. Die zou me beeldig staan, zei ze. Nou, als ik zo'n roze geval aan moet, dan is voor mij de lol er al vanaf voordat ik de deur uit ben. Maar dat zei ik natuurlijk niet tegen Rinus.

Ik zei: "Jouw taart is het hoogtepunt van de avond. Hij is prachtig."

Toen ik wat later had afgerekend, en de deur open hield voor Granny, die worstelde met haar paraplu en haar regenjas, en nog een laatste keer zwaaide naar Rinus, en zei dat ik er naar uitkeek om zijn bruidstaart te proeven, deed ik zoveel verschillende dingen tegelijk, dat ik niet oplette waar ik liep. En het meisje met de grote, witte kartonnen doos was met haar aandacht bij haar paraplu, die door de wind en de regen alle verkeerde kanten op waaide.

Boem.

Klets.

De doos vloog door de lucht, het meisje vloog erachteraan, en ik lag ook op mijn achterwerk in een plas.

"Oeps. Het spijt me. Ik lette niet goed op. Het was een ongelukje. Sorry.", stamelde ik. Snel krabbelde ik overeind en zette de achtervolging in op de wegwaaiende paraplu. Verwaaid. Aan het einde van de straat kreeg ik hem pas te pakken. Toen ik hem aan het meisje terug wilde geven, stond ze er triest bij. Ze was languit voorover in een modderige plas gevallen, maar dat was het ergste niet. De witte doos was open gegaan en de inhoud lag in diezelfde modderpoel.

"De bruidsjurk van Blanca. Ze gaat vanmiddag trouwen.", snikte het meisje.

«Nou, dat feest is flink in het water gevallen. In plaats van een bal kunnen ze kunnen beter een modderballet op het programma zetten. Of een schuimparty, dan krijgen we die vlekken er misschien nog uit.», dacht ik, maar dat zei ik natuurlijk niet hardop.

Ik zei hardop: "Geeft niks. Super Granny maakt dat in een tel weer in orde. Met haar Hoehétidanse ontvochtiger, en haar flesje Wonderschoon Vlekkeloos is die jurk straks weer als nieuw. Kom maar mee naar huis. Je zult het zien. Met een superheld in de buurt komt alles goed."

Toen we even later in de keuken van Granny uit stonden te druipen, zei het meisje: "Het is niet jouw schuld, hoor. Dit soort dingen overkomt me elke dag. Heb je weleens gehoord van Sneeuwwitje? Nou, ik ben Mistgrijsje. Sneeuwwitje is de schoonste van het land, en ik ben de grootste smeerpoots. Ik kan er niets aan doen. Als ik onder de douche vandaan kom, dan glij ik uit over de zeep en knal ik tegen de bus met waspoeder. Trek ik schone kleren aan, dan val ik over het kleed in de as van de open haard. En buiten is het helemaal een ramp. Mijn stiefmoeder zegt dat ik nooit zal trouwen: ik word afgekeurd door mijn schoonouders."

"Ga dan maar snel als eerste onder de douche. In de badkamer vind je een witte badjas. Trek die maar aan, dan stoppen wij je kleren ondertussen in de wasmachine.", zei Granny. Met haar Hoehétidanse ontvochtiger had ze het meeste regenwater al afgevoerd.

"Die trouwjurk mag niet met de bonte was op 90 graden, hoor.", waarschuwde Mistgrijsje.

"Tegen de tijd dat jij gedoucht hebt, is die jurk weer als nieuw.", beloofde Granny.

Inderdaad. Toen Mistgrijsje een half uurtje later met natte haren in een droge badjas de keuken in kwam, hing de bruidsjurk aan een hangertje aan de keukendeur. Hij rook naar frisse bloesem, er zat geen kreukeltje meer in, en hij was witter dan de kerktoren van Wittekerke.

Mistgrijsje was opgetogen: "O, wat fijn. Je hebt het feest gered, Granny. Ik was zo bang dat door mijn schuld alles in het water zou vallen."

Ik knikte haar bemoedigend toe, maar was met mijn gedachten al in de badkamer, om eindelijk alle modder van me af te wassen en een schone spijkerbroek aan te trekken. Helaas moest ik nog even wachten. In haar enthousiasme wilde Mistgrijsje Granny een handje helpen met de koffie, maar Granny's roze slippers waren haar een paar maten te groot, waardoor ze slipte. Waarom heten die dingen ook «slippers»? Het kopje chocolademelk in haar rechterhand morste over haar witte badjas, terwijl de volle koffiepote in haar linkerhand over haar schouder vloog en midden op de schone bruidsjurk landde.

"Oeps. Ik kon er niets aan doen. Het was een ongelukje.", stamelde ze. Gelukkig had ze zich niet bezeerd of verbrand aan de hete koffie, maar ik moest toch weer een halfuurtje wachten voordat ik de badkamer kon gebruiken.

Toen ik eindelijk schoongeboend en in schone kleren in de keuken in kwam, viel ik midden in een discussie tussen Granny en Mistgrijsje. Mistgrijsje wilde graag helpen met het klaarmaken van het middageten, en ze wilde Granny's huis schoonmaken, als dank voor alle hulp. Granny wilde er niets van weten: "Al jouw goedbedoelde hulp levert alleen maar meer werk op. Heb je je kleren gezien? Ik heb ze twee keer gewassen, met Wonderschoon Vlekkeloos, maar ik krijg het vuil en de vlekken er niet uit. Hoe krijg je het voor elkaar? Trek je het ongeluk aan of zo?"

Mistgrijsje snifte bedroefd: "Ik weet het niet, Granny. Ik moet thuis altijd al het vuile werk opknappen."

Ik schrok: "Zoals roven en moorden?"

"Zoals vuilniszakken in de container gooien, volle asbakken schoonboenen, en de as uit de open haard opvegen na een avond stoken. We hebben ook een plavuizen vloer en mijn stiefmoeder wil dat ik die elke dag met boenwas schoon schrob. Daarom krijg ik ook nooit nieuwe kleren. Ik maak ze toch meteen weer vies. Zonde van het geld."

"Wat trek je dan vanavond aan, op het bal ter ere van de bruiloft van je stiefzus Blanca?", vroeg ik

nieuwsgierig.

Mistgrijsje plukte aan haar asgrouwe jurk van oersterk linnen: "Ik heb niets anders. Ik ga maar gewoon stil in een hoekje zitten, dan is het zo twaalf uur en kan ik tenminste weer gewoon mezelf zijn."

Granny keek door het raam hoe de zon de donkere regenwolken wegjoeg: "Als jij nu even het middageten klaar maakt, Meg, dan breng ik ondertussen Blanca haar jurk. Dan hebben we na het eten tijd genoeg om ons voor de bruiloft om te kleden."

"Kan ik ergens mee helpen?", vroeg Mistgrijsje, terwijl ze opstond van de keukentafel.

"NEE!", riepen Granny en ik tegelijk. Granny greep nog net haar stoel voordat die een emmer vuil water omgooide, en ik kon nog net voorkomen dat de koekjesschaal in duizend stukjes op de grond kapot viel.

"Je blijft zitten, zonder je te bewegen, totdat ik terug ben. Of heb je liever dat ik je met superplakband aan je stoel vastkleef?"

"Sorry, Granny."

Terwijl ik een groene salade maakte en tosti's bakte, dacht ik eens goed na over Mistgrijsje. Ik begreep precies hoe ze zich voelde. In een vorig avontuur moesten Granny en ik op bezoek bij de ambassadeur van Hoehétidan. Speciaal voor de gelegenheid had Granny diezelfde ochtend een keurig roze jurkje voor me gekocht, maar nog voordat we bij de ambassadeur waren, zag ik er uit of ik een wedstrijd modderworstelen had gewonnen.

Het is gewoon niet eerlijk. Sommige kleren zijn zo duur dat je je net een modepop voelt. Je kan niet lekker spelen, want dan wordt je dure design broek vies, of je zou er een gat in kunnen vallen.

Maar...

"Weet je, Mistgrijsje, ik ben best wel slim voor mijn leeftijd, maar jij bent best klein voor je leeftijd. Hoe oud ben je?"

"Vijftien. Hoezo?"

"Ik ben pas acht, maar jij bent toch maar een klein beetje groter dan ik. Heb je zin in een spannend avontuur? Iets wat je nog nooit eerder hebt gedaan?"

Mistgrijsje keek benauwd naar de deur: "Granny had gezegd dat ik me niet mocht verroeren."

"Pffff. Als je een held in je eigen sprookje wilt worden, dan moet je soms tegen de regels ingaan. Granny had ook gevraagd of ik het middageten klaar kon maken, en daarna zouden we ons gaan aankleden voor Blanca's bruiloft. Ik denk dat ik een goed idee heb. Maar ik heb wel je hulp nodig."

* * *

"Sorry dat het zo lang duurde. Ik heb Blanca geholpen met het aantrekken van haar bruidsjurk. Hij staat prachtig en zit als gegoten... Wat is dit?", vroeg Granny.

Ik zei: "Het duurde zo lang. We hebben ons vast omgekleed voor het feest."

Ik had nog gewoon mijn blauwe spijkerbroek en gele T-shirt aan. Mistgrijsje droeg mijn nieuwe roze jurk met franjes en witte biesjes. Hij paste haar prima en stond heel elegant.

Voorzichtig stond ze op, liep naar het aanrecht, schonk een beker melk in, en zette die voor Granny

op de tafel: "We moeten voortmaken. De bruiloft begint zo."

Zonder te knoeien schepte ze voor iedereen salade op en begon te eten.

Granny keek me vragend aan, maar zei verder niets. Ze zou het wel begrijpen, en anders zou ze het wel zien.

Ik grinnikte: "Terwijl jij bij Blanca op bezoek was, kregen wij hier bezoek van een schone fee. Ze had een gouden toverstafje, wat ze drie keer boven ons hoofd ronddraaide, terwijl ze zei: "Hokus Pokus, ik verander jullie voor de rest van deze dag in prinsessen. Jij bent vandaag Prinses Megan van Hemelsblauw tot Zonnegeel, en jij bent vandaag Prinses Violetta van Rozengeur tot Maneschijn. Pas om twaalf uur vannacht, als de klok slaat, wordt de betovering verbroken."

Granny keek uit het raam, maar zag niets: "Heeft die schone fee ook toevallig een pompoen omgetoverd in een gouden koets, en een stelletje muizen in een span prachtige paarden veranderd?"

Prinses Violetta haalde haar schouders op en grinnikte met me mee: "Ze heeft overal gezocht, maar dit huis is veel te schoon: geen muizen te vinden. En een pompoen was ook al niet beschikbaar. Er lag alleen een kilo Brusselse spruitjes in het groentevak van de koelkast. Dus het lijkt erop dat we met de DAF naar het bal gaan. Maar we kunnen natuurlijk even een pot goudverf uit de schuur halen en ons vervoermiddel een gouden glans geven..."

Granny grinnikte terug: "Daar hebben we geen tijd voor. De plechtigheid begint al over een uurtje, en twee prinsessen mogen natuurlijk niet te laat komen."

* * *

De bruiloft was in alle opzichten een succes. De ceremonie was kort maar krachtig, de toespraken waren grappig, en de bruidegom kreeg geen kans om weg te vluchten voordat hij het ja-woord gegeven had. Blanca was voor tenminste een dag de allerschoonste van het land, en Prinses Violetta was een goede tweede. Ze genoot zo van haar prachtige roze jurk dat ze extra voorzichtig was. Daarbij kwam nog dat prinsessen altijd rustig zijn, en niet van die springbokken en klipgeiten als Mistgrijsje.

Na het officiële gedeelte kwam het diner. Prinses Violetta presteerde het om haar tomatensoep naar binnen te lepelen zonder te knoeien, ze at haar kipnuggets keurig met mes en vork, om te voorkomen dat haar patat in haar schoot zou belanden hadden we haar bord aan de tafel vastgelijmd, en de mayonaise en de ketchup stonden zo ver weg dat ze er geen ongelukken mee zou kunnen uithalen. Alleen het toetje, vanille-ijs met warme chocoladesaus, zorgde dat Granny en ik het even flink warm kregen, maar Violetta at alles op zonder ook maar een druppel te morsen. Zelfs haar witte servet hoefde niet in actie te komen om brokstukken op te ruimen.

Het hoogtepunt van het feest was het moment waarop de bruidstaart werd binnen gebracht. In het midden van de zaal sneden kersverse bruid Blanca en haar droomprins samen de taart aan, waarna ze elke gast een stuk serveerden, met een persoonlijke gelukwens en een bedankje.

"Dankjewel, Super Granny, dat je op ons feest aanwezig wilde zijn.", zei Blanca: "Mijn moeder had in haar glazen bol gezien dat er vandaag iets rampzaligs zou gebeuren, maar ik wist gewoon, als er een superheld in de buurt is, dan komt altijd alles goed. Ik hoop dat je net zo van dit feest geniet als wij."

"Graag gedaan, Blanca. Ik hoop dat jullie heel gelukkig worden samen.", zei Granny.

"Dankjewel, Megan, dat je op ons feest aanwezig wilde zijn. We zijn vooral verheugd dat je gewoon lekker jezelf bent gebleven, in je blauwe spijkerbroek, met je gele T-shirt, je rode jack, je groene pet en je paarse gym schoenen.", zei de bruidegom tegen mij. Hij hield zelf ook niet van stijve, zwarte

pakken en stomme stropdassen, zag ik. Met zijn Hawaï shirt, zijn oranje voetbalbroek en zijn teenslippers zag hij er niet precies als een droomprins uit, maar wel als iemand waar Blanca veel plezier mee zou beleven.

Als laatste spraken de bruid en bruidegom met Violetta: "Dankjewel, zusje en schoonzusje, dat je op ons feest aanwezig wilde zijn. Je ziet er prachtig uit. Normaal openen de bruid en de bruidegom het bal, maar in dit geval loopt de bruid rond in een witte jurk met een sleep van drie meter waar echt niet mee gedanst kan worden, dus we hadden gehoopt dat jij misschien, samen met de bruidegom, het bal zou willen openen."

Violetta wist niet wat ze hoorde: "Ja. Ja, natuurlijk. Heel graag, zelfs. Ik ben dol op dansen. Als je een seconde hebt, dan schrok ik snel mijn taart op en... Nee, dat is niet goed. Deze taart is veel te lekker om zo snel op te eten. Daar wil ik uitgebreid van genieten. Maar daarna komt je me maar halen, hoor. Zodra de muziek start, ben ik van de partij."

En zo werd Violetta door haar grote zus in het zonnetje gezet. Ze opende het bal en sloeg daarna geen enkele dans over. Zelfs Bakker Bol in zijn stijve, zwarte pak moest eraan geloven. Met Violetta in zijn armen zwierde hij over de vloer, op de romantische klanken van de schaatsenrijderswals, uitgevoerd door dweilorkest De Vrolijke Noten.

Granny had nog wel wat vragen voor mij: "Wat is er vanmiddag precies gebeurd toen ik even weg was? Heb je die morsige Mistgrijsje weggetoverd en er een nieuw meisje voor in de plaats laten verschijnen?"

Ik haalde mijn schouders op: "Je weet toch hoe het gaat, Granny? Als je iets graag wilt, echt *heel* graag, dan verandert er iets in je en, opeens, alsof het toverij is, gebeuren er bijzondere dingen. Sommige meisjes willen heel graag avonturen beleven, en dan verschijnt er zomaar een superheld die hun dromen waar maakt. Andere meisjes zijn ervan overtuigd dat ze niets goed kunnen doen, dat ze een grijze muis zijn en dat ook altijd zullen blijven. Als je altijd denkt: «O jee, dat zal wel verkeerd aflopen...», dan loopt het vaak ook verkeerd af. Maar als je een droomjurk aantrekt en je voelt je opeens een prinses, dan gaan anderen je ook als een prinses behandelen, en loopt hetzelfde verhaal opeens heel anders af."

Granny schudde haar hoofd: "En ik dacht dat je alleen maar een slimme manier had gevonden om dat roze jurkje niet aan te hoeven doen naar het bal."

Als ik eerlijk ben: ja, dat was precies wat ik vanmiddag had bedacht. Als ik Mistgrijsje zo gek kon krijgen dat ze mijn roze jurk aantrok, dan zou ik me een stuk prettiger voelen. En wat gebeurde er? Het leek wel een sprookje. Anders van buiten maakte haar ook anders van binnen.

Maar sprookjes bestaan niet. Als de klok twaalf slaat, wordt de gouden koets weer een pompoen, en verandert Prinses Violetta weer in Mistgrijsje.

Behalve...

"Granny... Ik vraag me af. Superhelden kunnen toch alles? Zie je die grote klok boven de deur, die aangeeft dat het vijf voor twaalf is? Zou je ervoor kunnen zorgen dat die nooit twaalf uur slaat? Dan gaat het sprookje van Violetta gewoon door, en leeft ze verder nog lang en gelukkig."

Granny grinnikte, en zei: "Pffff, gemakkelijk. Ik trek gewoon de stekker eruit. Lust je nog een stukje bruidstaart?"

Dat was natuurlijk een domme vraag. Die bruidstaart was echt de lekkerste die ik ooit had geproefd.

De Waarheid is een Serieuze Zaak

Heb je weleens zo'n dag dat je niet op gang komt? Dan sta je 's morgens op met het plan «eerst dit, dan dat», maar een uur later loop je nog in je pyjama naar je Mickey Mouse T-shirt te zoeken.

"Granny, heb je mijn witte T-shirt gezien met Mickey erop? Ik had het gisteravond klaargelegd, maar ik kan het nergens vinden."

Granny had grotere problemen: "Dan trek je toch gewoon een ander T-shirt aan? Kan je me daarna helpen met mijn bloemetjesjurk te vinden, en mijn superheldentelefoon? Zonder mijn uniform en mijn belangrijkste wapen kan ik mijn werk niet doen."

Nou liep ik al een uurtje naar mijn T-shirt te zoeken, dus ik had zo ongeveer elke hoek van het huis uitgekamd, maar Granny's telefoon en haar jurk was ik niet tegengekomen.

Plotseling greep de schrik me bij mijn hart: "Mijn schrift. Waarin ik al onze avonturen opschrijf. Dat had ik op mijn Mickey Mouse T-shirt gelegd. Mijn schrift is ook weg."

"Al die dingen hebben toch zeker geen pootjes gekregen?", zei Granny: "Heb je op zolder gekeken?"

"En in het fietsenschuurtje, en als eerste natuurlijk in de wasmand, en in het vriesvak van de koelkast. Daar vond ik trouwens de sleutels van de DAF. Die heb ik op de keukentafel gelegd.", zei ik.

Granny dacht even diep na en zei: "De voordeur zit op slot. De achtertuin is afgesloten met een hoge schutting. Hier kan niemand in of uit. Er is dus nog maar één mogelijkheid... Pak een wapen, Meg. Iets stevigs waarmee je flinke klappen uit kan delen."

Zelf pakte ze haar paraplu van de kapstok. Ik rende naar de keuken en kwam terug met de deegroller.

"Moeten we helmen op en kogelvrije vesten aan?", fluisterde ik. Voor de zekerheid had ik de grote soeppan op mijn hoofd gezet en een keukenschort omgeknoopt. Dat schort was dan misschien niet kogelvrij, maar als hier bloed zou vloeien, dan kwam het tenminste niet op mijn pyjama.

Granny legde haar vinger op haar lippen en wees waar ik moest gaan staan. Wapens in de aanslag. Ze legde haar hand op de deurknop. De enige plek in het hele huis waar we nog niet gekeken hadden. Omdat we daar nog nooit gekeken hadden sinds Granny hier woonde... De kast onder de trap.

Zonder geluid te maken telde Granny: een... twee... en bij DRIE! trok ze razendsnel de deur open.

Daar zat de dader. Alles wat we kwijt waren had inderdaad pootjes gekregen. Hij had Granny's mooiste bloemetjesjurk met de mouwen om zijn nek geknoopt, als een soort cape, en zijn harige achterpoten staken door de mouwen van mijn liefste T-shirt, dat hij als een veel te grote broek om zijn dikke buik had vastgeknoopt, met het oplaadsnoer van Granny's telefoon. Met die telefoon zelf zat hij foto's te maken van de pagina's van mijn schrift, als een spion in de nacht.

"Op heterdaad betrapt, mannetje.", riep Granny, met haar paraplu in de aanslag.

"Ik ben geen mannetje.", zei de dief. Dat klopte wel. Hij leek meer op het Koekiemonster van Sesamstraat, met diezelfde grote, verbaasde ogen en dezelfde blauwe vacht, maar hij had ook flaporen, zo groot als die van de paashaas, en een lange Pinokkio neus. Hij zag er niet echt gevaarlijk uit.

"Heb je een naam?", vroeg Granny.

"Nee. Die heb ik weggegeven. Ik ben heel vrijgevig, moet je weten. Heb je zelf trouwens een naam? Waar ik vandaan kom, stellen de mensen zich netjes voor als ze gewapend iemands slaapkamer binnenstormen."

Het beest ging onverstoorbaar verder met foto's maken van de bladzijden van mijn schrift. Hij was al bij de lege pagina's achterin, maar die vond hij net zo interessant als alle volgeschreven blaadjes.

"Ik ben Megan Havervlok, en dit is Super Granny. Die naam heb je vast weleens gehoord.", zei ik.

Het beest haalde zijn schouders op: "Super Granny? Dat is toch een modezaak, voor superdikke ouwe vrouwen?" Hij hield Granny's telefoon bij zijn blauwe flapoor en deed net op er een gesprek binnenkwam: "Super Granny Klerenzaak. Wat kan ik voor u doen? - Hallo. Hebt u een soepjurk voor mij? Maatje XXXXXL, en vijftig jaar uit de mode."

Granny kon er niet om lachen: "Dat is mijn mooiste jurk. En mijn telefoon."

"En dat T-shirt, en dat schrift, die zijn van mij.", zei ik: "Als je ze niet snel teruggeeft, dan zullen we je een pak rammel geven waar je oren van tuiten." Ik zwaaide daarbij dreigend met mijn deegroller.

Het beest was er niet van onder de indruk. Hij haalde weer zijn schouders op en zei: "Die jurk heb ik voor mijn verjaardag gekregen, en dat T-shirt kreeg ik cadeau bij een broodje hamburger. Je kunt me niks maken. Ik ben lid van de Vagebond. Één telefoontje van mij, en ze stoppen je in de gevangenis." Hij was ondertussen klaar met foto's maken, maar hij draaide het schrift gewoon om en begon weer van voren af aan, of eigenlijk, van achterstevoren af aan.

Ik wist niets meer te zeggen en keek wanhopig naar Granny.

Granny had blijkbaar wel vaker met dit bijltje gehakt. Ze zette haar paraplu aan de kant, stak haar hand uit naar het beest, en zei: "Kom, dan zullen we in de keuken een beker warme chocolademelk voor je maken."

"Met slagroom?", vroeg het beest.

"Met slagroom. En een moorkop van Bakkerij De Bruine Bol. Maar alleen als je Meg haar schrift terug geeft, en mijn telefoon."

Het beest keek Granny wantrouwig aan: "Eerst die chocolademelk en die moorkop. Dan zullen we daarna nog wel eens zien."

"Oké.", zei Granny. Het beest gaf haar een harige hand en ze hielp hem met opstaan. In de keuken zette ze hem op een hoge stoel, waarna ze hem snel met een leren broekriem stevig aan de leuning vastbond.

Het beest keek verbaasd om, maar zelfs met zijn lange armen kon hij niet bij de gesp achter de leuning van de stoel: "Wat is dit? Je had beloofd me vrij te laten."

"Ik had je een beker warme chocolademelk beloofd. En die gaat Megan nu voor je maken.", zei Granny.

Ik grinnikte en zette een pannetje melk op het vuur. Granny en ik hadden nog niet ontbeten, we liepen zelfs nog in onze pyjama rond, dus ik maakte genoeg melk warm voor drie bekertjes en smeerde ook een paar boterhammen.

Toen ik een eitje in de koekenpan liet glijden, vroeg het beest: "Is dat ontbijtje voor mij? Ik heb al een jaar niet gegeten."

Granny zei niets, dus ik zei ook maar niets. Ik pakte drie grote mokken, deed in elk een schep suiker en een schep cacao, en mixte het met een scheutje koude melk tot een smeuïg papje. Al roerend schonk ik de warme melk erbij. Daarna was ook het eitje goed gebakken, dus ik liet het op de twee gesmeerde boterhammen glijden en zette het voor Granny op de tafel, samen met de drie bekers warme chocolademelk en de twee boterhammen met pindakaas die ik voor mezelf gesmeerd had.

Granny schoof mijn bord en een van de bekers naar mij en begon zelf haar eigen bord leeg te eten. Al die tijd had ze geen woord gezegd, en ik ook niet.

Het beest begon te zeuren: "En mijn chocolademelk? Zo wordt het koud. Je had me een beker warme chocolademelk beloofd."

"Inderdaad. Maar ik had er niet bij gezegd wanneer je die chocolademelk zou krijgen.", zei Granny.

Ik moest erom lachen: "Dat klopt. Granny heeft gelijk. Ze is eerlijk tegen je geweest, terwijl jij ons de ene leugen na de andere op onze mouwen probeerde te spelden."

Het beest was teleurgesteld, maar ook een beetje boos: "Niet waar. Ik heb geeneens spelden."

Ik wees op de veiligheidsspelden die Granny's jurk en mijn T-shirt op hun plaats hielden.

Granny legde het uit: "Wat we hier hebben, is een liegbeest. Ik kan het niet op mijn telefoon opzoeken, maar ik denk dat hij uit de Alpen afkomstig is, tussen Oostenrijk en Zwitserland."

Ik pakte snel mijn atlas erbij en zocht het op: "Liechtenstein. Een klein, zelfstandig prinsdom waar de rijkste mensen ter wereld wonen die het minste belasting betalen."

"Niet waar.", jekte het liegbeest: "Ik betaal meer belasting dan de Koning van China en de Prins van Perzië bij elkaar. En mijn land heet Echtenstein. Kijk maar in mijn paspoort."

'Zolang je blijft liegen, krijg je geen warme chocolademelk.', zei ik.

Granny schudde haar hoofd: "Hij kan er niets aan doen. Hij heeft zijn hele leven jokkebrokken gegeten, met zoete smoesjes. Hij weet niet beter, net als de Minister President, die de ene dag belooft dat de belasting omlaag gaat en de volgende dag aankondigt dat de belasting omhoog gaat. De waarheid is een serieuze zaak, maar met liegen of de waarheid verdraaien krijg je soms sneller wat je wilt."

Ik keek naar mijn schrift, dat het liegbeest nog altijd stevig in zijn knuistjes klemde. Als ik dat met geweld zou proberen af te pakken, dan zou ik hooguit een handvol snippers overhouden. En ik moest er ook niet aan denken wat er met mijn T-shirt, Granny's jurk of haar kostbare superheldentelefoon zou kunnen gebeuren.

"Zullen we ruilen? Jij krijgt deze beker warme chocolademelk als je mij Megan's schrift geeft.", vroeg Granny.

Het liegbeest keek haar aan, zijn ogen waren spleetjes, zijn mond schoof naar één kant, zijn neus opgetrokken: "Eerst de chocolademelk."

"Gelijk oversteken."

"Goed.", zei het liegbeest. Hij schoof het schrift langzaam over de tafel naar Granny toe, maar toen greep hij met zijn rechterhand snel de beker en trok tegelijkertijd het schrift in zijn linkerhand weer naar zich toe: "Ha, ha. Je wilde me te slim af zijn, hè? Ik had je wel door, hoor."

Het was om dol van te worden. Hoe kon je nou ooit iets afspreken met die dikke vette liegbeest? Misschien...

"Ik denk dat het liegbeest de waarheid sprak, Granny. Hij heeft al een jaar niet gegeten, misschien zelfs wel langer dan een jaar.", zei ik.

Het liegbeest knikte enthousiast, met een dikke chocoladesnor om zijn mond: "Langer dan een jaar."

"In die kast onder de trap zitten alleen maar kakkerlakken en strontvliegen. En jokkebrokken, dat lijkt me ook geen smakelijk hapje."

"Afschuwelijk. Een moorkop van Bakkerij De Bruine Bol zou me beter smaken. En nog zo'n beker warme chocolademelk erbij.", zei het liegbeest.

"Zie je wel, Granny? Hij spreekt de waarheid. Iemand die honger heeft zegt de raarste dingen om iets te eten te krijgen. Ik heb een uitstekend idee. Zullen we een grote pan Waarheidsgetrouw voor hem maken? Zeg eens eerlijk, Liegbeest. Hoeveel borden kan je op?"

"Pffff. Wel tien.", zei het liegbeest.

Ik zwaaide met mijn vinger: "Niet liegen, hoor, want als je je bord niet leeg eet, dan krijg je geen toetje. En dat toetje is een moorkop van Bakkerij De Bruine Bol."

Granny begreep precies wat ik van plan was: "Een grote pan Waarheidsgetrouw? Ik weet niet of we zo'n grote pan in huis hebben."

Dat hadden we natuurlijk wel: de soeppan die ik opgezet had toen we een inval deden in de kast onder de trap. Maar ik speelde het spelletje mee en zei niets.

Het liegbeest loog er weer flink op los: "Ik heb thuis een viers-pan met zijs-pan. En ik eet van een verkeersbord; die zijn veel groter dan jullie ontbijtbordjes. En ik eet altijd met een stemvork."

"Als je echt honger hebt, dan eet je met een hooivork, en dan eet je niet van een bord, maar van een schaal. Ik heb een schaal van Richter in de kast. Dat krijgt dat liegbeest nooit op.", zei Granny.

"Echt wel. Behalve... Dat gerecht, Waarheidsgetrouw... Dat is vast heel vies. Dat lust natuurlijk niemand.", zei het liegbeest.

"Heb jij een beter recept dan? Hoe maken ze Waarheidsgetrouw in Liegtenstein?", vroeg ik.

Granny wist er alles van: "In Liegtenstein zijn ze goudeerlijk. Ze drinken daar alleen water uit de kom van een goudvis. Ze hebben daar gouden bergen, hun morgenstond heeft gouden tanden in zijn mond, en de gouden regen bloeit er het hele jaar door. Ik snap het al. Dat Liegtensteinse recept van Waarheidsgetrouw is topgeheim. Je zou dat nooit zomaar aan de eerste de beste prijsgeven. Ik durf te wedden dat er klatergoud in gaat. Liegtensteiners zijn zo eerlijk als goud."

Het liegbeest trapte erin: "Je begint met een heksenketel. Tien liter gebakken lucht. Een huilbui. Wat gezwets en wat gezwam. Het hart van een vuurspuwende draak. Gebakken schimmel. Een pond bloedblaren..."

"Bloedblaren van Tom en Aad? En een flinke scheut goed, zoet bloed?", vroeg Granny.

Het liegbeest knikte: "Hoe wist je dat?"

"En wat moet ik doen?", vroeg ik.

Het liegbeest loog vrolijk verder: "Jij neemt een hersenpan. Vijf liter water uit de kom van een goudvis. En een heleboel gedachtenkronkels."

"Moet ik dat rechtsom roeren, of linksom?"

"Zeven keer rechtsom, en dan één keer linksom, met je linkerhand.", legde het liegbeest uit.

Granny was ondertussen al flink in de weer met de grote koekenpan op de andere gaspit. "Je was vergeten te zeggen dat ik moet beginnen met vier lepels vloeibaar goud.", zei ze.

Op de fles in haar hand stond «olijfolie», maar ik wist uit mijn geschiedenisboeken dat de Romeinen olijfolie altijd vloeibaar goud noemden. De huilbui was een gesnipperde ui, het gezwets en gezwam was een bakje champignons, en het drakenhart leek verdacht veel op een rode paprika. In plaats van schimmel gebruikte Granny Quorn, een soort vegetarisch vlees dat lijkt op kip, smaakt als kip, maar gemaakt is van paddenstoelen, schimmels dus, volgens mijn biologie boek. Tom en Aad waren verse tomaten, en voor het zoete bloed nam Granny een flinke scheut ketchup.

Ondertussen stonden mijn macaroni hersenkronkels al lekker te pruttelen.

"Dat Liegtensteinse recept van Waarheidsgetrouw lijkt me eerlijk gezegd veel te lekker om aan die liegbeest te geven, Granny.", zei ik.

Granny probeerde streng te kijken: "Als hij echt eerlijk is, dan zal hij ook goudeerlijk zijn over het laatste ingrediënt. Zeg het maar. Goud-A? Of gesnipperde gaten?"

Granny hield de Goudse kaas in haar ene hand en de geraspte Emmentaler gatenkaas in de andere, maar het liegbeest kon niet kiezen. "Allebei.", bekende hij.

Ik schepte een bord vol macaroni. Granny deed er twee, drie scheppen tomatensaus over, en strooide er tenslotte nog een royale laag geraspte kaas over.

"Eerst het schrift van Megan. Goed zo. En nu mijn telefoon. Mooi. Dan krijg je nu het eerste bord Waarheidsgetrouw. Eet smakelijk."

Het Liegbeest at alsof hij echt al een jaar niet gegeten had. Gelukkig hadden we genoeg gekookt om een weeshuis te voeden. Het ene bord na het andere verdween in zijn grote mond, en in ruil kregen we onze spullen weer terug. Niet alleen mijn Mickey Mouse T-shirt en Granny's bloemetjesjurk. Twee paar sokken, een pak speelkaarten, de afstandsbediening van de tv, de krant van drie maanden geleden, en een brief van Jan de Meester en Ambrosia waarin ze ons bedankten voor alle hulp.

Toen de heksenketel en de hersenpan tot op de bodem leeggeschraapt waren, en het liegbeest wel twee keer zo dik was, vond Granny het welletjes: "Ik hoop dat je even kunt wachten tot Meg terug is van de bakker met een doos moorkoppen. Of val je dan van je stoel van de honger?"

Het liegbeest schudde zijn hoofd: "Voor een moorkop is altijd plaats." Dat was de eerste keer dat we hem de waarheid hoorden spreken, want, hoeveel je ook gegeten hebt: voor een moorkop van Bakker Bol, zit je nooit te vol.

"En daarna?", vroeg Granny.

"Daarna ga ik terug naar mijn kamer onder de trap om eens lekker een jaar te slapen.", zei het liegbeest.

Een jaar slapen? Moesten we dat geloven?

Granny zocht het op. Haar telefoon had direct toegang tot de bibliotheek van de universiteit van Liegtenstein. Daar vond ze alle informatie: "Als een liegbeest genoeg gegeten heeft, doet hij een middagdutje dat wel een jaar kan duren."

Mooi zo. Van dat liegbeest zouden we voorlopig geen last meer hebben.

Geloof je me niet?

Nou ja. Als je de universiteit van Liechtenstein niet meer kan geloven, wie dan wel?

Kleinegeitjes en Bokkenpootjes

Gisterenmiddag gingen Granny en ik op bezoek bij Schaapherder Wim. Het was heerlijk weer en we maakten een lange wandeling over de Wittekerker heide. Schaapherder Wim werkte vroeger op een kantoor, maar een maand geleden is hij met pensioen gegaan.

"Je ziet, Granny, ik heb mijn schaapjes op het droge.", grinnikte hij: "Vroeger waren schaapherders de armste mensen van het land. Ze moesten leven van de verkoop van wol, wat schapenkaas en een beetje vlees. Sommigen stonden op zaterdag op de markt met zelfgebreide truien; dat waren de zogenaamde geitenbreiers. Maar er was steeds minder natuur waar de schapen vrij rond konden lopen, en boeren op de natte weilanden in het westen stapten steeds vaker over van koehandel naar schapen. Dat maakte de schaapherders een uitstervend ras.

» Maar gelukkig is er veel veranderd. Ik heb mijn pensioen, dus ik hoef de eindjes wol niet aan elkaar te knopen om rond te komen, en de gemeente helpt ook mee. Die zien liever een schaapskudde om de hei bij te houden dan een tuinman op een tractor. Natuurlijk moeten we de natuur natuurlijk beheren. Ik vind het heerlijk dat ik nu elke dag lekker buiten ben, met mijn hond Wolfje en mijn kudde."

"Nou, mij lijkt het maar een saai beroep, schaapherder. Je hebt nooit eens gezellig iemand om mee te praten.", zei ik.

Schaapherder Wim schudde zijn hoofd: "Dat lijkt maar zo. Om te beginnen heb ik Wolfje, mijn hond. We gebruiken amper woorden, maar we praten de hele dag. Wolfje blaft en kijkt en laat zien wat hij bedoelt, en ik wijs en fluit en roep soms iets om uit te leggen wat er moet gebeuren. Kijk. Zie je dat schaap daar? Ze zal nooit in zeven sloten tegelijk lopen, maar als ze zo doorgaat, komt ze wel in die modderpoel terecht. En dan? Haar vacht zuigt zich vol met bagger, en haar hoefjes vinden geen vaste grond om eruit te klauteren. Ze ziet het gevaar niet. Zonder hulp zal ze verdrinken. Dan moet ik ook die modderpoel in, om een touw om haar middel te knopen, zodat ik haar eruit kan trekken. En wat doet de rest van de kudde? Als er één schaap over de dam is, rent de rest er als een stel gekke geiten achteraan. Maar let nu eens op... FiewIET! Wolfje!"

Schaapherder Wim wees naar het verdwaalde schaap. Wolfje zag wat zijn baas bedoelde en sprintte erop af. Blaffend en springend, tussen het schaap en de verraderlijke modderpoel, bracht Wolfje het dier weer terug naar de kudde. Daarna bleef hij opletten dat de hele groep de goede kant opging, heuvel op en niet bergafwaarts.

"Prachtig! Goed gedaan, Wolfje.", riep ik uit.

"En ik heb nog iets anders te bespreken.", legde Schaapherder Wim uit: "Wolfje en ik houden niet alleen schapen van het slechte pad, we zorgen er ook voor dat mensen weer op de goede weg komen. Weet je hoeveel mensen ziek worden omdat ze elke dag binnen zitten? Ik heb zelf vijftig jaar op een kantoor gewerkt. Buitenlucht, een lange wandeling, en een fijn gesprek met iemand die natuurlijk naar het leven kijkt, dat trekt depressieve mensen weer uit de put, uit de modderpoel waar ze in terecht gekomen zijn omdat er geen Wolfje in de buurt was om ze te waarschuwen. Wolfje, de kudde en ik gaan wandeltherapie geven. Geen betere omgeving dan de wijde heide om tot rust te komen. Zo kan ik mijn levenservaring gebruiken om anderen te helpen. Gratis. Dat maakt mijn leven rijker dan ooit."

Granny knikte bewonderend: "Hoor je dat, Meg? Vroeger was de schaapherder de armste man van het land, en nu is hij de rijkste. Vind je dit nog steeds een saaie middag? Of denk je er nu opeens anders over?"

Ik gaf eerlijk toe dat ik me vergist had: "Ik vind het een fantastisch avontuur, Granny. Als je het zo

bekijkt, is Schaapherder Wim eigenlijk... een superheld, net als jij."

Schaapherder Wim was nog niet uitgesproken: "Behalve met Wolfje en de mensen die hier op wandeltherapie komen, heb ik ook hele gesprekken met de schapen. Ik leer ze namelijk praten."

Daarbij lachte hij zo schaapachtig dat ik niet wist of ik hem nu moest geloven of niet: "Een schaap dat kan praten? Dat kan toch niet?"

Net zoals met Wolfje, legde Schaapherder Wim het uit door het te laten zien. Hij pakte het dichtstbijzijnde schaap bij een lurf, draaide het dier om, zodat ze elkaar diep in de ogen konden kijken, en zei met een zachte, warme stem: "Hallo, liefje. Hoe heet jij?"

"Beh."

"Zeg het maar tegen Schaapherder Wim. Je hoeft niet verlegen te zijn. Hoe heet je?"

"Bbbeeehhh!", zei het schaap.

Lachend liet Schaapherder Wim haar los. Ze rende snel naar haar schapjes van kinderen, terwijl ze nog wel drie keer "Beh" riep.

"Nou? Vind je dat niet knap? Na de eerste les kan ze al de helft van haar naam zeggen."

"Hoe heet ze dan?", vroeg ik.

"Beh-rtha.", lachte Schaapherder Wim, en Granny lachte vrolijk mee. Verwaaid. Ik was erin getrapt.

"Kon je me niet even waarschuwen, Wolfje?"

"Woef!", zei Wolfje. Hij keek me aan en... het leek net alsof hij me ook uitlachte.

"Waarom heb je me gebeld, Wim?", vroeg Granny.

Schaapherder Wim liet zijn hoofd hangen: "Ik ben zo moe. Ik heb het mooiste beroep van het land. Elke ochtend sta ik onder de warme douche al te genieten van de dag die voor me ligt. Als ontbijt drink ik snel een grote beker warme schapenmelk, omdat ik niet kan wachten om met de kudde op pad te gaan. Ik doe de deur van de stal open en tel met hoeveel dieren ik de deur uitga, zodat ik aan het einde van de dag zeker weet dat er geen schaap op de heide is achtergebleven, en dan...

» Dan is het opeens half vijf. Dan heb ik de hele dag op een berg stro in de stal liggen slapen. Gelukkig heb ik Wolfje, die er tot nu toe elke dag voor gezorgd heeft dat de kudde weer heelhuids thuis komt, maar toch. Hoe kan ik nou mensen helpen met onze wandeltherapie als ik de hele dag onder de wol lig? Ik maak me zoveel zorgen, dat ik er 's nachts gewoon niet meer van kan slapen. Misschien kan ik beter een dokter om raad vragen, maar ja, als ik naar een psychiater stap, dan denkt iedereen dat ik gek geworden ben. Ik word er gek van."

Granny en ik grinnikten om die domme Schaapherder Wim. Natuurlijk snapten we gelijk wat er aan de hand was.

"Leg jij het uit, of zal ik het doen, Meg?", vroeg Granny.

"Als je 's nachts niet kan slapen, dan kan je drie dingen doen.", begon ik. Ik stak één voor één drie vingers op: "Één: een warme douche of een warm bad nemen. Twee: een beker warme melk drinken. En drie: schapjes tellen. Als je alle drie die dingen achter elkaar doet, terwijl je de hele nacht daarvoor niet hebt geslapen, dan val je natuurlijk, op een natuurlijke manier, in een lege schaapskooi, op een stille heide..."

"... In slaap. Natuurlijk. Hoe dom van mij. Ik ben in mijn eigen modderpoel gesukkeld, als een slaapwandelaar met open ogen.", zei Schaapherder Wim.

Granny legde het uit: "Als je vijftig jaar hetzelfde kantoorwerk doet, dan ben je zo gewend aan dat leventje, dat het je moeite kost om een ander ritme te vinden. Je bent echt niet gek, Wim. Je hebt alleen wat tijd nodig om te wennen aan je nieuwe situatie, net als de mensen voor de wandeltherapie, en net als een schaap dat leert praten."

Ik had nog een andere goede raad. Natuurlijk ging dat over... Rekenen. Als je elke dag stomme sommen maakt, dan steek je daar flink wat van op: "Waarom tel je de schapen als je 's morgens vroeg weg gaat, Schaapherder Wim? Als je ze 's middags telt, wanneer je terug komt, weet je precies hoeveel er in de stal zitten. Als je de deur achter ze dicht doet, dan zitten er de volgende ochtend echt precies even veel in. Dan hoeft je ze niet nog een keer te tellen. En als je nou 's ochtends een koude douche neemt, en daarna een boterham met een gebakken eitje en een kop sterke koffie, dan zal je vast niet de hele dag verslapen."

Schaapherder Wim maakte het verhaal zelf af: "En als ik de schaapjes tel als ik 's avonds thuis kom, en daarna een warme douche en een beker warme schapenmelk, dan zal ik ongetwijfeld heerlijk slapen. Wat een fantastisch idee. Dank jullie wel, Meg en Granny. Jullie hebben me uitstekend geholpen. Als ik ooit iets voor jullie kan doen, dan zeg je het maar."

Op dat moment ging Granny's telefoon. Ze nam op, luisterde aandachtig, en zei: "We komen eraan." Tegen Schaapherder Wim zei ze: "En het lijkt erop dat we je hulp nodig hebben, Wim. Of eigenlijk... We hebben Wolfje nodig. De kinderboerderij van Wittekerke belde: er zijn deze week zeven kleine geitjes geboren. Vandaag mochten ze voor het eerst naar buiten, maar... ze vinden het zo leuk om buiten te spelen dat ze met geen tien paarden meer de stal in te krijgen zijn."

Schaapherder Wim floot naar Wolfje: "Precies een klusje voor ons."

* * *

"We zijn zo blij dat je er bent, Granny.", zei Gijs.

"Ja. Met jouw supersnelheid heb je die zeven donderstenen zo te pakken.", zei Sanne.

De twee vrijwilligers van de kinderboerderij dachten vast dat superhelden alles konden.

"Oké.", zei Granny: "Stel dat ik eventjes razendsnel die bruinevlekte daar bij de hoorns vat. Ik pak hem onder mijn arm en zet hem in de stal. En dan? Dan grijp ik die zwarte met die witte vlek, maar wanneer ik die in de stal zet, zit onze bruinevlekte vriend alweer vrolijk op het klimrek. En zelfs als ik ze allemaal te grazen neem, hoe ga je dat morgen dan doen?"

Gijs en Sanne wisten het niet.

"Lezen jullie weleens boeken?", vroeg ik.

Gijs snapte direct waar ik heen wilde: "Natuurlijk. Old Shatterhand en Winnetou. Arendsoog en Witte Veder. De cowboys en indianen uit het wilde westen hadden een heel slimme manier om bizonnen te vangen: met een lasso. Ik heb een paar meter touw in de schuur zien liggen. Let op, Sanne, hoe ik dat varkentje ga wassen, euh, vangen."

Nou bedoelde ik natuurlijk niet de boeken van Karl May en Jan Nowee. Ik had mijn sprookjesboek in gedachten, met het verhaal van de wolf en de zeven geitjes. Gelukkig ben ik nogal slim voor mijn leeftijd. Je bent nooit te oud of te jong om wat te leren. Arendsoog en Old Shatterhand konden er ook wat van. Gijs had al hun boeken gelezen, en hij was zo blij als een geit met zeven staarten dat hij kon demonstreren hoe ze in het wilde westen dit soort dingen oplosten.

Eerst struikelde hij over het touw en duikelde hij voorover in de drinkbak. Toen gooide hij zijn lasso om Sanne's nek. Daarna vloog het touw uit zijn handen en ging de bruinegevlekte er mee vandoor. En tenslotte had hij zichzelf gevangen. Terwijl hij over de grond rolde om uit de knoop te komen, rolde hij er natuurlijk alleen maar verder in. Hij leek wel een rollade. Wij rolden zelf ook, over de grond van het lachen.

Tussen de lachbuien door, zei Sanne: "Fantastisch, Gijs. Dat wordt een groot succes. Dankzij Winnetou en Witte Veder komen er straks cameraploegen kijken hoe ze in de Wilde Hollandse polder geiten vangen." En toen moesten we weer proesten. Die arme Gijs bleef nog langer geboeid naar ons geschater luisteren.

Ik haalde eens diep adem en stond op. Zo ging het niet langer. Iedereen hier liep te geiten, maar dit was een serieus probleem. Ik pakte een stuk wit krijt uit mijn zak en liep naar de staldeur. Vijf minuten later was ik klaar. De rest was ondertussen bijgekomen uit hun lachbui. Daarna wilde ik Gijs losmaken uit zijn lasso, en riep: "Lassie, kom! Oh, nee. Wolfje, bedoelde ik. Vooruit met de geit."

Verwaaid! Nou lagen ze *alweer* allemaal dubbel van het lachen. Moet ik dan alles zelf doen?

Ik pakte de telefoon van Gijs en drukte op een knopje. Toen floot ik naar Wolfje, precies zoals Schaapherder Wim dat eerder vanmiddag had gedaan: "Fiew!ET! Wolfje!"

Het was zo gemakkelijk. Schaapherder Wim had het laten zien: je moet gewoon de taal van de schapen blaten, euh, praten, of, in dit geval, het gemakker van de geiten. Wolfje kende die taal perfect. Hij blafte, rende naar links, blafte, en rende naar rechts. De zeven geitjes begrepen direct dat het tikkertje spelen afgelopen was. Het was nu tijd voor verstoppertje. Dat verhaal over Wolfje, dat hadden ze van hun moeder gehoord, gisteravond voor het slapen gaan.

Oeps. Dat had ik nog vergeten aan Schaapherder Wim te vertellen. Er is nog een prima manier om in slaap te vallen: een verhaaltje. Dat werkt altijd.

In het sprookje maakte de wolf de zeven geitjes aan het schrikken door ze een wit geitenpootje te laten zien. Ik had met Granny bij Bakker Bol een pak bokkenpootjes gekocht. Ik haalde er een uit de verpakking en stak hem omhoog. Ondertussen blafte Wolfje aan één stuk door. De geitjes begrepen dat ze maar één ding konden doen. Snel verstopten ze zich in de grote klok.

Een klok? Op een kinderboerderij?

Natuurlijk. Die had ik immers net met krijt op de staldeur getekend. De geitjes verdwenen in de stal. Ik deed de deur achter ze dicht en gaf Wolfje een knuffel: "Goed gedaan, Wolfje."

Gijs en Sanne waren ook vol bewondering: "Verwaaid. Dat werkt veel beter dan een lasso. Kunnen we voortaan Wolfje elke middag een uurtje lenen, Schaapherder Wim?"

Schaapherder Wim schudde zijn hoofd: "Wolfje heeft zijn eigen kudde om voor te zorgen."

Ik gaf Gijs zijn telefoon weer terug: "Daarom heb ik Wolfjes geblaf opgenomen. Als je dat laat horen, en je laat de geitjes de bokkenpootjes van Bakker Bol zien, dan verstoppen ze zich direct in de klok. Dat hebben Wolfje en ik ze vanmiddag geleerd."

Sanne knikte bewonderend, maar Gijs had nog zijn twijfels: "Weet je het zeker?"

Schaapherder Wim knikte: "Die geiten zijn zo slim. In twee lessen leer ik ze zelfs praten. Geloof je me niet?"

Hij liep de stal in en kwam terug met het bruinegevlekte geitje. Hij keek haar diep in haar ogen, en vroeg met een lieve, warme stem: "Wie is het slimste meisje van Polderdam?"

"Meh."

"Wees maar niet bang. Je kunt het me wel vertellen."

"Meh."

Schaapherder Wim bracht het geitje weer terug naar de stal. Ze bleef hetzelfde antwoord geven:

"Meh, meh, meh. Mmmeeehhh."

"Nou, je hebt een mooie bok geschoten.", zei Gijs.

"Nee, hoor.", zei Schaapherder Wim: "Dit was de eerste les. Volgende keer leert ze de rest. Weet je niet wie het slimste meisje van Polderdam is, Gijs? Mmmeeehhh-gan."

De Zaak van Klaas Vaak

Heb je wel eens dat je niet kan slapen? Je bent moe, je ogen vallen langzaam dicht, je hoort niet meer wat ze tegen je zeggen, je gedachten dwalen door een fantasie wereld op weg naar een mooie droom... maar wanneer je dan eindelijk in bed ligt, ben je klaarwakker.

Schaapjes tellen helpt niet; die blaten zo hard dat je ligt te schudden op je matras. Bij mij werkt het beter om terug te denken aan het leukste moment van de dag. Dan komen mijn gedachten vanzelf weer in die fantasie wereld, op weg naar een mooie droom. Het is wel lastig dat ik het hulpje van een superheld ben. Als ik terugdenk aan het leukste moment van de afgelopen dag, dan lig ik weer te schudden van het lachen om het fantastische avontuur dat Granny en ik hebben beleefd, en dan ben ik weer klaarwakker. Het is een groot probleem.

Gisteren kon ik niet slapen. Ik had alles al geprobeerd: mijn kussen omdraaien, op mijn andere zij gaan liggen, en toen op mijn buik, en toen op mijn rug, zelfs ondersteboven, met mijn hoofd onder de dekens en mijn voeten op mijn kussen: niets hielp.

Ik ging naar de badkamer voor een slokje water. Daarna ging ik nog een keer naar de badkamer, want door al dat water moest ik natuurlijk weer plassen. En toen ik eindelijk op de grens van dromenland was aangekomen:

BOEM!

KLETS!

DENDERDEDEDEDEDEDEDER!

AU!

(er kwamen ook nog een stuk of vijftig grappige, nieuwe vloekwoorden achteraan, maar dit is een boek voor alle leeftijden, dus die mag je er zelf bij verzinnen)

Andere meisjes van acht mogen in zo'n geval natuurlijk niet even gaan kijken wat er aan de hand is, maar ik ben het hulpje van Super Granny. Ik moet regelmatig voor dag en dauw op, of zelfs midden in de nacht op monsterjacht, dus als ik in één klap in een nieuw avontuur val, dan kijkt niemand hoe laat het is.

"Hoe laat is het?", vroeg een hoge piepstem vanuit de achtertuin.

"Kwart over tien over vijf over laat. Hoezo?", riep ik zachtjes vanuit mijn slaapkamerraam.

Weer een serie vloeken: "Mijn #&ℓ ± zandloper is gebroken. Wat een pech. Ik heb nog nooit zoveel pech gehad."

"Welnee. Het is juist je geluksnacht. Je bent in de achtertuin van Super Granny terecht gekomen."

"Ik ben in de ∫∂¥π waterton van €@©∞Δ Super Granny terecht gekomen. Ik ben ∅♣♥♠♦ draadwaternat."

Dat gevloek en getier werd me nu toch wat te gek. Ik riep zachtjes: "Wacht maar, ik kom eraan.", en haastte me naar beneden. Op de trap kwam ik Granny tegen.

"Kon je ook niet slapen, Meg? Wat was dat lawaai?"

"Ik heb geen idee, Granny. Ik wilde net gaan kijken. Als iets je wakker houdt, dan kan je het maar

beter gelijk oplossen."

De waterton was leeg. Nou ja, hij zat natuurlijk vol met water, maar al dat gevloek en getier was in het heldere regenwater opgelost. Granny roerde er in met een visnetje aan een stok, maar zelfs geen verdwaalde watervlo.

"Vreemd."

Pik. Pik. Pik.

Het geluid kwam bij de schutting vandaan. Granny had het al gezien: als je het licht aandoet, wordt alles namelijk een stuk duidelijker. Met zijn handje beschermde het kleine ventje zijn oogjes tegen de felle tuinlampen.

"Klaas Vaak. Wat doe jij hier? Ik dacht wel dat jij het was. Als ik niet kan slapen is dat bijna altijd omdat jij de weg weer eens kwijt bent. Ik had je toch een handig kompas gegeven?", zei Granny.

Klaas Vaak? Ik had al veel over hem gehoord, maar hem nog nooit ontmoet. Nieuwsgierig kwam ik dichterbij. Er was niet veel te zien. Het was een klein manneke, een stuk kleiner dan ik. Het leek net een kleuter met een kort, zwart baardje en hele korte beentjes. Wat had hij nou toch in zijn handjes? Dat leek wel...

"Wat ben je met die pikhouweel aan het doen?", vroeg ik: "Ben je onze tuintegels kapot aan het maken om ons zand te pikken?"

Klaas hief wanhopig zijn handen in de lucht: "Ik kwam in een donderwolk terecht, en toen donderde ik, op donderdagavond, ook nog in die donderse regenton. Al mijn slaapzand is weggespoeld. Als ik niet snel een oplossing verzin, ligt het hele land wakker. Dan wordt er morgen niet gewerkt en loopt iedereen de hele dag te vloeken dat ze zo slecht geslapen hebben. En WIE krijgt dan de schuld?"

Hij liet nog een paar grote vloekwoorden los. Granny vond het welletjes: "Is het nou afgelopen met dat gevloek? Anders geef ik je zo'n berg strafregels dat je er met de kerst nog niet mee klaar bent."

"Vloeken doet geen zeer.", mompelde Klaas.

"Vloeken is niet nodig. Het is een teken dat je geen woorden hebt geleerd om je verbazing of je teleurstelling mee uit te drukken. Iemand die vloekt, is een onderontwikkelde kleuter.", legde Granny uit.

Een onderontwikkelde kleuter, precies zoals ik al dacht.

"Ik ben ouder dan ik eruit zie. Dat komt omdat ik goed eet en regelmatig in bad ga.", zei Klaas.

Ik keek naar de regenton en de kleertjes van Klaas Vaak, waar het ijskoude modderwater uit droop: "Wat zou je zeggen van een warme douche? Daar zal je vast van opknappen.", stelde ik voor.

"Oké, een goed idee. Ik weet de weg. Tot zo.", zei Klaas, en hij flitste weg. Granny en ik gingen de keuken in om een kopje thee te zetten.

Een minuut later was Klaas terug, zijn kleren gewassen en gedroogd, zijn haren gekamd, zelfs zijn bruine laarsjes waren gepoetst.

Ik wilde hem helpen: "Als je door een donderslag wordt getroffen, hoe zit dan je haar?"

"Verwaaid.", zei Klaas.

"Wat is er dan met je slaapzand gebeurd?"

"Verwaaid.", zei Klaas.

"En je landkaart, met de huizen van iedereen die wil gaan slapen?"

"Verwaaid.", zei Klaas.

"Dus als je verbaasd bent, of teleurgesteld, welk woord kan je dan het beste zeggen?"

"Verwaaid.", zei Klaas: "Verwaaid, dat is een goed idee. Dan denken de mensen hopelijk niet meer dat ik zo'n verwaaide onderontwikkelde kleuter ben.

» Verwaaid, Granny. Mijn zandloper is gebroken, dus ik weet niet hoe laat het is. Mijn kompas is de weg kwijt, mijn landkaart is verwaaid, en nou moet ik ook nog terug naar die verwaaide Gobi woestijn om uit een zandstorm nieuw slaapzand te halen. Kan jij me niet even helpen?"

Granny dacht even na, en zei: "Je mag mijn superheldentelefoon vannacht wel lenen. Er zit niet alleen een klok en een kompas op, maar ook Tom en Tom. Die kunnen je vertellen waar je naartoe moet. Ik bel wel even naar Hoehétidan, om te vragen of ze een nieuw kompas en een nieuwe zandloper voor je kunnen sturen."

Klaas sprong een gat in de lucht: "Verwaaid, dat zou fantastisch zijn. Dan is ons enige probleem het zand."

"Dan rijden we met de DAF toch gewoon naar Zandvoort, of naar Loon op Zand.", bedacht ik, maar Klaas Vaak schudde zijn hoofd: "Nee, dat werkt niet. Slaapzand is heel fijn zand. Je kunt de mensen geen halve bloempot in hun ogen strooien. Het is ook nog eens een speciaal recept: niet te zout want dan drogen je ogen uit, niet te bitter want dan ga je tranen, en zeker niet te zoet, want dan slaap je door tot laat in de middag."

Granny was ondertussen klaar met haar bestelling. Ze gaf Klaas haar telefoon en zei: "Ik heb hem morgen pas weer nodig. Alleen heb ik nu geen wekker, dus ik hoop dat je hem op tijd terug brengt en ons wakker maakt."

"Wakker maken? Dat heb ik nog nooit gedaan.", zei Klaas Vaak.

"Het is niet zo moeilijk. Je dondert gewoon met veel gedonder uit een donderwolk, je stuitert over ons hele dak, en tenslotte val je met een plons in de waterton. Als je ondertussen ook nog een keer of vijftig «verwaaid» roept, dan zit echt de hele buurt rechtop in bed.", zei ik.

Klaas wreef nog eens over zijn zere achterhoofd en zijn blauwe plekken: "Is er geen gemakkelijker manier?"

Granny wist de oplossing: "Op mijn telefoon zit een wekker. Ik zal het alarm instellen op zes uur, en om vijf voor zes. Als het eerste alarm afgaat kom je hierheen. Dan worden wij wel wakker van het tweede alarm."

Dat was slim. Nu dat slaapzand nog.

"Die Gobi woestijn, dat wordt niks. Dan zijn we veel te laat terug. De kinderen moeten morgen weer naar school. We moeten iets anders verzinnen.", bedacht Granny.

"Slaapliedjes?", zei ik vertwijfeld.

Granny en Klaas waren direct enthousiast: "Natuurlijk. Dat we daar niet eerder op gekomen zijn."

"Het is wel lang geleden, Granny.", zei Klaas: "Hoe waren de woorden ook alweer..."

- » Slaap, kindje, slaap.
- » Daarbuiten loopt een aap.
- » Daarbuiten woedt een donderbui
- » De modder druppelt uit mijn trui
- » Slaap, kindje, slaap
- » Daarbuiten loopt een aap."

Granny en ik schudden ons hoofd: "Helemaal fout, Klaas. Er klopt geen pepernoot van."

Klaas Vaak wees naar het keukenraam: "Geen donderbui?"

Het regende ondertussen pijpenstelen.

Klaas wees op zijn trui: "Druppelde de bagger niet uit mijn oren?"

Dat konden we ook niet ontkennen.

"En wat is dat?"

In onze achtertuin liep een chimpansee met een rode paraplu. Hij opende de achterdeur en vroeg of hij even mocht schuilen tot de bui over was. Granny zei dat het goed was (met zulk hondenweer laat je zelfs geen aap in de kou staan), en ik schonk een vers kopje thee voor hem in.

Klaas Vaak had geen tijd te verliezen. Het werd alleen maar later zo. Je zou er slapeloze nachten van krijgen.

Granny legde het uit: "De woorden van je liedje kloppen wel, maar het is geen slaapliedje. Meg en ik zijn nog klaarwakker."

"Darbuiten loopt een SCHAAP.", zei ik.

"Waar dan? Ik zie nog geen wollen deken...", zei Klaas Vaak, schaapachtig.

"Pffff. Snap jij nou echt helemaal *niks*? Ik word hier zo moe van.", zuchtte Granny.

Klaas z'n oogjes begonnen te glinsteren: "Zie je wel? Als je moe genoeg bent, val je vanzelf in slaap."

Ik legde het nog een laatste keer uit: "De woorden zijn: Slaap, kindje, slaap. Daarbuiten loopt een schaap. Een schaap met witte voetjes. Die drinkt zijn melk zo zoetjes. Slaap, kindje, slaap. Daarbuiten loopt een schaap. En dan melodieuze zingen, met een liefelijke stem.

Klaas Vaak begon te zingen. Heb je weleens iemand met zijn nagels over een schoolbord horen krassen? Een wedstrijd tussen een cirkelzaag en een mevrouw met een hand ijsblokjes in haar nek? Die zouden allemaal gemakkelijk het songfestival winnen als Klaas Vaak mee zou doen. Wat een afschuwelijk geluid. Granny en ik stopten onze oren dicht met boterkoek, maar het gekrijs klonk er dwars doorheen. Zelfs de aap stak snel zijn rode paraplu op en vluchtte de storm weer in.

"Stop, stop. Dit is geen slaapliedje. Je maakt iedereen wakker.", zei Granny.

Klaas Vaak krabde zich achter zijn oren en zei: "Ik vond het wel aardig klinken. Misschien moet ik maar eens meedoen met een talentenjacht. Als ik mijn slaapliedjes op de radio kan zingen, dan hoef ik niet meer elke avond stad en land af."

Granny zuchtte diep: "Megan's vriendin Astrid woont vijf huizen verderop, en zelfs daar is het behang van de muur gekomen."

Ik gaapte. Hoe laat zou het zijn? Kwart over bedtijd. Ik had het ook koud. Het was een lange dag geweest. Eigenlijk wilde ik het liefst...

Verwaaid. Dat was een goed idee.

"Kan jij lezen, Klaas?", vroeg ik.

"Natuurlijk. Ik moet toch ook de kaart kunnen lezen, en de straatnamen? Hoezo?"

"Kan je een stukje uit dit boek voorlezen?", vroeg ik.

Klaas Vaak keek een beetje verwonderd, maar het was al laat, hij had geen tijd te verliezen, dus hij opende het boek en begon, met een zachte, aangename stem: "Er is er een jarig... Ik ben geboren in een weeshuis en ik heet Megan en ik ben acht jaar en mijn oma is een superheld en ze heet Granny..."

» Nee, dat is niet goed. Zo snapt niemand er iets van. En het is nog fout ook. Je kunt niet geboren worden in een weeshuis. Als je geboren wordt, dan heb je een moeder. En als je een moeder hebt, dan woon je niet in een weeshuis. Maar het is zo lang geleden dat ik geboren werd, daar weet ik echt niets meer van. Het vroegste dat ik me herinner is..."

* * *

De volgende ochtend werd ik wakker van Granny's alarm. We waren allebei met ons hoofd op onze armen in slaap gevallen. Op de tafel stond een half-volle, heel-koude theepot, en iemand had een deken over ons heen gelegd.

"Hoe laat is het?", vroeg Granny: "Zes uur precies. Tsjonge, wat heb ik lekker geslapen. Ik voel me helemaal uitgerust."

Ik voelde me ook prima, alleen...

"Heb jij ook zo vreemd gedroomd? Daarbuiten liep een aap, en hierbinnen zat een ventje die zijn zak zand verloren was.", vroeg ik.

Granny dacht even diep na, en zei toen: "Ik had een déjà vu, zo'n gevoel alsof ik iets al eerder meegemaakt had. Denk je dat onze avonturen slaapverwekkend zijn?"

Ik haalde mijn schouders op: "Misschien moeten we gewoon nog spannender avonturen beleven. Maar we kunnen ook gewoon eventjes naar de Gobi woestijn vliegen om een zak slaapzand te halen."

"In je dromen, zeker.", zei Granny: "We gaan eerst douchen en ons aankleden, dan ontbijten, en daarna mag je fijn een berg leuke sommen maken."

Verwaaid. Dromen zijn heerlijk. De nachtmerrie begint pas als je wakker wordt.

De Boliviaanse Bende

"Staan er nog oproepen voor superhelden in de krant, Granny?", vroeg ik gisteren na het ontbijt.

Granny schudde haar hoofd en zuchtte: "Al weken hetzelfde: «Nederland is in de ban van een geheimzinnige Boliviaanse Bende». De politie patrouilleert dag en nacht, het leger staat paraat, de ministerraad vergadert over niets anders, maar niemand weet waar die bende zich schuil houdt. Het is een raadsel."

Ik begreep het direct: "Daar moeten ze gewoon een superheld op afsturen. Een geheimzinnige bende, dat ruikt naar een fantastisch avontuur."

Maar Granny schudde nog meer met haar hoofd: "Waar moet die superheld dan beginnen met zoeken? Je bent misschien wel slim voor je leeftijd, maar nog lang niet slim genoeg om dit raadsel op te lossen. Zelfs de premier heeft geen idee. De ministerraad heeft gisteren besloten om de KVBS op de zaak te zetten."

"De KVBS? De Klub Van Buitengewone Stomkoppen?", vroeg ik.

"Het Kantoor Van Belangrijke Spionnen, de geheime dienst die zo geheim is dat niemand er ooit van heeft gehoord. Als de KVBS die bende niet kan vinden, dan kan niemand het."

"Wat denken de knappe koppen van Hoehétidan over die Boliviaanse bende? Soms heb je als superheld gewoon wat hulp nodig.", bedacht ik.

"De geleerden van Hoehétidan vinden het prima dat die Boliviaanse bende zich in Nederland verstoppt. Dan hebben zij er geen last van.", zei Granny: "Voor ons staat er vandaag een ander avontuur op het programma. Boris, de hond van de familie Duizendschoon, is verdwenen. Ze loven een mooie beloning uit voor degene die hem terugbrengt. Ik ben dan misschien niet zo goed in rekenen als jij, maar toen ik vanmorgen in mijn portemonnee keek, zat er geen stuiver meer in. Met die beloning kunnen we mooi boodschappen doen voor het avondeten. Ik las net in de krant dat in « Soepzootje - Groente en Fruit », de winkel van Ans Rondedans, de Brusselse spruitjes vandaag in de aanbieding zijn."

Verwaaid. Dit gaat helemaal mis zo.

"Wordt er dan geen beloning uitgelooft voor het inrekenen van die Boliviaanse bende?"

Granny keek het na: "Ik had er iets over gelezen. Ja, hier staat het. De beloning is een hand van de Eerste Minister en een jaar lang gratis Brusselse spruitjes. Misschien heb je gelijk. We kunnen beter achter die bende aan gaan. Dan hebben we in ieder geval voor een jaar genoeg te eten."

Plotseling herinnerde ik me iets heel belangrijks: "Misschien vanmiddag, of morgen, of volgende week. Eerst moet ik mijn sommen maken en mijn avontuur van gisteren in mijn schrift schrijven. En de hond van de familie Duizendschoon zit vast in de achtertuin van slagerij Beenhakker. Daar zit hij altijd als mijnheer Duizendschoon weer eens heeft vergeten om hem zijn eten te geven. Slagerij Beenhakker heeft de lekkerste vuilnisbak van Polderdam."

"Denk je? Dan kunnen we er beter gelijk op af gaan. Laat die sommen maar even liggen. Als je gelijk hebt, zijn we in een uurtje weer terug, met onze beloning *en* een pond heerlijke Brusselse spruitjes."

Ik zuchtte eens diep. Met Granny beleefde ik zoveel avonturen, dat ik geen tijd had om ze allemaal op te schrijven. Zo komt dat vierde boek van Super Granny natuurlijk nooit af. Ik kreeg zelfs geen tijd om iets te verzinnen om van die Brusselse spruitjes af te komen. Op sommige dagen is het geen pretje om de assistente van een superheld te zijn.

Boris zat inderdaad in de vuilnisbak van slagerij Beenhakker, te wachten op zijn ontbijt. Mijnheer Duizendschoon gaf ons een kwartje en mevrouw Duizendschoon gaf ons twee dikke zoenen als beloning. Precies genoeg voor een pond spruitjes en een middag vol stomme sommen.

In de groentewinkel van Ans Rondedans waren geen andere klanten. We waren direct aan de beurt. Ik keek naar de prijzen van de andere groenten. Bijna alles kostte een euro per kilo. Dat is vijftig cent per pond, oftewel twee kwartjes. Alleen die stomme spruitjes waren de helft van de prijs.

Opeens kreeg ik een idee. Reken even met me mee. Soms gaat het sneller met z'n twee. Hoeveel kost een kopje thee? Of koffie? Of warme chocolademelk? Bij bakkerij Bol kost dat twee euro. Een moorkop kost ook twee euro. Een bakje patat, een broodje kroket, een broodje hamburger, het kost allemaal twee euro.

"Hoeveel groente eten we per dag, Ans?", vroeg ik nieuwsgierig.

Ans zei: "Het voorlichtingsbureau van de voeding raadt aan om een half pond groente per dag te eten."

"Dat is 250 gram. Granny en ik samen, dat is precies een pond, een halve kilo.", rekende ik uit.

"Precies.", zei Ans: "Maar de meeste mensen eten nog geen 100 gram groente per dag. Ze eten liever patat of moorkoppen of een broodje hamburger. Groenten vinden ze te duur. Brusselse spruitjes zijn goedkoper, maar de meeste kinderen vinden ze niet lekker."

"Maar... Dat ongezonde eten is veel duurder dan groenten. Reken maar. Als een kilo boontjes of tomaten een euro kost, dan is dat een kwartje per persoon. Hamburger of patat kost twee euro per persoon. Dan ben je toch een dief van je eigen portemonnee?"

Ans keek snel om zich heen of er geen luistervinken van de KVBS in de buurt waren, boog zich naar mij, en fluisterde: "De KVBS zit daar achter. Die proberen de Boliviaanse Bende tegen te houden."

Granny, met haar supergehoor, had dat natuurlijk ook gehoord: "Wat weet jij van die bende, Ans?"

"Alles... Maar... Het is veel te veel voor een persoon. Ik heb al te veel gezegd. Veel te veel..."

Haastig trok ze zich terug achter de toonbank en begon, met haar rug naar ons toe, de blauwe druiven af te stoffen.

Ik keek vragend naar Granny en Granny keek vragend naar mij.

"Als je soms ergens hulp bij nodig hebt, Ans, dan hoef je het maar te vragen, hoor. Granny en ik helpen je graag.", zei ik.

Zonder om te kijken schudde Ans haar hoofd. Haar vuurrode krullen dansten alle kanten op.

"Hoeveel hulp zou er nodig zijn? Wat denk jij, Granny?", vroeg ik.

Granny haalde haar schouders op: "Met cijfers ben ik niet super, maar als ik hulp nodig heb, dan ken ik een heel leger dat direct klaar staat voor een avontuur."

Granny knikte naar het gebouw aan de overkant, en ik knikte terug. We hadden allebei hetzelfde goede idee gehad.

"Zou twintig man genoeg zijn, denk je?", vroeg ik.

Ans draaide zich verbaasd om: "Twintig man? Waar halen jullie die zo gauw vandaan? In heel Polderdam wonen er nog geen tien."

"De vraag was: zou het genoeg zijn?", zei ik.

Ans lachte blij: "Ja, twintig man is prachtig. Maar alles moet in het diepste geheim, hoor. Als de KVBS erachter komt..."

"Die zijn veel te druk met vergaderen. Hoe laat? Waar? Wat hebben we nodig?"

Ans krabbelde snel wat op een briefje en stopte dat tussen de Brusselse spruitjes. "Vanavond, na sluitingstijd, bij de achterdeur.", fluisterde ze.

"Dat komt mooi uit. Dan heb je de hele middag voor je sommen en je schrijfwerk, Meg.", zei Granny.

"Verwaaid, Granny. Heb ik hier nog niet genoeg rekenwerk gedaan met die voedingsprijzen? Ik heb net uitgerekend dat gezond eten vier keer zo goedkoop is als ongezond eten."

"En als ik het goed begrepen heb zijn Brusselse spruitjes het allergeodkoopste, dus die zullen dan ook wel het allergezondst zijn.", zei Granny.

Ans schoot me te hulp: "Toevallig weet ik het een en ander van groente, Granny, maar Brusselse spruitjes staan niet in de top tien van gezondste groenten. Broccoli, tomaat, boontjes, uien, knoflook, paprika—"

"Ho maar, ho maar.", zei Granny: "We hebben maar een kwartje, dus het worden vanavond lekker Brusselse spruitjes. Al zal ik ze zelf schoon moeten maken, want Meg heeft haar handen vol aan haar sommen. Kom, Meg. We gaan."

Toen Granny zich had omgedraaid en de winkel uit liep, gaf Ans me een knipoog en grijnsde, alsof ze wilde zeggen: "Wacht maar af. Na sluitingstijd."

* * *

Na sluitingstijd stond ons leger klaar bij de achterdeur van «Soepzooitje - Groenten en Fruit». Twintig man? Nee, natuurlijk niet. In heel Polderdam wonen er nog geen tien. Als er een Boliviaanse Bende opgerold moet worden, wat heb je dan aan mannen? Helemaal niets. Maar twintig meisjes van weeshuis De Bosheuvel kan je wel om een boodschap sturen. Ans gaf de orders: "Hebben jullie de boodschappentassen? Goed. Petra en Marja: vijf kilo broccoli. Pauline en Meg: vijf kilo tomaten. Kan jij de knoflook dragen, Kleine Kitty? Wie is sterk genoeg voor de tassen met onze belangrijkste wapens? We hebben hier met een heuse Boliviaanse Bende te maken, meiden."

"Wij hebben wel voor hetere vuren gestaan, Ans.", zei Petra.

"Heb je «Super Granny 3 - Ouwe Koeien» niet gelezen? Wij zijn echt nergens bang voor.", zei Marja.

Die hetere vuren vonden we in de keuken van weeshuis De Bosheuvel, en de wapens van Ans waren een collectie pannen, messen, spatels en snijplanken.

Als een heuse veldheer (euh... veldvrouw) voerde Ans het bevel. Maar niet als een brulsergeant. Ze legde vriendelijk uit wat er moest gebeuren en waarom.

"Koken is gemakkelijk. Wassen, snijden, mixen en warm maken, dat is alles. Kan je thee zetten? Dan kan je koken. Gewoon wat piepers of boontjes in het kokende water, en in een kwartiertje is alles gepiept.

» Wat is het lekkerste van het eten? Eet je liever alleen spaghetti, of liever alleen de saus? Saaie witte rijst, of gewokte groenten? Droge aardappelen, of een mix van groenten met een kruidige saus? Wat is het geheim van een lekkere salade? Juist: veel verschillende soorten groenten en nog wat andere lekkere dingen erbij. Gezond eten is goedkoper en het is ook nog eens veel lekkerder. Als er

maar geen..."

"BRUSSELSE SPRUITJES IN ZITTEN.", zongen alle meisjes in koor.

Ans ging vrolijk verder: "Wat wil de KVBS, de Kwekers Van Brusselse Spruitjes? Elke dag spruitjes op tafel, en niets anders. Nederland eet minder dan 100 gram groente per dag omdat we er van de KVBS geen Boliviaanse Bende van mogen maken. Maar met Ans... Heb je een kans.

» Wat weten jullie van Bolivia?"

Verwaaid. Dit avontuur lijkt wel een biologische aardrijkskunde geschiedenis. Ik zit pas in groep vier.

"Tussen Brazilië en Argentinië, net erachter.", zei Petra.

"Hun geld heet BOB en de kleuren van hun vlag zijn groen, geel en rood.", zei Marja.

"Ze spreken er Spaans en ze dansen er zo...", zei Nayra. Even later kenden we die dans allemaal.

Ha. Als je iets samen doet, dan is er altijd wel iemand die het goede antwoord weet. Dan wordt zelfs de moeilijkste opdracht... pffff, gemakkelijk.

Ans ging verder: "Het wordt hier een lekkere bende. Uitstekend, meiden. Zo pakken we dit aan. Eerst die krieltjes. Die hoef je niet te schillen, alleen goed wassen. In de ovenschaal. Flink veel peterselie, tijm, rozemarijn en paprikapoeder erbij, een paar lepels olijfolie, goed mengen, en dan dertig minuten in de oven, op 200 graden. Ondertussen wassen en snijden we de groente.

» Wie snijdt de uien? Daar kunnen we geen huilbaby's bij gebruiken. Niet te klein snijden, Pauline. Flinke stukken. De kleuren van de Boliviaanse vlag. Groen is de broccoli, de sperzieboontjes en de erwten. Rood zijn de paprika's en de tomaten. Geel is de mais, de gele paprika, en straks de gepofte kruiden-krieltjes. Lust je graag worteltjes? Ik ook. Lekker zoet. Een paar bakjes champignons erbij? Uitstekend idee. Ben je bang voor een pietsje pittig? Nee? Mooi. Ik hou wel van pittige tantes zoals jullie. Een paar van die groene jalapeño pepertjes erbij, heel fijn gesneden.

» Wie had er voor hetere vuren gestaan? Pak de wokpannen er maar bij, meisjes. Wokken houdt de groente knapperig, alle vitamines blijven erin, het is sneller klaar, en het smaakt ook nog eens veel lekkerder dan koken. Eerst wat zonnebloemolie en dan de knoflook uitpersen. Donder de hele Boliviaanse Bende maar bij elkaar. Vijf minuten wokken, op een heet vuur.

» Na vijf minuten doe je er een pakje tomatenpuree bij, of een halve fles ketchup, lekker zoet. Als het goed warm is, dan mag het in de schalen en op tafel, met wat blaadjes basilicum als garnering. De kruidenkrieltjes kunnen uit de oven. We gebruiken ze als een saus, langs de rand van de schaal. We kunnen er vissticks bij eten of stukjes gebakken kip door de krieltjes doen, maar ik vind het lekkerste om wat amandelen en walnoten in een drupje olijfolie in de koekenpan te roosteren en die over de bende te strooien. Nou, meisjes. Zijn we klaar voor het gevecht? Hebben we onze wapens bij de hand?"

Vorken en messen fonkelden, klaar om aan te vallen, maar toen ging opeens de deur open en kwam Juf Galsteen binnen, met een grote pan vol Brusselse spruitjes: "Wat is hier aan de hand?"

Iedereen begreep onmiddellijk dat woorden hier zinloos waren. Ans maakte een diepe buiging naar Juf Galsteen en zei, terwijl ze naar mij wees: "Meg heeft de keiharde cijfers voor u. Toch? Megan?"

Ha! Ik had niet voor Jan Boterletter de hele middag zitten rekenen. Ik pakte mijn schrift erbij en rapporteerde: "Boliviaanse Bende bevat meer dan het dubbele van de aanbevolen dagelijkse hoeveelheid groenten, en toch maar 500 calorieën voor een enorme portie van 650 gram. Geen verzadigde vetten, bijna geen suikers, 20 gram eiwit en 15 gram vezels. Van de top tien van

gezondste groenten liggen er zeven op ons bord. En de prijs? Twee euro per persoon. Net zo duur als de 600 ongezonde calorieën van 200 gram patat of een broodje hamburger."

Juf Galsteen stond met haar oren te klapperen: "Als dit zo gezond en goedkoop is, dan is het vast niet lekker."

"Proef zelf maar. En als proef op de som zullen twintig meisjes laten zien hoe we deze Boliviaanse Bende te lijf gaan. Eet smakelijk, meisjes.", zei Ans.

Juf Galsteen probeerde een hapje bende, en daarna laadde ze snel haar bord vol, omdat ze bang was dat er niets over zou blijven als ze niet vlug was. Zoete maïs, tomaat, worteltjes, uien en erwtjes, met ketchup en nootjes, gepofte krieltjes en broccoli... Je snapt waarom de Kwekers Van Brusselse Spruitjes die Boliviaanse Bende uit alle macht geheim wilden houden: als Nederland zou weten hoe lekker je Boliviaans kon eten, zouden ze geen spruitje meer verkopen.

Ans verklapte haar keuken geheim: "Als je zeven verschillende soorten groenten in een gerecht stopt, dan sta je al snel voor een weeshuis te koken. De meeste mensen denken dat ze daar geen tijd voor hebben, maar wij waren in een half uurtje klaar, dus het valt wel mee. Als je de helft van het groentemengsel invriest, hoef je volgende week alleen je piepers maar in de oven te schuiven, en ben je binnen vijf minuten klaar met koken."

De meisjes van De Bosheuvel waren veel sneller klaar met het leegeten van de schalen. Overal klonken zuchten en steunen. Als het lekker is, eet je altijd te veel. Maar de bende was verslagen, en dat was het belangrijkste.

Ans vroeg: "Heeft iedereen genoeg gegeten? Kan er nog iemand pap zeggen? Verwaaid. En wat moet ik dan met al dat yoghurt-mango-ijs dat ik vanmiddag heb gemaakt? Moet ik dat maar weer meenemen?"

Het voorlichtingsbureau van de voeding zegt: twee stuks groente, twee stuks fruit. We hadden dat fruit nog niet gehad vandaag. Ach, het is ijs, dat smelt, daar heeft je maag altijd nog wel een plekje voor.

P... A...

(nee, ik kon echt geen pap meer zeggen)

De Belangrijkste Zaken Eerst

Toen ik gisterenochtend beneden kwam, was Granny al een tijdje wakker. Ze had wel een miljoen gekleurde briefjes op de deur van de keukenkast geplakt. Op elk briefje had ze iets geschreven.

"Wat is dit, Granny?", vroeg ik.

"Dit is mijn verlengde geheugen. Ik moet zoveel dingen onthouden, dat mijn hoofd er te klein voor wordt. Ik kan er 's nachts niet van slapen. Dus ik heb iets beters bedacht. Het is heel eenvoudig. De groene briefjes zijn voor de minst belangrijke dingen. Het telefoonnummer van jouw school, of de afspraak bij de tandarts van volgende maand. De gele briefjes zijn iets belangrijker. Dat we vandaag melk, brood en eieren moeten kopen."

"Nou, dat lijkt me juist super belangrijk. Als je niet eet en drinkt, ga je dood. Als jij niet elke ochtend een gebakken eitje eet, dan verlies je je superkrachten.", zei ik.

Granny opende de kastdeur en liet zien dat we voorlopig nog genoeg brood en eieren hadden, en in de koelkast lagen wel drie pakken melk.

"Oké.", zei ik: "Belangrijk, maar niet heel belangrijk. Dan zijn de oranje briefjes vast voor de belangrijke dingen en de rode voor alles dat super belangrijk is. Klopt dat?"

"Je bent inderdaad best slim voor je leeftijd, Meg.", zei Granny.

Ik las een paar oranje briefjes: "Benzine tanken. De rekening van de elektriciteit betalen. Het geld voor de huur klaarleggen."

Ik begon te vermoeden wat er op die rode briefjes zou staan. En jawel, hoor: "Geld verdienen. Zorgen dat we ergens geld vandaan halen. Een baantje zoeken. De loterij winnen. Een portefeuille vinden, vol geld, maar zonder de naam of het adres van degene die hem verloren heeft."

Verwonderd keek ik Granny aan: "Waarom doen we niet gewoon wat we altijd doen: in de krant kijken wie een hoge beloning uitlooft, en dan een avontuur?"

Granny schudde haar hoofd: "Die krant ga ik opzeggen. Die is veel te duur. Dat kunnen we niet meer betalen. Driehonderd negenentachtig euro per dag."

Ik keek in de la van de keukentafel, waar we alle rekeningen bewaarden. De rekening van de krant lag bovenop de stapel.

"Hier staat dat de krant een euro en drieëntwintig cent per dag kost. Je hebt je weer eens vergist met de cijfers, Granny. In Hoehétidan is dit misschien 389, maar hier niet."

Ik pakte de huishoudportemonnee erbij. Daar zat flink veel geld in, maar ik vroeg me af of het genoeg zou zijn voor de huur, de stroom, de benzine... en of er dan nog geld over zou zijn voor de boodschappen...

"Het is gewoon een kwestie van de getallen op een rijtje zetten, Granny. Geld is niet het allerbelangrijkste. Eten en gezondheid zijn veel belangrijker. Piekeren en briefjes schrijven lost niets op. We betalen gewoon de belangrijkste rekeningen eerst en dan zien we daarna wel wat we met de rest doen.", zei ik.

"Ik maak me zorgen. Geld is belangrijk.", zei Granny: "Ik heb er de hele nacht niet van kunnen slapen, van die geldproblemen. De krant stond er ook al weken vol van. Stijgende prijzen, zakkende beurskoersen, lagere lonen, hogere belastingen..."

"Dan is het inderdaad belangrijk om de krant niet meer te lezen. Daar hoef je geen rood briefje voor te schrijven, hoor. Je wilde de krant toch al opzeggen. Waar zijn die blauwe briefjes voor?", vroeg ik.

"Dat zijn dingen die misschien wel belangrijk zijn voor andere mensen, maar niet voor mij. Bijvoorbeeld iemand die gebeld had. Ik moet ze nog terugbellen, maar ja, ik heb er geen tijd voor gehad. Ik zat immers al die briefjes te schrijven over de belangrijkste dingen."

Ik schudde mijn hoofd. Granny is echt een schat, ze weet veel, en ze kan nog veel meer, maar soms heeft ze als superheld zoveel aan haar hoofd dat ze helemaal in de war raakt. En als ze dan ook nog eens de hele nacht ligt te piekeren...

Gelukkig heeft ze een handige assistente die haar met alles helpt.

Weet je wie die assistente is?

Nou ja!

Ik natuurlijk.

"Op dit moment is een lekker ontbijt het allerbelangrijkste dat er bestaat. Met een extra plak krentenbrood. Krenten zijn goed voor je geheugen.", zei ik: "Na het ontbijt ga ik eerst onze avonturen van gisteren opschrijven, en daarna zal ik al die onbetaalde rekeningen eens uitzoeken."

Ik ging gelijk aan de slag, met een koekenpan en eieren, met brood en boter, een kopje thee en een glas melk, en tenslotte voor ons allebei een glas vers geperst sinaasappelsap.

"Dat was een uitstekend idee, Meg. Van dit ontbijt ben ik weer helemaal opgevrolijkt.", zei Granny toen we de afwas gedaan hadden.

Terwijl Granny mijn schrijfwerk nakeek, zocht ik alle rekeningen bij elkaar, telde de bedragen op, en rekende uit hoeveel geld we hadden. Het was precies genoeg.

"We kunnen al die belangrijke rode en oranje briefjes in één klap wegwerken door even bij de bank langs te gaan en alle rekeningen te betalen, Granny."

Granny was zichtbaar opgelucht: "Dus ik heb me voor niets zorgen gemaakt? Dat is een hele zorg minder. Ik zal direct een rood briefje schrijven dat we voortaan eens per week de boekhouding bijwerken. Dan lossen we het probleem voor eens en voor altijd op."

"Het optellen van alle rekeningen, het invullen van alle bankoverschrijvingen, en het uitrekenen hoeveel geld we over hadden, dat was zoveel rekenwerk... Nu hoef ik vast geen sommen meer te maken.", bedacht ik.

Tot mijn grote verbazing was Granny het met me eens: "Inderdaad. Je ziet maar weer eens hoe belangrijk die sommen zijn. Zo leer je rekenen met geld en rekeningen. Vandaag was eigenlijk het examen. Als we nog geld over hebben, dan krijg je van mij een tien."

Een tien? Ik krijg liever een avontuur. Maar goed. De dag was nog niet om.

"Wie is mijnheer Bezemkast? Op dit blauwe briefje staat dat je mijnheer Bezemkast terug moet bellen.", zei ik.

Granny's geheugen was weer helemaal terug. Dankzij die plakken krentenbrood, natuurlijk.

"Ja, dat herinner ik me weer. Het was belangrijk, zeiden ze bij de alarmcentrale in Hoehétidan. Maar ze waren vergeten het telefoonnummer te vragen. De familie Bezemkast woont naast de bank in Bovendijk. Dan gaan we gewoon even bij ze langs nadat we bij de bank zijn geweest.", zei Granny.

Ik vond het een uitstekend plan.

Gelukkig was de familie Bezemkast thuis.

Mijnheer en mevrouw Bezemkast leken samen wel een tien. Mijnheer Bezemkast was lang en dun als het cijfer één, en zijn vrouw was kort en rond als het cijfer nul. Ze verwelkomden ons hartelijk.

"Fantastisch dat jullie gekomen zijn, Granny."

"Wat fijn jullie te zien, Meg."

"Willen jullie koffie?"

"Een bonbon erbij?"

"Of willen jullie eerst..."

"... het atelier zien?", zeiden ze. Het was grappig. Mijnheer en mevrouw Bezemkast praatten alsof ze één persoon waren. De ene begon een zin, en de ander maakte hem af. Ik vond ze allebei heel aardig.

"Wat is een atelier? Dat is toch een plaats waar je schilderijen maakt?", vroeg ik.

"Schilderijen..."

"... of elke andere soort kunst. Wij maken kunst..."

"... die je op kunt eten. Kom maar mee, dan kan je het zien."

Achter het huis was een grote werkplaats, met ruimte voor wel twintig mensen, elk met een eigen tafel, van roestvrij staal, en een complete set vormen en werktuigen.

"We maken bonbons.", legde mevrouw Bezemkast uit: "We verzinnen samen de lekkerste bonbons en proberen ze uit. Als de mensen ze lekker vinden, maken we er dozen vol van, die we verkopen aan speciale winkels in het hele land. Mijn man is de hele week op pad om onze bonbons te verkopen en af te leveren. Ik zwaai de pollepel over het atelier waar ik de bestellingen in orde maak. 's Avonds verzinnen we de nieuwe smaken en houden we proeverijen. In het weekend geven we cursussen voor groepen tot twintig personen die hun eigen bonbons maken."

Mijnheer Bezemkast maakte het verhaal af: "Het is het allerleukste werk van de wereld, maar... zeven dagen en zeven avonden per week..."

"Het wordt ons allemaal een beetje te veel."

"Daarom hebben we jullie hulp nodig. We willen weten..."

"... wat het allerbelangrijkste is."

"Dan kunnen we voortaan alleen nog maar het allerbelangrijkste doen..."

"... zodat we ook af en toe eens een avondje naar de film kunnen."

"We zijn allebei dol op films. We willen het liefst..."

"... alle films van de hele wereld zien."

"Maar de laatste film die we gezien hebben..."

"... Ik zou het niet meer weten."

Mijnheer en mevrouw Bezemkast gingen er maar even bij zitten. Ze waren uitgeput. In een hoek van het atelier zag ik een koffiezetapparaat. Zonder iets te vragen vulde ik het reservoir met water, en het filter met gemalen koffie uit de bus ernaast. Terwijl de koffie stond te pruttelen, zette ik een pannetje met melk op het vuur. In een bonbon atelier hebben ze bussen vol cacao, voor de lekkerste warme chocolademelk. Wat cacao in een beker, een schepje suiker en wat koude melk erbij, goed roeren, en dan de warme melk erbij. Heerlijk, en als je het zelf mag maken, is het nog lekkerder. Ik vroeg me af hoe leuk het zou zijn om zelf bonbons te maken. Mijnheer en mevrouw Bezemkast gaven er les in...

Granny zocht ondertussen naar een oplossing voor het probleem: "Ik heb thuis een handig overzicht bedacht. Alles wat ik niet wil vergeten, schrijf ik op een briefje. De belangrijkste dingen zet ik op een rood briefje, dan oranje en geel, en het minst belangrijke schrijf ik op een groen briefje."

"Dan stonden wij vast op een rood briefje. Jullie zijn direct gekomen.", zei Mijnheer Bezemkast.

Ik zei maar niets.

Mevrouw Bezemkast schudde haar hoofd: "Het probleem is niet dat we dingen *vergeten*. Ons hoofd loopt juist over van alles wat we moeten *doen*. We moeten uitvissen wat het belangrijkste is, zodat we de rest kunnen vergeten."

"Het belangrijkste is dat je genoeg eten en drinken hebt, en dat je gezond bent. Dus dit kopje koffie is nu even het belangrijkste dat er bestaat. Hadden jullie iets gezegd over een bonbon erbij?", zei ik, terwijl ik de koffie inschonk. Na al dat geklets over bonbons had ik nu toch wel trek gekregen.

Mevrouw Bezemkast haalde een schaalje met bonbons uit de koelkast. Wat zag dat er heerlijk uit, zeg. Ik koos een bonbon met drie kleuren chocolade, wit, melk en puur. Met mijn ogen dicht proefde ik... de lekkerste bonbon die ik ooit gegeten had. Wat een verrukkelijk avontuur was dit.

Ze zeggen dat je van chocolade goede ideeën krijgt. Er zit suiker en cafeïne in, net als in koffie en warme chocolademelk. Dat geeft energie en helpt je hersenen om slimmer te werken. Nou, bij mij werkte het in ieder geval prima.

Ik pakte mijn schrijfblokje en mijn pen uit mijn jaszak, en schreef alles op wat ik gehoord had, elk ding op een apart blaadje.

- Bonbons verkopen
- Bonbons afleveren
- Bonbons maken
- Ingrediënten kopen en rekeningen betalen
- Nieuwe bonbons verzinnen
- Nieuwe bonbons proeven
- Cursussen geven hoe je bonbons kan maken
- Films kijken
- Eten
- Koffie drinken

Het was een flinke lijst. Ik snapte best dat de familie Bezemkast in de war raakte van zoveel verschillende avonturen.

Ik legde de briefjes naast elkaar op de tafel en zei: "Laten we bij de eerste beginnen. Bonbons verkopen lijkt me het belangrijkste. Wat gebeurt er als jullie alleen nog maar bonbons gaan verkopen? Dat is het enige waar je geld mee verdient. Geld verdienen is het allerbelangrijkste. Toch?"

Ik wist het antwoord al, maar het allerbelangrijkste was natuurlijk, dat mijnheer en mevrouw Bezemkast het zelf uit zouden vogelen.

"Nee, dat kan niet. Je kunt geen bonbons verkopen die je niet eerst verzonnen hebt, en geproefd, en gemaakt, en afgeleverd."

"En we hebben geld genoeg. Als we alle rekeningen hebben betaald, is er altijd geld over. We geven jullie ook een hoge beloning als jullie deze zaak voor ons op kunnen lossen. Geld is het probleem niet."

Ik grinnikte ondeugend: "Mooi. Dan halen we dat briefje «bonbons verkopen» weg. Dan hoeven we ook geen bestellingen meer af te leveren. Weg ermee. Die bestelde bonbons maken, dat hoeft dan ook niet meer. Die ingrediënten hoeven we dan ook niet meer te kopen. Nieuwe bonbons verzinnen is ook niet meer nodig. En cursussen geven, dat kan dan ook niet meer. Opgeruimd staat netjes. Veel te veel werk. Nou, dat schiet lekker op. Dan blijft vanzelf het belangrijkste over: eten en drinken, en films kijken. Dat kan best samen. In de bioscoop mag je popcorn eten terwijl je naar de film kijkt. Probleem opgelost."

Het was zo grappig. Vanmorgen had Granny het nog duidelijk gezegd: soms denk je dat één ding het allerbelangrijkste is, maar als je alleen het allerbelangrijkste doet, dan wordt alles wat je vergeet opeens veel belangrijker. Het is best belangrijk dat je niets vergeet, maar het allerbelangrijkste is dat je elke dag een beetje van alles doet.

Avonturen zijn leuk, maar alleen avonturen beleven? Nooit sommen maken of lesjes schrijven? Nooit ontbijten of koffie drinken? Dan gaat de lol er al snel vanaf.

Het beste is alles op zijn tijd. Eerst ontbijt, dan huiswerk en schoolwerk, en dan een avontuur. Dat kan ik de familie Bezemkast wel uitleggen, maar het beste werkt het, als ze het zelf ontdekken, net als Granny. Grote mensen zijn toch zeker niet dom?

De familie Bezemkast was in ieder geval niet dom. Ze begonnen voorzichtig hardop te denken.

"We hoeven geen bonbons meer te verkopen."

"We hebben genoeg geld om alle rekeningen te betalen."

"Dan kunnen we voortaan elke dag de hele dag films kijken."

"Elke dag de hele dag films kijken is het allerbelangrijkste dat er bestaat."

Het werd even stil. Ze namen nog een hapje van hun bonbon. Ze namen ook nog een slokje van hun koffie. Met chocolade en koffie gaan je hersenen beter werken.

Mijnheer Bezemkast was bijna twee meter. Bij hem was de weg van zijn maag naar zijn hersenen veel langer dan bij Mevrouw Bezemkast. Mevrouw Bezemkast was dan ook de eerste die het begreep: "Maar... Ik WIL helemaal niet elke dag de hele dag films kijken. Ik wil lekker nieuwe bonbons verzinnen, en een grote groep vrouwen laten zien hoe ze zelf bonbons kunnen maken."

Mijnheer Bezemkast snapte het nu ook: "Ik wil ook niet elke dag de hele dag alleen maar films kijken. Het is ook leuk om te horen dat mensen in het hele land dol zijn op de bonbons die wij maken. En ik vind het heerlijk om nieuwe klanten te vinden en bestellingen af te leveren."

"Films kijken is belangrijk. Eten en drinken is ook belangrijk. Maar bonbons zijn het allerbelangrijkste.", zei Mevrouw Bezemkast.

"Dus we gaan voortaan alleen nog maar bonbons maken, en verkopen, en cursus geven, en nieuwe smaken verzinnen, en nog harder werken.", zei Mijnheer Bezemkast.

"Nee.", zei Granny: "Het belangrijkste is dat niets zo belangrijk is dat je aan al het andere niet meer toekomt. Het allerbelangrijkste is dat je voor alles een moment hebt. Genoeg tijd om het goed te doen, maar niet zo veel, dat je geen tijd meer hebt voor andere dingen, die ook belangrijk zijn. Snap je?"

"Neem nog een bonbon.", zei ik. Ik nam er zelf ook nog een. Heerlijk. In deze hadden ze een hele hazelnoot verstopt.

Granny pakte mijn stapel briefjes. Op elk briefje schreef ze een paar woorden. Bonbons verkopen? Dat doen we op maandag. Bonbons maken? Op dinsdag. Bonbons afleveren? Dat doen we op woensdag. Ingrediënten bestellen en rekeningen betalen? Daar is de donderdag voor. Op vrijdag gaan we nieuwe smaken verzinnen. Cursus geven en de cursisten de nieuwe smaken laten proeven? Op zaterdag zijn de meeste mensen vrij, en een proeverij om de cursus mee af te sluiten, dat gaat uitstekend samen. Dan houden we de zondag over om lekker naar de film te gaan, en daarna uitgebreid te koken en te eten. Is dat een idee?"

Ik had een flinke beker warme chocolademelk gedronken, en maar liefst drie verschillende bonbons erbij gegeten. Zoveel energie en hersenspinsels werkte prima. Ik kreeg direct nog een uitstekend idee: "Dat kan je wel *zeggen*, Granny, maar het is veel gemakkelijker om het gewoon te *doen*. Morgen is het zaterdag. Wat zou je ervan zeggen als we vandaag, samen, een nieuwe bonbonsmaak uitvinden, en dan geven we morgen aan alle meisjes van De Bosheuvel een cursus bonbons maken. Dan kunnen ze gelijk proeven of onze nieuwe smaak lekker genoeg is om maandag te verkopen."

Mijnheer en mevrouw Bezemkast waren gelijk enthousiast: "Wat een uitstekend idee, Granny."

"Wat een fantastisch idee, Meg."

"Ik bedenk opeens dat de smaak van koffie en van chocolade heel goed samen gaan."

"Wat zou je denken van een bonbon van pure chocolade en..."

"... een vulling van zachte crème met koffiesmaak?"

"Ik heb alle ingrediënten in huis. Zullen we het maar gelijk uitproberen?"

"Of hebben jullie iets belangrijkers te doen?"

Iets belangrijkers dan lekker eten en drinken, lekker knoeien met cacao en andere heerlijke smaken, en tegelijk nog iets leren dat veel leuker is dan sommen of schrijflesjes? Ik geloof niet dat zoiets bestaat.

Misschien hangt er thuis, op de deur van de keukenkast, nog wel een rood briefje dat nog belangrijker is, maar het is vast niet zo belangrijk dat het niet tot volgende week kan wachten. Toch?

Geuren en Kleuren

Gistermiddag had Granny een leuk idee: "We gaan naar Bovendijk en kopen een bosje bloemen voor Juf Galsteen."

"Is ze jarig? Of viert ze haar jubileum van vijftig jaar hoofd van weeshuis De Bosheuvel? Of als dank omdat ze gisteren precies voor de miljoenste keer Brusselse spruitjes op tafel heeft gezet?"

Granny keek me verbaasd aan: "Nee, hoor. Gewoon, zomaar. Omdat het leuk is als je zomaar onverwachts iets krijgt, en omdat het net zo leuk is om iemand zomaar een plezier te doen. Hoe zou jij het vinden als ik je nu zomaar op een ijsje zou trakteren?"

Granny trakteert me nooit zomaar op een ijsje.

"Of als ik zomaar zou zeggen: «Kom, dan gaan we met Astrid, Pauline en Ro naar de dierentuin.»", ging ze vrolijk verder.

Granny neemt ons nooit zomaar mee naar de dierentuin. Begrijp me goed, Granny is een schat, ik ben dol op haar, iedereen is dol op haar, maar... Granny is een superheld, dus altijd super druk met superzaken, en we hebben nooit geld voor een ijsje of tijd voor een dagje dierentuin.

Ik zuchtte diep en zei: "Dat zou ik heerlijk vinden, Granny. Zomaar een ijsje, als verrassing, of lekker een dagje vrij en aapjes kijken met mijn vrienden. Maar..."

Granny keek me vragend aan, en ook een beetje raadselachtig: "Maar?"

"Maar er is altijd iets belangrijkers te doen: de was en de afwas, een lesje schrijven of stomme sommen, of er staat weer een noodgeval voor de deur. Er is altijd wat. Als superheld heb je nooit rust.", zei ik: "Maar dat geeft niks, hoor, Granny. Andere meisjes eten ijsjes, maar ik beleef avonturen, en dat is pas echt cool. Ik klaag niet, hoor. En eergisteren hadden we ijs als toetje bij het avondeten."

Granny was nog niet tevreden: "Je vroeg waarom we Juf Galsteen met een bloemetje willen verrassen. Is de was en de afwas gedaan?"

Ik wees naar het lege aanrecht: "Direct na het middageten."

"Heb je je sommen al af?"

Ik wapperde met mijn schrift: "Zonder fouten. En ik ben ook klaar met het opschrijven van ons avontuur van gisteren."

"Staat er een noodgeval voor de deur?", vroeg Granny.

Voor de zekerheid rende ik naar de voordeur, deed hem open en dicht, daarna rende ik naar de achterdeur, controleerde de achtertuin, en rende weer terug: "Niks, nada, noppes. Na ons avontuur van vanmorgen met de ontsnapte goudvis van de familie Watervrees staan er geen rampen meer op het programma."

Dat verhaal met die goudvis was trouwens een kort verhaal, eigenlijk meer een mop (wat, literair gesproken, een super-kort verhaal is). De kom met de goudvis, Bobbeltje, stond voor het raam in de keuken. "Bobbeltje vindt het leuk om naar buiten te kijken. Als het hard regent, komen er soms haringen voorbij zwemmen.", legde mijnheer Watervrees uit.

Mevrouw Watervrees was bezig met de voorbereidingen van het middageten toen de deurbel ging. Het was iemand die vroeg of ze een stofzuiger wilde kopen. Toen ze terugkwam in de keuken, was

de goudvis verdwenen. Ze dacht direct aan een ontvoering. Die vreemde stofzuigerverkoper had er vast iets mee te maken gehad. Ze belde Granny. We kwamen direct. Ik keek twee tellen rond en lost de zaak op: Bobbeltje had de pan met oranje worteltjes zien staan op het aanrecht en dacht: «Leuk. Vriendjes.» Hij nam een aanloop en sprong, uit de kom, in de pan. Mevrouw Watervrees was zo blij. Als wij er niet waren geweest, had ze vast het gas aangestoken en de worteltjes opgezet. Dan zou Bobbeltje als sushi op haar bord beland zijn. Ze gaf ons een flinke beloning voor twee tellen werk, en wij hadden een vrije middag.

"Gaan we met de bus naar Bovendijk, of met de auto?", vroeg ik aan Granny.

"Ik dacht dat het wel een fijne wandeling zou zijn. Het is prachtig weer. Tijdens een wandeling zie je veel meer dan in de auto, en ik ben dol op de geur van versgemaaid gras."

Zo liepen we tien minuten later langs het weiland van Boer Gerben naar Bovendijk. De koeien keken verbaasd, maar koeien kijken altijd verbaasd, alsof ze niet begrijpen dat de rest van de wereld uit allerlei verschillende kleuren bestaat. Voor koeien is alles zwart-wit.

Het bloemenstalletje van Toos Netelroos staat midden in het park. We waren niet de enigen die bloemen kwamen kopen, dus we wachtten geduldig tot we aan de beurt waren.

Mevrouw Buitenblad kocht paarse gladiolen voor haar man, die net de wielerronde van Zevenbergen had gewonnen. Henry Hartenlust kocht een bos gele rozen voor Veronica, zijn verloofde, omdat ze vandaag precies een jaar verliefd waren. Brammetje Beukenoot kocht witte tulpen voor zijn oma, die jarig was, en mijnheer Zonnesteek kocht rode anjers voor zijn buurman, Tom Timmermans, die zijn kapotte dakgoot had gerepareerd.

Hoe ik dat allemaal weet? Pffff, gemakkelijk. Die Toos Netelroos is de grootste kletskous van Nederland. Ik was blij dat we een vrije middag hadden, want Toos kletste wel een uur in een kwartier terwijl ze de bloemen inpakte. Na al haar verhalen hoefden we de krant niet meer te lezen. We hoorden het laatste nieuws over Arie met zijn kanarie en Piet met zijn parkiet. Mevrouw Zonnesteek had nieuwe schoenen, de bladeren van de Aloë Vera hebben een geneeskrachtige werking, en de lekkerste pizza's bakten ze bij pizzeria Fracasso's.

Eindelijk was het onze beurt.

"Ik wil graag een bosje bloemen.", zei Granny.

"Waar is het voor?", vroeg Toos.

"Zomaar.", zei Granny.

Toos vond dat vreemd. "Zomaar? Wat vreemd. Iedereen heeft altijd een reden om bloemen te geven. Voor wie is het?", vroeg Toos.

"Voor Juf Galsteen. Ze doet altijd zo haar best om het iedereen in het weeshuis naar de zin te maken, maar ze krijgt van haar meisjes alleen maar gemopper terug. Ze lusten het eten niet, ze moeten zoveel klusjes doen, ze mogen niet rennen op de gang en niet schreeuwen onder het eten. Begrijp je?"

Toos begreep het best: "Ik vind het fijn om te weten waarom je een bloemetje geeft en voor wie het is. Ik ben niet nieuwsgierig of zo, hoor. Het is gewoon een zaak van geuren en kleuren. Rood is voor liefde en paars is voor vriendschap. Geel lijkt op goud, de kleur van winnaars, om een bruiloft of een verjaardag te vieren. Wit is een kleur van dankbaarheid; dat zie je ook vaak op een begrafenis, om iemand te bedanken voor alle fijne momenten en herinneringen. Oranje is voor feest, en blauw of roze kan je eigenlijk overal voor gebruiken."

Ik vond dat grappig. Over sommige dingen denk je niet na, maar als iemand er dan over vertelt, word je toch nieuwsgierig.

"Heeft het ook betekenis *welke* bloemen je geeft? En hoe zit dat met geuren?"

Granny zag de bui al hangen. Als je één ding vraagt aan Toos, kwebbelt ze tot de volgende ochtend door, en ik vroeg zelfs twee dingen tegelijk. Toos was in haar knollentuin.

"Veel mensen denken dat dure bloemen belangrijker zijn, maar dat is zeker niet waar. Gladiolen zijn goedkoop en groot, dus uitstekend om aan te bieden aan de winnaar van de wielerronde van Zevenbergen. Rozen, met al die zachte blaadjes en hun romantische geur, zijn ideaal om je geliefde cadeau te geven. Vrienden geef je liever een plantje, viooltjes of een orchidee bijvoorbeeld, waar ze net zo lang plezier van hebben als een bloeiende vriendschap. Tulpen en anjers zijn zo Hollands, die zijn altijd goed. De geuren van al die bloemen horen ook bij het cadeau. Rozen ruiken romantisch en gladiolen ruiken euforisch."

"Wat is «euforisch»?", vroeg ik.

Toos snapte direct dat je over geuren niet moet zeuren. Ogen dicht, neus ophalen, en keuren. Ze hield me een bos gladiolen voor en ik snapte het direct: "Heerlijk. Ik voel me... Anders, alsof ik iets fijns heb meegemaakt of iets belangrijks heb gedaan. Het ruikt naar... Het ruikt naar een fantastisch avontuur dat goed afgelopen is."

"Precies. Je bent goed met woorden, Megan. Het is niet gemakkelijk om een geur uit te leggen.", zei Toos bewonderend: "Net als muziek en kleuren, heeft elke geur invloed op hoe we ons voelen. Als ik 's morgens de slaapstand wegwas met lavendel zeep, of shampoo met wilde bloemen, dan voel ik me altijd vrolijk. Als ik door de velden wandel, krijg ik energie van de geuren van vers gras, en van de dennengeur in het bos word ik heerlijk rustig."

Ik begon het te begrijpen: "Hebben vrouwen daarom soms parfum op? Om zich prettig en zelfverzekerd te voelen?"

Granny knikte: "Maar ook om de mensen in hun buurt een fijn gevoel te geven. De koeien in het land van Boer Gerben bewijzen met hun geuren dat stank voor dank geen goed idee is."

Door al dat geklets hadden we natuurlijk nog steeds geen bosje bloemen voor Juf Galsteen uitgezocht, en het zou er voorlopig ook niet van komen, want de ene na de andere ontevreden klant verdrog zich om geholpen te worden.

"Kijk eens naar mijn gladiolen! Treurig."

"Mijn rozen hangen helemaal slap."

"Mijn tulpen laten hun kopjes hangen."

"Heb je mijn anjers gezien? Het is triest."

Toos Netelroos begreep er niets van: "Heeft u die bloemen soms in de oven gestopt? Of in een vrieskist?"

De klanten werden steeds bozer.

"Natuurlijk niet."

"We zijn toch niet gek?"

"Dit kan ik mijn geliefde Veronica toch niet aanbieden? Dan maakt ze het gelijk uit."

Ik keek naar Granny, en Granny keek naar mij. Samen keken we naar Toos, maar die zat met haar handen in het haar (pas gewassen, met wilde bloemen shampoo).

Ik stak mijn handen in de lucht en zei: "Rustig, rustig. Super Granny is hier, en die lost elk probleem op. Geef, om te beginnen die bedroefde bloemen eens hier. Dank je. Mooi. Dankjewel."

Ik zette alle bossen in een emmer water, om mijn handen vrij te hebben. Daarna pakte ik een dennentak en vroeg iedereen of ze er aan wilden ruiken. Het hielp uitstekend: ze werden er heerlijk rustig van. Gelukkig. Dan zou het gemakkelijker zijn voor Granny om dit mysterie op te lossen.

Maar...

Granny stond met haar ogen dicht ook aan die dennentak te ruiken. Als superheld heb je superogen, superoren en... een supergevoelige neus. Granny werd zo super rustig van die dennengeur dat ik haar niet meer wakker kon schudden uit haar fijne dromen.

Verwaaid! In plaats van een oplossing, kreeg ik er een noodgeval bij.

Toos wist wel raad: "Na een tijdje raak je aan een geur gewend. Als je wat geduld hebt, wordt Granny vanzelf wel weer wakker."

Ja, leuk! Lekker gaaf! Wij hadden een vrije middag, maar alle andere klanten hadden een afspraak met iemand die ze met een bosje bloemen wilden verrassen. Die hadden haast als een haas in een haasje-over spel. Wat nu?

Ineens kreeg ik een idee. Tijd winnen. Ik zei: "Bloemen, met hun geur, kunnen ons humeur veranderen, maar andersom werkt het ook zo. Jullie hadden zo'n haast, en jullie liepen zo te mopperen, dat jullie vrolijke bloemetjes daar helemaal treurig van werden. Kijk maar naar Toos; door al jullie gemopper laat ze nu haar kopje hangen, en ze ruikt ook niet zo lekker meer als eerst."

Mevrouw Buitenblad kwam een stapje dichterbij, snoof eens flink, en zei: "Inderdaad. Dat spijt me vreselijk, Toos. Hier. Een vleugje van mijn parfum Midzomernacht. Lekker fris. Daarmee voel je je vast weer zelfverzekerd."

Toos glimlachte dankbaar. Door al die kwade klanten brak het angstzweet haar uit, maar dankzij de frisse Midzomernacht kreeg ze nu weer frisse moed.

Ik ging verder: "Al deze bloemen zijn boodschappers van geluk. Toos heeft ze gevuld met woorden, zoals «dank je», «gefeliciteerd», of «ik hou van jou». Maar ja, als jullie je lopen te ergeren of boos worden, dan maak je de bloemen aan het huilen. Dan laten ze hun kopjes hangen en verliezen ze hun prachtige kleuren. Kunnen jullie Toos beloven dat jullie je vrolijkste glimlach laten zien, en die ook vasthouden totdat je de bloemen aanbiedt aan je vriend of geliefde?"

Ze beloofden het allemaal. Maar toen gingen ze proberen om vriendelijk te glimlachen. Heb je weleens geprobeerd om te lachen terwijl je boos bent? Een glimlachje wordt dan een grimlachje. Dat werd niks zo. Hier moest echt gelachen worden. Ik pakte een margrietje uit het grasveld van het park, en stak hem in mijn haar: "Met een margrietje geniet je."

Ik gaf mevrouw Buitenblad een boterbloem en een kus op haar wang: "Een bloem en een zoen, voor mijn kampioen."

Mijnheer Zonnesteek stak ik een paardenbloem in zijn knoopsgat: "Voor mijn vriend Tom, een prachtige blom."

Brammetje Beukenoot liet ik aan een bosje narcissen ruiken: "Voor mijn oma, bloemen en een verjaardagskaart. Dan geeft ze me limonade en slagroomtaart."

Verliefde Henry Hartenlust had ik voor het laatst bewaard: "De liefde is zacht als boter op de kachel. De liefde komt plotseling als de wind op zee. De liefde is ingewikkeld als een bord spaghetti. De liefde is kleurrijk als het bloemenstalletje in de Regenboogstraat. Dankzij jou, mijn lieve Veronica, heb ik de liefde leren kennen."

Ontroerd pinkte Henry een traantje weg en zei: "Dat was prachtig, Meg. Jij bent zo goed met woorden. Mag ik dat tegen Veronica zeggen als ik haar mijn rozen aanbiedt? Dan zal ze vast nog meer van me gaan houden."

Ik schudde mijn hoofd: "Die woorden krijg je gratis, Henry, maar die rozen laat je maar hier. Je had gele rozen gekocht. Geel is goud, voor de winnaar van de wielerronde van Zevenbergen. Die kunnen we dus beter aan mevrouw Buitenblad geven. Wit is de kleur van de dankbaarheid, dus die witte tulpen zijn voor mijnheer Zonnesteek, om Tom Timmermans te bedanken. De paarse gladiolen zijn feestelijke bloemen voor Brammetje's jarige oma, en dan zijn deze rode tulpen voor jouw geliefde Veronica. Daar zal ze vast blij mee zijn. Wat denken jullie?"

Alle klanten waren opgetogen, en de bloemen hadden hun kopjes ook weer vrolijk opgestoken. Er was nog één klein probleem: Granny stond nog steeds met haar ogen dicht te genieten van de rustgevendende dennengeur. Ik plukte twee handjes groen gras en hield het onder haar neus. Daar had ik natuurlijk veel eerder aan moeten denken. De geur van versgemaaid gras geeft extra energie. Kijk maar op het voetbalveld. Die zwart-witte grasmaaiers in het land van Boer Gerben hebben vast een verstopte neus; die blijven sloom voor zich uit staren, verbaasd dat de wereld vol kleur is, en niet zwart-wit.

Granny was ook verbaasd: "Er stond hier net nog een klachtencommissie. Wie heeft dat zo supersnel opgelost?"

Toos verklapte het geheim: "Megan."

"Wat knap. Hoe heb je dat gedaan?", vroeg Granny.

"Pffff, gemakkelijk. Bloemen hebben water nodig. Toos staat zo lang te kletsen met haar klanten dat de bloemen er dorst van krijgen.", legde ik uit.

"Oeps!", zei Toos: "Ik geloofde je verhaal over die kleuren en geuren echt. Dat was inderdaad een beetje dom van me. Dankjewel, Meg. Weet je wat? Ik geef je een feestelijk bosje oranje gerbera's cadeau voor Juf Galsteen, en je mag voor jezelf ook iets moois uitzoeken. Wat vind je daarvan?"

Ik was compleet verrast: "Wat leuk. Dankjewel, Toos. Ik voel me opeens helemaal... Euforisch. Het is gewoon ons werk, hoor, om zaken op te lossen, en meestal doet Granny het, en zonder haar had ik nu vast op school gezeten, of ik zou de afwas aan het doen zijn op De Bosheuvel. Ik..."

Wat liep ik nou toch allemaal te kletsen? Ik leek Toos Netelroos wel. Praatjes vullen geen gaatjes, zegt tandarts Au altijd. Ik keek rond en koos... Een Aloë Vera in een aardewerk pot.

"Mag ik deze?", vroeg ik aan Toos.

Toos knikte dat het goed was: "Zal ik hem voor je inpakken?"

"Nee, hoor. Dat hoeft niet."

Terwijl ik de mooie plant aan Granny gaf, zei ik: "Alsjeblieft, Granny. Zomaar. Omdat ik vandaag geleerd heb hoe leuk anderen het vinden om iets leuks te geven aan iemand van wie ze houden, en ik heb ook geleerd hoe leuk het is om zomaar wat te krijgen. Ik heb een plant voor je uitgezocht, waar je, net als onze vriendschap, nog vele boeken lang plezier van zult hebben. De Aloë Vera heeft prachtige witte bloemen, een kleur van dankbaarheid voor alles wat je voor iedereen doet. De

bladeren hebben een geneeskrachtige werking, net als hardop lachen om alles wat wij elke dag meemaken, en het allerbeste is... Een Aloë Vera kan heel lang zonder water. Dat is handig voor een superheld die door alle avonturen soms vergeet om de plantjes water te geven."

Toos vroeg: "Plantjes water geven, dat is toch een klusje voor de assistente van de superheld?"

"Nee, Toos.", zei Granny: "Die assistente moet mee op avontuur. Zonder Meg zou ik nooit mijn werk kunnen doen.

» Hoe ga je dat trouwens morgen doen, Meg? Eerst dat avontuur met Bobbeltje de goudvis, en nu weer deze bloemenzaak. Dan moet je morgen twee lesjes schrijven, en de was, en de afwas, en die stomme sommen, en dan ook nog de plantjes water geven... Heb je dan nog wel tijd voor een avontuur?"

Ik haalde mijn schouders op: "Pffff. Gemakkelijk. Ik doe de was in het afwaswater, dat ik daarna gebruik voor de plantjes. Die lesjes schrijf ik vanmiddag, en die stomme sommen doe ik eventjes tussen het eten en de afwas."

Granny knikte: "Dat is een prima idee. En omdat we vandaag twee zaken hebben opgelost, met een flinke beloning voor twee tellen worteltjes vissen, kunnen we best morgen een dagje vrij nemen. Zullen we met Astrid, Pauline en Ro zomaar naar de dierentuin gaan? Dan trakteer ik daar zomaar een ijsje, en op de terugweg gaan we zomaar pizza eten bij restaurant Fracasso's. Dan hoeven we ook niet af te wassen. Zomaar. Omdat superhelden nooit eens een dagje vrij hebben, zelfs niet in de grote vakantie. Wat vind je daarvan?"

Je mag raden wat mijn antwoord was. Om je te helpen, verklap ik alvast: ik ben best wel slim voor mijn leeftijd.

Kikkers en Prinsessen

Als je het hulpje bent van een superheld, dan ben je wel gewend aan vreemde bezoekers op rare tijden, maar gisteren stond er wel een bijzonder vreemde bezoeker voor de deur.

Ten eerste klopte hij aan bij de achterdeur, midden in de nacht. Dat is extra vreemd omdat je bij Granny geen achterommetje hebt; de achtertuin is een klein binnenplaatsje met hoge schuttingen aan alle kanten. Er staan alleen drie geraniums en een fietsenschuurtje, en we hebben niet eens een fiets.

Ten tweede had hij een soort soepjurk aan, paars met allemaal gele sterren en halve manen, en op zijn hoofd had hij een hoge punthoed met een brede rand. Ik hou de laatste mode niet elke dag in de gaten, maar dit leek me niet iets dat ik aan zou trekken naar school.

En het vreemdste was wat hij in zijn handen had: een klein goudbruin koffertje in zijn rechterhand en op zijn linkerhand zat een grote groene kikker. Nou vraag ik je: heb je ooit wel eens iemand met een goudbruin koffertje gezien?

"Goedenacht. Het spijt me dat ik zo laat nog stoor, maar het is een noodgeval. Is Granny misschien nog wakker?"

Granny had het gedonder in de glazen ook gehoord. Die vreemde bezoeker had meer herrie gemaakt dan de lancering van de huishoudraket van doctor Ockels en ingenieur Kuipers: "Jozef, de tovenaars van de Balkan. Wat kom jij hier doen, midden in de nacht? Kon je niet tot morgen wachten?"

Jozef keek met een droevige blik naar de kikker: "Nee, Granny. Morgen is de bruiloft van Prinses Dotje van Lapland met Prins Poetskatoen van Dekenland. Die bruiloft is gelijk de ceremonie om de twee landen te verenigen: Lapland en Dekenland worden dan Lappendekenland. Maar er is een probleem: ik heb per ongeluk Prinses Dotje in een kikker omgetoverd, en nu weet ik niet hoe ik deze kikker weer in een prinses kan veranderen."

Nou is Granny een superheld, dus het is voor haar een fluitje van een cent om even naar de maan te vliegen of om een ontspoorde trein weer op de rails terug te zetten, maar zelfs een superheld kan niet toveren.

"Kom binnen, Jozef. Zal ik een kopje thee maken? Of heb je liever koffie? En zet die belachelijke puntmuts af. Je kan niet eens fatsoenlijk door de deur.", zei Granny.

Jozef keek eens naar zichzelf in de spiegeling van de ruit en vroeg zich af: "Wat is er zo belachelijk aan mijn reiskleding? Ik vind het zelf heel elegant. Maar goed, misschien is het inderdaad beter als ik mijn gewone pak aantrek. Dat kost nog geen seconde."

Hij draaide om, zo snel dat het leek of er een wervelstorm door de achtertuin gierende, en binnen een seconde had hij zich omgekleed. Nu had hij een lang hawaii-hemd aan, vol met allerlei tropische vruchten, met knopen op zijn buik en op zijn rug, en een rok van palmbladeren. Op zijn hoofd had hij een Halloween pompoen, waar ogen, een neus en een demonische glimlach uitgesneden waren, waardoor het flakkerende licht scheen van een kaars.

"Zo, dat is een stuk beter, nietwaar? Een kopje thee graag. Heb je vleermuizenthee?"

"We hebben rooibos thee en pepermunt thee.", legde ik uit.

Jozef's wenkbrauwen gingen omhoog van verbazing: "Rooibos thee? Dat gebruik ik als ik een schoolmeester in een ananas wil veranderen. Het is heel gemakkelijk. Je doet er drie druppels

citroensap in en dan zeg je de spreuk—"

"Je kunt beter bedenken hoe je een kikker in een prinses verandert, Jozef. Vertel eerst eens waarom je Prinses Dotje in een kikker hebt omgetoverd.", onderbrak Granny hem.

"Het ging per ongeluk. Ik was twee dingen tegelijk aan het doen, Granny. Dat is natuurlijk heel dom, zeker als je een tovenaar bent. Ik was kromme bananen recht aan het toveren toen Prinses Dotje mijn kamer binnen kwam rennen. Ze was helemaal in paniek. De jurk die ze voor de bruiloft had gekocht... paste opeens niet meer. Ze was door al het voorproeven van de gerechten voor het bruiloftsdiner wel tien kilo aangekomen. Ik zei dat het heel gemakkelijk was: de naaister kon die jurk toch gewoon twee keer zo breed maken? Maar de Prinses wilde met alle geweld tien kilo afvallen, in een minuut. Ik zei nog: zoveel afvallen, dat is niet goed voor je gezondheid. Ze wilde er niets van horen. «Jij bent de tovenaar. Je moet niet zeuren. Ik ben de Prinses. Wat ik wil moet gebeuren.», zei ze. Dus ik pakte mijn boek met magische spreken en liet een afslankbezwoer op haar los. Helaas. Toen de rook was opgetrokken zat daar geen slanke prinses, maar een dikke kikker. Ik was zo druk met die bananen geweest, dat ik was vergeten dat ik geen toverstok in mijn hand had, maar een banaan."

"Een banaan is anders heel gezond.", zei Granny.

Jozef legde het uit: "Ja, voor gewone mensen is een banaan heel gezond, maar een prinses... Heb jij een verdoos, Meg? Dan kan ik het beter uitleggen."

Ik rende naar mijn kamertje. Binnen een seconde was ik weer terug, met mijn waterverf en mijn kwasten. Jozef pakte het schoteltje van zijn theekopje, doopte een kwast in een beetje water, kwastte even in de blauwe verf en smeerde het op het witte schoteltje: "Kijk. Gewone mensen hebben rood bloed. Maar prinsessen zijn van adel, die hebben blauw bloed. Kijk nu eens wat er gebeurt als ik hier bananengeel bij doe..."

Jozef maakte zijn kwast schoon, doopte hem in de gele verf en smeerde het bij het blauw op het schoteltje. Het werd groen. Zo groen als een kikker.

Rood, geel en blauw zijn primaire kleuren. Als je rood en blauw mengt, dan krijg je paars. Als je rood en geel mengt, dan krijg je oranje. En als je blauw en geel mengt, dan krijg je groen. Het probleem is alleen: als je groen bloed hebt, dan kan je dat nooit meer met een andere kleur mengen zodat je weer blauw krijgt."

Granny snapte het: "Die gele banaan met dat blauwe bloed, al vlieg je naar de maan, het komt nooit meer goed. En over een paar uur is de bruiloft. Ik heb een oplossing, Jozef. Prins Poetskatoen is toch ook van adel? Dan moet het wel heel eenvoudig zijn om hem ook even in een kikker te veranderen. Dan kan hij gewoon met Prinses Dotje trouwen en dan leven ze nog lang en gelukkig in de vijver van het kasteel."

Ik moest er om lachen: "Dat kan toch niet, Granny. Jozef heeft gelijk. We moeten iets beters verzinnen. Je kunt een prins niet met een kikker laten trouwen."

Jozef was het helemaal met me eens: "Inderdaad. Het is een ramp. Ik heb echt alles gedaan wat ik maar kon verzinnen. Eerst ben ik naar Schotland gegaan om de heksen van Macbeth om raad te vragen. Die zijn meer dan vierhonderd jaar oud, maar ze wisten niks van kikkers. Toen ben ik naar de magische conferentie gegaan in Ethiopië, in Addis Abba Kadabra. Daar hadden ze formules om groene kikkers in rode kikkers te veranderen, met toverballen in allerlei kleuren, maar van prinsessen hadden ze nog nooit gehoord. Tenslotte heb ik alle boeken van Harry Potter erop nagelezen. Ik weet nu hoe je toverdrank kunt maken waar je verliefd van wordt, en hoe je iemand in een wortel kunt veranderen, ik weet zelfs hoe je jezelf in iemand anders kunt veranderen, maar dat duurt helaas maar een uurtje en dan word je weer jezelf. Ik ben echt ten einde raad."

Granny fronste haar wenkbrauwen: "Een kikker in een prinses veranderen? Ik zou niet weten hoe dat zou moeten. Heb jij een idee, Meg?"

"Pffff. Gemakkelijk. Hoelang hebben we nog?", vroeg ik.

Jozef keek op zijn horloge, nou ja, hij keek op zijn pols en daar zat een ronde schijf die verdacht veel op een zonnewijzer leek: "Het is nu kwart over vier. Om kwart over negen begint de ceremonie."

Ik schudde mijn hoofd en keek naar de kikker-prinses: "Het probleem is niet hoe we deze kikker weer in een prinses veranderen. Het grootste probleem is dat die prinses daarna nog steeds niet in die trouwjurk past. Ze is dan natuurlijk nog steeds tien kilo te dik. Maar ik heb een idee. Ik weet niet of het lukt, maar we kunnen het in ieder geval proberen."

Ik pakte de keukenweegschaal van Granny en zette de kikker er op: "700 gram. Als een prinses 70 kilo weegt en 10 kilo te zwaar is, dan moet ze afvallen totdat ze 60 kilo weegt. Maar als 700 gram kikker 600 gram wilt laten wegen, dan hoeft zij maar 100 gram af te vallen. Simpel rekenwerk. Dat leer je vanzelf als je elke dag die stomme sommen maakt."

Ik liep naar de kast en pakte het boek «OverEten, OverLeven» erbij. Daar stond precies in wat ik wilde weten: "Een kilo vet is 9.000 calorieën. 100 gram vet is dus 900 calorieën. Met een uur hardlopen, een uur zwemmen of een uur fietsen kan je gemakkelijk 200 of 250 calorieën extra verbranden. Simpel rekenwerk. Om de energie van anderhalve plak chocolade kwijt te raken moet je dus vier uur sporten, of buiten spelen. We zullen zien of het klopt. Ben je er klaar voor, Princes Dotje?"

De kikker keek me met droevige ogen aan en schudde haar kop.

"Hou je van Prins Poetskatoen? En houdt hij van jou?", vroeg ik.

Ze knikte.

"Denk je dat hij nog steeds van je houdt nu je met al je gesnoep in een vette pad bent veranderd?", vroeg ik.

Ze schudde haar kop.

"Ga je er wat aan doen? Want anders blijf je gewoon lekker een kikker. Dan trouwt Prins Poetskatoen wel met Prinses Amalia of Prinses Alexia."

Jozef schudde geschokt zijn hoofd: "Nee, dat kan niet. Prinses Amalia en Prinses Alexia zijn Van Oranje. Weet je wat er gebeurt als je oranje met blauw mengt? Dat wordt een regenboog. Nee, Prinses Dotje, ik denk dat Meg gelijk heeft: het is je eigen schuld dat je zo dik geworden bent, dus je zult er ook zelf iets aan moeten doen."

De prinses keek van de een naar de ander, maar zelfs van Granny kreeg ze geen medelijden: "Kijk maar niet naar mij. Ik ben prima op gewicht. Al die avonturen beleven, dat kost heel veel energie, weet je. Meg en ik eten dan wel regelmatig een moorkopje bij Bakker Bol, maar we eten ook gezonde Brusselse spruitjes en boerenkool, en heel veel fruit."

«Ja, vooral bananen...», dacht ik, maar dat zei ik natuurlijk niet hardop.

Ik vulde de wasbak in de gootsteen met koud water, pakte de prinses en kwakte haar in het zwembad: "We beginnen met twintig baantjes schoolslag. Daarna twintig baantjes rugslag en dan een kwartiertje watertrappelen. Ondertussen gaat Granny onder de douche en ga ik in mijn klerenkast spitten of ik iets kan vinden dat ik op een koninklijke bruiloft aan kan. Want ik weet niet zeker of ik daar wel kan verschijnen in een spijkerbroek, gym schoenen en een Harry Potter T-shirt."

"Een Harry Potter T-shirt? Dat is de laatste mode in Lapland. En die duffe hoedjes die de dames van adel altijd ophebben, dat is ook uit de tijd. Ze dragen nu allemaal een gele pet, met de klep naar achteren."

Granny krabde eens op haar achterhoofd: "Dan heb ik een probleem. Ik heb alleen maar een bloemetjesjurk."

Jozef lachte erom: "Als je kijkt naar het hofgewaad dat ik aan heb, een hawaii shirt met ananassen, mango's, aardbeien en kiwi's er op, dan valt je bloemetjesjurk echt niet uit de toon, Granny. Maar... Gaan jullie mee naar Lapland dan?"

"Natuurlijk. Pffff. Het is allemaal zo gemakkelijk. Ik snap niet dat je het niet snapt. Ik leg het straks wel uit. Eerst moet de prinses haar gewicht weer in orde hebben."

De prinses had geen tijd om over jurken en hoedjes na te denken. Als een groene speer zwom ze heen en weer. Ik maakte een broodje met hagelslag en zij deed de vlinderslag. Granny sprong onder de douche en prinses Dotje sprong vijftig keer van de hoge duikplank, met de kikkersprong.

Tovenaar Jozef had een foto van Prins Poetskatoen op het aanrecht gezet, dus elke keer als de prinses uitgeput wilde opgeven, zag ze hoe haar droomprins naar haar lachte en zette ze weer af voor het volgende baantje. Elk uur zetten we haar even op de weegschaal, en elk uur was er 25 gram af: dat ging goed.

"Doorzetten, Prinses Dotje. Nog tien baantjes en dan krijg je een beloning: een lekkere vette bromvlieg.", zei ik. De prinses rilde bij de gedachte en verdween met een snoekduik onder water.

Terwijl de prinses haar ochtendgymnastiek afwerkte en Jozef genoot van het ene kopje rooibos thee na het andere, waren Granny en ik druk met ons toilet voor de bruiloft. Haren wassen, haren drogen, haren krullen, haren kammen, en daarna die haren weer flink in de war maken met een gele pet, volgens de laatste mode in Lapland, het is een hoop gedoe om jezelf op te tutten voor een koninklijke bruiloft. En tussendoor moesten we nog ontbijten ook: wij hoefden niet af te vallen, maar als Granny niet elke ochtend haar gebakken eitje krijgt, dan raakt ze haar superkrachten kwijt.

Om kwart over acht kwam de keukenweegschaal met het bevrijdende bericht: door al het sporten was de prinses precies 100 gram afgefallen. Als we haar nu weer in een prinses zouden kunnen veranderen, dan zou ze keurig in haar bruiloftsjurk passen. Het was tijd om te gaan. Maar... De bruiloft zou over een uurtje al beginnen.

"Hoe komen we in Lapland? Met het vliegtuig is dat wel tien uur vliegen. Zelfs Super Granny kan niet veel sneller dan een straaljager.", vroeg ik me hardop af.

Tovenaar Jozef glimlachte en wees op zijn goudbruine koffertje: "Geen probleem. Ik heb immers mijn reiskoffertje? Trek wel allebei een warme jas en een paar extra dikke sokken aan, want het is bitter koud in Lapland."

Even later stonden we in de achtertuin, warm aangekleed en de kikker-prinses in mijn hand. Jozef trok het handvat van het koffertje uit zodat het twee keer zo groot werd, en nog een keer, en nog een keer. Daarna klapte hij het open en konden we instappen. Binnen in de koffer waren twee houten bankjes waar we op konden zitten tijdens de reis.

"Hebben jullie iets te lezen meegenomen voor onderweg?", vroeg Jozef.

Ik liet het boek zien dat ik uit mijn kast had gehaald: "We kunnen gaan."

Toen begon het oorverdovende lawaai weer, waar ik midden in de nacht wakker van geworden was. Ik werd er gek van.

"Sorry voor de herrie. De uitlaat is kapot. Ik had hem willen repareren, maar door al het gedoe heb ik er geen tijd voor gehad.", gilde Jozef boven de herrie uit.

Granny haalde een paar watjes uit haar tas en deed ze in mijn oren. "Fluisterwatten uit Hoehétidan. Ze dempen alleen de geluiden van buiten, dus je kunt gewoon met elkaar praten.", legde ze uit.

Daarna verliep de reis snel en prettig. Tien minuten later hield het kabaal op en deed Jozef de deur open.

Alles was wit. Het deed pijn aan mijn ogen. We stonden in de achtertuin van een wit paleis, met witte torens en witte muren. De tuin zelf stond vol met witte bloemen die groeiden op witte aarde tussen witte grasperkjes. Met al dat wit snapte ik opeens waarom de mensen in Lapland zo dol waren op kleurige kleding. Een gele pet of een blauwe spijkerbroek of rode gym schoenen, dat was hier het mooiste dat er bestond.

We gingen het paleis binnen en liepen naar de vertrekken van de prinses. Ik zette haar op de tafel, pakte mijn boek en liet het Jozef zien: «Spookjes van Charles Perrault en de Gebroeders Grim».

Ik legde het uit: "Ken je het sprookje niet van de kikkerkoning? Een knappe prins was door een tovenaars in een kikker veranderd. Door een kus van een prinses werd de prins weer een kikker. Het is echt zo gemakkelijk. Als je blauw met geel mengt, dan krijg je groen, dus als je van groen weer blauw wilt maken, dan moet je dat geel eruit zuigen. Met een zoen."

Granny en Jozef waren opgetogen. Zelfs Prinses Dotje keek blij uit haar bolle kikkerogen.

"Nou? Komt er nog wat van? Het was jouw fout, Jozef, dus jij moet de prinses zoenen.", zei ik. Ik keek op de klok. We hadden nog een half uurtje, maar de prinses moest zich nog aankleden, haar haar kammen en haar neus poederen. Mannen snappen niet hoeveel werk het is om je op te tutten voor een koninklijke bruiloft.

"Ik kan het niet.", zei Jozef.

"Moet ik het voordoen? Zo moeilijk is het niet, hoor." Ik zoende de rug van mijn hand met een ssssmmmAk. Er bleef een klein rood vlekje achter: "Zie je hoe het oranje van mijn huid rood wordt? Omdat ik het geel eruit zoen."

Jozef schudde zijn hoofd. Hij opende het sprookjesboek, bladerde erin totdat hij gevonden had wat hij zocht, en liet het me zien: "De kikker moet gezoend worden door een *prinses*! Ik ben een man. Met mij werkt het niet. Granny is superheld. Die zou het geel, het rood *en* het blauw eruit zoenen. Dan houden we een witte prinses over. Dat kan ook niet. Dus jij moet het doen, Meg. Jij lijkt het meeste op een prinses."

Ik keek met grote twijfel naar Granny, maar die knikte dat ze het helemaal met Jozef eens was.

Moet ik een kikker zoenen?

Bleuhr.

"Zo moeilijk is het niet, hoor.", lachte Granny: "Als je elke dag een avontuur wilt beleven, en als je ook nog op de voorste rij wilt zitten bij een koninklijke bruiloft, dan moet je daar wel iets voor over hebben. Prinses Dotje heeft zich vier uur lang te pletter gezwommen. Dan heeft ze wel een kusje verdiend als beloning, vind je niet?"

Wat je allemaal niet moet doen als hulpje van een superheld...

Ik ga er verder niets meer over zeggen. Als iemand wil weten hoe het is, dan zoek je zelf maar een

kikker. Gewoon lekker zoenen totdat het een prinses is.

Een half uur later liep een stralende (en slanke) Prinses Dotje aan de arm van tovenaars Jozef door het middenpad van de kerk naar het altaar, waar een al net zo stralende Prins Poetskatoen op haar stond te wachten. Ze zag er werkelijk prachtig uit in haar bruidsjurk, die alle kleuren van de regenboog had, onder haar paarse pet die versierd was met blauwe druiven, rode kersen en oranje mandarijntjes. Geen groene kiwi's, en ook geen gele bananen, die kwamen er voorlopig niet in na dit spannende avontuur. De sleep van haar bruidsjurk werd gedragen door twee allerliefste bruidsmeisjes: Granny en ik.

De ceremonie duurde lang, maar het was dan ook een koninklijke bruiloft en miljoenen mensen zaten er voor de TV van te genieten. Het hoogtepunt waren natuurlijk de woorden: "En dan verklaar ik jullie nu man en vrouw, prins en prinses, koning en koningin van Lappendekenland. U mag de bruid kussen..."

ssssmmmmAk.

Bleuhr.